

วารสารแสงธรรมปริทัศน์

วารสาร ราย 4 เดือน ปีที่ 41 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม - สิงหาคม 2017/2560

เจ้าของ	วิทยาลัยแสงธรรม	
คณะที่ปรึกษา	อธิการบดี รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ คณบดีคณะศาสนศาสตร์	
	ผู้อำนวยการศูนย์ส่งเสริมและพัฒนางานวิชาการ	
	ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยค้นคว้าศาสนาและวัฒนธรรม	
คณะผู้ทรงคุณวุฒิ	หมวดกฎหมายพระศาสนจักร	บาทหลวง ผศ.ดร.ไผ่ พงษ์ทรัพย์
	หมวดกระแสเรียก	บาทหลวงอดิศักดิ์ พรหม
	หมวดคำสอน	มุขนายกวีระ อภรณ์รัตน์ บาทหลวง ผศ.วัชรศิลป์ กฤษเจริญ
	หมวดจริยธรรม	บาทหลวง ดร.เชิดชัย เลิศจิตฺตเลขา, M.I
	หมวดชีวิตด้านจิตใจ	บาทหลวงสมชัย พิทยาพงศ์พร บาทหลวงเจริญ ว่องประชาบุญกุล
	หมวดประวัติศาสตร์พระศาสนจักร	บาทหลวงธีรพล กอบวิทยากุล บาทหลวง ดร.สุรชัย ชุ่มศรีพันธ์
	หมวดปรัชญา	บาทหลวง ดร.ออสติน สุทธิโย ปิโตโย, S.J.
		บาทหลวง ดร.วิรัตน์ วนาโรจน์สุวิชัย
	หมวดพระคัมภีร์	มุขนายก ดร.ลือชัย ธาตุวิสัย
		บาทหลวง ผศ.ทัศน์ย์ คมกฤต บาทหลวงสมเกียรติ ตรีนกร
	หมวดพระสังฆธรรม	บาทหลวงวิรัช นารินทร์ บาทหลวงชาย ชันทะโฮม, C.Ss.R.
		บาทหลวง ดร.ฟรังซิส ไรท์, S.D.B.
หมวดพิธีกรรม		บาทหลวงเคลาดิโอ เบร์ตูลอร์, O.M.I.
		บาทหลวงอนุสรณ์ แก้วขจร บาทหลวงเชษฐา ไชยเดช
	หมวดศาสนสัมพันธ์และคริสตสัมพันธ์	มุขนายกชูศักดิ์ สิริสุทธิ
		บาทหลวงชิกมุนด์ แลร์เซ็นสกี, S.J.
บรรณาธิการบริหาร	บาทหลวงเจริญ ว่องประชาบุญกุล	
บรรณาธิการสร้างสรรค์	อาจารย์ไพโรจน์ ภิรัตน์	
กองบรรณาธิการ	อาจารย์สุจิตตรา จันทรรักษ์ นางสาวสุกานดา วงศ์เพ็ญ	
	นางสาวพิมพ์ฤทัย วิชัยธรรมคุณ ชิสเตอร์บุษบา นุการณ์	
จัดพิมพ์โดย	ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนางานวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม	
วัตถุประสงค์	1. เพื่อเสริมสร้างความรู้ทางวิชาการในด้านเทววิทยาและปรัชญา	
	2. เพื่อเป็นสื่อกลางความรู้ และความสัมพันธ์อันดีทางด้านศาสนา	
กำหนดออก	ปีละ 3 ฉบับ ประจำเดือนมกราคม-เมษายน, พฤษภาคม-สิงหาคม และกันยายน-ธันวาคม	
ค่าบำรุงสมาชิก	สมาชิกรายปี ปีละ 300 บาท (จำนวน 3 ฉบับ/ปี) จำหน่ายปลีก ราคาฉบับละ 120 บาท	
	สำหรับสมาชิกรายปี สามารถส่งเงินค่าบำรุงสมาชิกเป็นเงินสดหรือโอนเข้าบัญชีเงินฝากออมทรัพย์	
	ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาเทสโก้ โลตัส สามพราน นครปฐม	
	ชื่อบัญชี นายอภิสิทธิ์ กฤษเจริญ เลขที่บัญชี 403-613134-4	
	โดยกรุณาส่งสำเนาใบนำเข้าบัญชี (Pay-in-Slip) พร้อมระบุ ชื่อ-ชื่อสกุลและหมายเลขสมาชิก (ถ้ามี)	
	มาทางโทรสาร หรือ โทร.แจ้งการนำเงินเข้าบัญชีตามที่ ฝ่ายจัดทำวารสารแสงธรรมปริทัศน์	
	โทร. 0-2429-0100 ต่อ 624 โทรสาร 0-2429-0819	

॥ บทบรรณาธิการ ॥

ในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ เราสามารถพบเรื่องราวของทเวะ เทวดาหรือทูตสวรรค์ ในหลายพื้นที่สำคัญทั่วทั้งโลก อันแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับจิตวิญญาณ ที่มีสถานะแตกต่างจากเรามนุษย์มาอย่างต่อเนื่องยาวนาน

แสงธรรมปริทัศน์ฉบับนี้ จึงอยากจะเชิญชวนทุกท่านได้สัมผัสกับเทวดาหรือทูตสวรรค์ร่วมกัน ผ่านทางบทความจากบรรดานักเขียนผู้ทรงคุณวุฒิประจำวารสารของเรา ได้แก่ บาทหลวง ผศ.ดร.ฟรังซิส โกส์ ศ.กิริติ บุญเจือ บาทหลวง ผศ.วสันต์ พิรุฬห์วงศ์, c.s.s. ดร.สุภาวดี นัมคณิสสรณ์ นอกจากนี้ เรายังได้รับเกียรติจากนักเขียนกิตติมศักดิ์ ที่กรุณาส่งบทความมาร่วมแบ่งปันความรู้ความเข้าใจ ได้แก่ มุขนายกกิตติคุณ เทียนชัย สมานจิต ศ.ดร. สมภาร พรหมทา และบาทหลวง ดร.เชิดชัย เลิศจิตรเลขา

หวังว่า บทความภายในเล่มจะช่วยให้ท่านผู้อ่านได้เพิ่มพูนความรู้และความเข้าใจในเรื่องดังกล่าว ด้วยความรู้ อาจทำให้ท่านกระจ่างชัดในเรื่องที่ยังไม่รู้หรือสงสัย และความเข้าใจอาจทำให้ท่านตระหนักถึงความสำคัญของสิ่งสร้างพิเศษ หรือผู้ที่มีสถานะพิเศษเหล่านี้ ที่เกี่ยวเนื่องกับพวกเรามนุษย์ แต่เหนืออื่นใด ความรู้ความเข้าใจที่เกิดขึ้นอาจช่วยโน้มน้าวจิตใจของพวกเราให้ตระหนักถึงการดำรงรักษาสภาวะจิตในความสงบ บริสุทธิ์ และเป็นทูตที่สื่อถึงความรัก ความดีงามสู่บุคคลที่อยู่รอบข้างใกล้ชิดกับเราตลอดไป

บรรณาธิการสร้างสรรค์

ข่าวประชาสัมพันธ์... ขอเชิญชวนส่งบทความเพื่อตีพิมพ์ลงในวารสารแสงธรรมปริทัศน์

ฉบับต่อไปเดือนกันยายน - ธันวาคม 2560 ในหัวข้อ “กายและจิต”

ส่งต้นฉบับได้ที่ E-mai: pi_santo@yahoo.com หรือ E-mai: sukanda.1984@gmail.com ภายในวันที่ 30 ตุลาคม 2560 และขอขอบคุณล่วงหน้าสำหรับทุกบทความที่ส่งมาร่วมแบ่งปัน

**บทความกึ่งตีพิมพ์ในวารสารแสงธรรมปริทัศน์ ขอสงวนสิทธิ์ตามกฎหมาย
ในกรณีที่ต้องการบทความไปเผยแพร่ กรุณาแจ้งขออนุญาตอย่างเป็นทางการ**

Content *s a e n g t h a m J o u r n a l*

ปีที่ 41 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม - สิงหาคม 2017/2560

4

กุตสวรด

มุนายก ล. เทียนชัย สมานจิต

กุตสวรดในพระดัมภีร์

บาทหลวง ผศ.ดร.ฟรังซิส ไก้ส

13

30

กุตสวรดตามปรัชญาคริสต์

ศ.เกียรติ บัญเจือ

แนวคิดเรื่องทะเลในพุทธปรัชญา

ศ.ดร.สมภาร พรหมทา

40

48

กุตสวรด: ข้อความจริงที่ต้องเชื่อ

บาทหลวง ผศ.วสันต์ พิรุฬห์วงศ์

ท่านเป็นกุตสวรดของใครหรือยัง

ดร.สุภาวดี นัมคณิสสรณ์

73

82

อำนาจสอนทางการเมืองของพระศาสนจักร และชีวิตด้านศีลธรรมของคริสตชน

บาทหลวง ดร.เชิดชัย เลิศจิตรเลขา

สองปีที่เผชิญ

บร.วรัญญู หนูสมแก้ว

106

120

แนะนำหนังสือ

บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร และ บาทหลวง เชษฐา ไชยเดช

ทูตสวรรค์

(นพดลคำสอน)

มุขนายก ล. เทียนชัย สมานจิต

ศาสนาและวัฒนธรรมต่างๆ ก็มี ความเชื่อถึงทูตสวรรค์ เทวดา เทพเจ้า หรือเทพธิดา... คนไทยใช้ชื่อ “กรุงเทพมหานคร” ซึ่งแปลว่า “เมืองเทวดา” ชาวอเมริกันก็ใช้ชื่อ “LOS ANGELES” ซึ่งแปลว่า “เมืองเทวดา” ศาสนาคริสต์ใน พระคัมภีร์ทั้งพันธสัญญาเดิมและพันธ สัญญาใหม่ ก็มีกล่าวถึงเทวดาหรือทูต สวรรค์ไว้มากมาย คำสอนพระศาสนจักร คาทอลิกก็สอนว่า “เทวดาหรือทูตสวรรค์ มีจริง เป็นข้อความจริงข้อหนึ่งที่ต้อง เชื่อ” คำว่า “เทวดาหรือทูตสวรรค์”

ภาษาฮีบรูใช้คำ “Mal’ ak” ภาษากรีกใช้ คำ “Angelos” หรือภาษาอังกฤษใช้ คำ “Angel” ซึ่งแปลว่า “Messenger” (ทูต, ผู้ส่งข่าว) “นักบุญออกัสตินพูดถึง เทวดาหรือทูตสวรรค์ว่าเป็นคำบ่งบอกถึง หน้าที่ที่ปฏิบัติอยู่ ไม่บอกถึงธรรมชาติว่า เป็นอะไร ถ้าถามว่าธรรมชาติของเทวดา หรือทูตสวรรค์เป็นอะไร ? คำตอบก็คือ เป็นจิต ทำหน้าที่ผู้รับใช้และผู้สื่อสารของ พระเจ้า ในฐานะที่เป็นจิตล้วน มีคุณสมบัติ สมบูรณ์พร้อมสูงกว่าสิ่งสร้างทั้งหลาย”

(เทียบคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิก ข้อ 328-330) ประเสริฐกว่ามนุษย์ที่เป็นจิตมีร่างกาย ที่จริงเทวดาหรือทูตสวรรค์เป็นจิตล้วน ไม่มีรูปร่าง แต่เรามักใช้รูปคนแทน ดัดปีกให้เพื่อแสดงว่าเทวดาหรือทูตสวรรค์ไปไหนรวดเร็วคล่องแคล่วเหมือนนกมีปีกบิน

หนังสือวิวรณ์ 12:7-9 บอกว่ามี **เทวดาดีและไม่ดี** “สงครามเกิดขึ้นในสวรรค์ มีคาเอล (แปลว่า ใครเหมือนพระเจ้า ทหารเอกของพระเจ้า) กับเหล่าทูตสวรรค์ต่อสู้กับมังกร มังกรพร้อมกับบริวารของมันก็ต่อสู้ด้วย แต่มันพ่ายแพ้ และไม่มีที่พำนักในสวรรค์อีกต่อไป มังกรใหญ่คืองูตัวดำบรรพ์ที่มีชื่อว่าปีศาจหรือซาตาน ผู้ล่อลวงผู้อาศัยทั่วแผ่นดินให้หลงไป ถูกโยนทิ้งมาบนแผ่นดิน บริวารของมันก็ถูกโยนลงมาด้วย”

ยอห์นผู้เขียนหนังสือวิวรณ์จากนิมิตที่เห็นเมื่อถูกเนรเทศอยู่ในเกาะปัทมอส ต้องการจะพูดถึงสงครามที่เกิดขึ้นในสวรรค์ระหว่างเทวดาดีและเทวดาไม่ดี นำโดยลูซิเฟอร์ที่กบฏ ไม่เชื่อฟังพระเจ้าต่อไป มีผู้ตั้งคำถามว่า “เทวดาซึ่งเป็นจิตบริสุทธิ์ มีภูมิปัญญาเฉียบแหลมดีกว่ามนุษย์มากมายนัก ทำไมจึงกบฏไม่เชื่อฟังพระเจ้าต่อไป นักบุญโทมัส อัครวินัส ปราชญ์เทพ (Doctor Angelicus) ได้สันนิษฐานอธิบายดังนี้ จากจดหมายถึง

ชาวฮีบรู 1:6 “เมื่อพระเจ้าทรงนำพระบุตรหัวปีเข้ามาในโลกนี้ ตรัสว่า ให้ทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระเจ้ากราบลงนมัสการพระองค์เถิด” ทูตสวรรค์ที่กบฏเหล่านี้มีความเย่อหยิ่งสูงส่งหลงสถานภาพของเทวดามีศักดิ์ศรีสูงส่งกว่าสถานภาพของมนุษย์มาก จึงไม่ยอมก้มกราบนมัสการพระบุตรที่มาบังเกิดเป็นมนุษย์นี้ หรือพูดอีกนัยหนึ่งไม่ยอมก้มหัวกราบนมัสการบุตรมนุษย์ผู้นี้ที่เป็นพระเจ้าพยายามต่อสู้พระเจ้า ลบล้างทำลายแผนการของพระเจ้าที่สร้างมนุษย์มาเพื่อให้ไปอยู่ในสวรรค์แทนที่เทวดาที่กบฏพยายามล่อลวงเอวาและอาดัมมนุษย์คู่แรกให้หลงไป แม้แต่บุตรพระเจ้าที่มาบังเกิดเป็นมนุษย์ ปีศาจก็ประจัญล่อลวง แต่พระองค์ทรงชนะการประจัญล่อลวงของปีศาจในฐานะอาดัมคนใหม่

บาปของเทวดาที่กบฏและบาปของอาดัม-เอวาเป็นบาปเย่อหยิ่งยโส ซึ่งเป็นบาปแรกในบาปต้นเจ็ดประการ บุตรพระเจ้าที่มาบังเกิดเป็นมนุษย์ มาไถ่มนุษย์ให้พ้นจากบาป ต้องชดเชยบาปของมนุษย์ที่เย่อหยิ่งยโสไม่เชื่อฟังพระเจ้า โดยนอบน้อมเชื่อฟังพระเจ้า ทรงถ่อมพระองค์ลงจนถึงกับทรงยอมรับความตาย เป็นความตายบนไม้กางเขน” (ฟป 2:8)

1. พระคัมภีร์ในพันธสัญญาเดิมพูดถึงเทวดาแบ่งออกเป็นชั้นๆ มีเทวดาที่

มีหน้าที่รับใช้พระเจ้า และรับใช้มนุษย์
บางองค์ก็มีหน้าที่ลงโทษมนุษย์

1) ปฐก 3:24 “หลังจากอาดัม-เอวาทำบาปแล้ว พระเจ้าลงโทษไล่ออกจากสวนเอเดน พระเจ้าก็ให้ **เทวดาชั้นเครือบฝ้า**สวน มีดาบไฟแกว่งไกวเฝ้าทางที่นำไปยังต้นไม้แห่งชีวิต”

2) ปฐก 19:1-21 “**ทูตสวรรค์**มาถึงเมืองโสโดมเวลาเย็น รุ่งเช้าก็เร่งโลทให้ลุกขึ้นพาภรรยาและบุตรหญิงทั้งสองหนีออกไป จะได้ไม่ถูกทำลายพร้อมกับเมืองนี้”

3) ปฐก 21:17-21 “**ทูตสวรรค์**ของพระเจ้า ช่วยนางฮาการ์และบุตรของเธอให้รอด”

4) ปฐก 22:11-15 “**ทูตของพระเจ้า**เวห์กล่าวกับอับราฮัมว่า อย่าลงมือฆ่าเด็กหรือทำร้ายเด็ก”

5) ปฐก 28:10 “ยากอบเห็นบันไดหนึ่งทอดจากพื้นดินสู่ท้องฟ้า และ**ทูตสวรรค์**ของพระเจ้า เดินขึ้นลงบนบันไดนั้น”

6) อพย 25:20-22 “**เทวดาชั้นเครือบฝ้า**จะกางปีกปกเหนือพระที่นั่งหีบพันธสัญญา ท่านจะต้องใช้ค้อนเคาะทองคำให้เป็นรูปเครือบสองตน”

7) ทบต 5:4-5; 12:12-15, 17, 20 “โทปียาห์ออกไปหาคน

นำทาง ก็พบ**ทูตสวรรค์ราฟาเอล**... เมื่อท่านอธิษฐานภาวนา ข้าพเจ้าก็นำคำอธิษฐานภาวนาของท่านไปถวายแด่พระเจ้า... เขาทั้งสองตกใจมาก แต่**ทูตสวรรค์**พูดว่า ‘อย่ากลัวเลย สันติสุขจงอยู่กับท่าน จงถวายพระพรแด่พระเจ้าตลอดไป... บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังจะกลับไปหาพระองค์ ผู้ทรงส่งข้าพเจ้ามา’ แล้วราฟาเอลก็อันตรธานไป”

8) อสย 6:7 “**เทวดาชั้นเสราฟ**คนหนึ่งบินมาหาข้าพเจ้า สัมผัสปากข้าพเจ้า ความผิดของข้าพเจ้าก็ถูกลบล้าง บาปของข้าพเจ้าก็ได้รับการอภัย”

9) อสค 9:1-6 “ท่านทั้งหลายคือ **เครือบมีหน้าที่ลงโทษมนุษย์**”

10) ดนล 12:1 “เวลานั้น มี**คาเอล**เจ้านายยิ่งใหญ่ของ**ทูตสวรรค์**ผู้พิทักษ์ประชากรของท่านจะลุกขึ้น”

II. พระคัมภีร์ในพันธสัญญาใหม่

ก. ทูตสวรรค์กับมนุษย์

1) ลก 1:11-20 “**ทูตสวรรค์**องค์หนึ่งของพระเจ้าปรากฏองค์แก่เศคาริยาห์ กล่าวว่า เอลีซาเบธภรรยาจะให้กำเนิดบุตรชาย แต่เศคาริยาห์ไม่เชื่อ จึงเป็นไข้”

2) ลก 2:26-38 “พระเจ้าทรงส่ง

ทูตสวรรค์กาเบรียลมาหาหญิงพรหมจารีชื่อ มารีย์ กล่าวแก่นางว่า ‘ท่านเป็นผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน... ท่านจะตั้งครรภ์ ให้กำเนิดบุตรชายผู้ยิ่งใหญ่ เป็นบุตรพระเจ้า เดชะพระจิตเจ้า โดยยังเป็นพรหมจารีอยู่ เพราะไม่มีสิ่งใดที่พระเจ้าจะทรงกระทำไม่ได้’ พระนางจึงตรัสว่า ‘ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้ไปกับข้าพเจ้าตามวาทะของท่านเถิด’ แล้วทูตสวรรค์ก็จากพระนางไป”

3) ลก 2:9-20 “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งปรากฏต่อหน้าคนเลี้ยงแกะ กล่าวว่า ‘อย่ากลัวเลย เพราะเรานำข่าวดีมาบอกท่านทั้งหลาย... วันนี้พระผู้ไถ่ประสูติเพื่อท่านแล้ว’ ทันใดนั้น ทูตสวรรค์อีกจำนวนมากปรากฏมาสมทบกับทูตสวรรค์องค์นั้น ร้องสรรเสริญพระเจ้าว่า ‘พระสิริรุ่งโรจน์แด่พระเจ้าในสวรรค์สูงสุด และบนแผ่นดินสันติจงมีแก่มนุษย์ที่พระองค์ทรงโปรดปราน’ เมื่อบรรดาทูตสวรรค์จากเขาสู่สวรรค์แล้ว คนเลี้ยงแกะเหล่านั้นจึงพูดกันว่า ‘เราจงไปเมืองเบธเลเฮมกันเถิด จะได้เห็นเหตุการณ์นี้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแจ้งให้เรารู้’ ”

4) ลก 15:10 “ทุกคนที่ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรแห่งมนุษย์จะยอมรับผู้นั้นต่อหน้าทูตสวรรค์”

5) ลก 16:22 “เราบอกท่านทั้งหลายว่า ทูตสวรรค์ของพระเจ้าจะมีความยินดีเช่นเดียวกัน เมื่อคนบาปคนหนึ่งกลับใจ”

6) มธ 1:20-24 “ทูตสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้ามาเข้าฝันโยเซฟว่าอย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของท่าน เพราะเด็กที่ปฏิสนธิในครรภ์ของนางมาจากพระจิตเจ้า เมื่อโยเซฟตื่นขึ้น ก็ทำตามทูตสวรรค์สั่งไว้...”

7) มธ 2:13 “ทูตสวรรค์เข้าฝันโยเซฟ กล่าวว่า ‘จงลุกขึ้น พาพระกุมารและพระมารดาหนีไปอียิปต์ และจงอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกท่าน’ ”

8) มธ 2:19 “หลังจากกษัตริย์เฮโรดสิ้นพระชนม์ ทูตสวรรค์มาเข้าฝันโยเซฟในอียิปต์ กล่าวว่า ‘จงลุกขึ้นพาพระกุมารและพระมารดากลับไปแผ่นดินอิสราเอล เพราะผู้ที่ต้องการฆ่าพระกุมารตายแล้ว’ ”

9) มธ 18:10 “จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นคนธรรมดา เหล่านี้คนใดเลย เราบอกท่านทั้งหลายว่า ตลอดเวลาในสวรรค์ ทูตสวรรค์

ของเขาเฝ้าชมพระพักตร์พระบิดา
ของเราผู้สถิตในสวรรค์” (หมายถึง
อารักขเทวดาของเขา)

ข. ทูตสวรรค์กับพระคริสต์เจ้า เทียบพระวรสาร

1) มธ 4:6 “ถ้าท่านเป็นบุตร
พระเจ้า จงกระโดดลงไปเบื้องล่าง
เถิด เพราะมีเขียนไว้ในพระคัมภีร์
ว่า พระเจ้าจะส่งทูตสวรรค์เกี่ยวกับ
ท่านให้คอยพยุงท่านไว้”

2) มธ 4:11 “ปีศาจได้ละ
พระองค์ไป แล้วทูตสวรรค์ก็เข้ามา
ปรนนิบัติรับใช้พระองค์”

3) มธ 13:41 “เวลาอวสานแห่ง
โลก บุตรมนุษย์จะใช้ทูตสวรรค์มา
รวบรวมทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด”

4) มธ 16:27 “บุตรแห่งมนุษย์จะ
เสด็จกลับมาในพระสิริรุ่งโรจน์ของ
พระบิดาพร้อมกับบรรดาทูตสวรรค์
เมื่อนั้นพระองค์จะประทานรางวัล
แก่ทุกคนตามความประพฤติของ
เขา”

5) ลก 12:8 “เราบอกท่านทั้ง
หลายว่าทุกคนที่ยอมรับเราต่อหน้า
มนุษย์ บุตรแห่งมนุษย์จะยอมรับ
ผู้นั้นต่อหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้า”

6) มธ 24:31 “พระองค์จะใช้
บรรดาทูตสวรรค์ให้เป่าแตรเสียงดัง
รวบรวมผู้ที่ทรงเลือกสรรจากทั้งสี่
ทิศ”

7) มธ 25:31 “เมื่อบุตรแห่ง
มนุษย์จะเสด็จมาในพระสิริรุ่งโรจน์
พร้อมกับบรรดาทูตสวรรค์
พระองค์จะทรงแยกเขาออกเป็นสอง
พวก ดังคนเลี้ยงแกะแยกแกะออกจาก
แพะ ให้แกะอยู่เบื้องขวา ให้
แพะอยู่เบื้องซ้าย”

8) มธ 26:53 “ท่านคิดว่า เรา
จะอ่อนน้อมพระบิดาเจ้าให้ส่งทูต
สวรรค์มากกว่าสิบสองกองพลมา
ช่วยเราบัดนี้มิได้หรือ”

9) มธ 28:2-5; ยน 20:11-13
“ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ลงจากสวรรค์ เข้าไปกลิ้งก้อนหิน
ออก และนั่งบนหินนั้น ใบน้าของ
ทูตสวรรค์แจ่มจ้าเหมือนสายฟ้า
อาภรณ์ขาวราวหิมะ ทหารตกใจ
กลัว... ทูตสวรรค์กล่าวแก่สตรีทั้ง
สองว่า ‘อย่ากลัวเลย ข้าพเจ้ารู้ว่า
ท่านกำลังมองหาพระเยซูผู้ถูกตรึง
บนไม้กางเขน พระองค์มิได้ประทับ
อยู่ที่นี่ เพราะทรงกลับคืนพระชนม
ชีพแล้วตามที่ตรัสไว้’ ”

10) ยน 20:12-13 “มารีย์เห็น
ทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่ง
อยู่ที่เขาวางพระศพ... ทูตสวรรค์ทั้ง
สองถามนางว่า ‘นางเอ๋ย ร้องให้
ทำไม’ ”

ค. **ทูตสวรรค์ในชีวิตของพระศาสนจักร** เทียบกิจการอัครสาวก ชีวิตทั้งชีวิตของพระศาสนจักรได้รับประโยชน์จากความช่วยเหลืออันล้ำลึกและทรงอำนาจของ**ทูตสวรรค์**ทั้งหลาย

1) กจ 1:10 “ทันใดนั้นมีชายสองคน (**ทูตสวรรค์**) สวมเสื้อขาวปรากฏแก่เขา กล่าวว่า ‘ชาวกาลิลีเอ๋ย ท่านทั้งหลายยืนแขนหน้ามองฟ้าอยู่ทำไม พระเยซูเจ้าองค์นี้ที่เสด็จสู่สวรรค์จะเสด็จกลับมาเช่นเดียวกับที่ท่านทั้งหลายเห็นพระองค์ทรงจากไปสู่สวรรค์’ ”

2) กจ 5:19 “เวลากลางคืน **ทูตสวรรค์**องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าเปิดประตูคุก นำบรรดาอัครสาวกออกไป สั่งว่าท่านทั้งหลายจงไปที่พระวิหาร ประกาศพระวาจาเกี่ยวกับวิถีชีวิตใหม่นี้ให้ประชาชนฟังเถิด”

3) กจ 8:26 “**ทูตสวรรค์**ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งฟิลิปว่า ‘จงลุกขึ้นและเดินทางไปทางทิศใต้... พระจิตเจ้าตรัสสั่งฟิลิปว่า ‘จงตามรถคันนี้ให้ทัน... ประกาศข่าวดีเรื่องพระเยซู... ฟิลิปได้ล้างบาปให้ชั้นนี้’ ”

4) กจ 10:1, 3-4 “ชายคนหนึ่งชื่อโคเรเนลิอัส นายร้อย... เห็น**ทูตสวรรค์**ในนิมิต เข้ามาหา... เขา

จ้องมอง**ทูตสวรรค์**ด้วยความกลัวถามว่า ‘มีธุระอะไรเจ้าข้า’ **ทูตสวรรค์**ตอบว่า ‘คำอธิษฐานภาวนาและการทำทานของท่านเป็นเครื่องบูชาพอพระทัยพระเจ้า จงส่งคนไปเมืองยัฟฟา แล้วเชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมาที่นี่’ ”

5) กจ 12:6-10 “เปโตรนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน... **ทูตสวรรค์**องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าสะกิดข้างกายเปโตร ปลุกให้ตื่นสั่งว่า ‘เร็วเข้า จงคาดสะเอว สวมรองเท้า สวมเสื้อคลุม ตามข้าพเจ้ามา’ เปโตรตาม**ทูตสวรรค์**ออกไป... ผ่านยามชั้นที่หนึ่ง ชั้นที่สอง... ประตูเหล็กเปิดได้เอง ออกไปเดินตามถนนสายหนึ่ง แล้ว**ทูตสวรรค์**ก็หายไปทันที”

6) กจ 12:21-23 “กษัตริย์เฮโรดทรงฉลองพระองค์เต็มยศ ประทับบนบัลลังก์ ปราศรัยแก่ชาวเมืองประชาชนตะโกนสรรเสริญว่า ‘นี่คือพระสุรเสียงของพระเจ้า มิใช่เสียงของมนุษย์’ ทันใดนั้น **ทูตสวรรค์**ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทำให้กษัตริย์เฮโรดล้มลง หนอนมากัดกินพระองค์จนสิ้นพระชนม์ เพราะพระองค์ไม่ได้เทิดพระเกียรติพระเจ้า”

7) กจ 23:7-9 “ที่ประชุมจึงแตกแยก เพราะชาวสะดูสียืนยันว่าไม่มีการกลับคืนชีพ และไม่มีทั้ง**ทูตสวรรค์**และจิต แต่ชาวฟาริสีเชื่อว่ามี... ธรรมาจารย์บางคนที่เป็นชาวฟาริสีลุกขึ้นโต้แย้งว่า ‘เราไม่พบว่าชายผู้นี้มีความผิดอันใด เป็นไปได้มิใช่หรือที่จิตหรือ**ทูตสวรรค์**ได้พูดกับเขา’ (เปาโล)

8) กจ 27:23-25 “คืนที่ผ่านมาม**ทูตสวรรค์**ขององค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าววว่า ‘เปาโล อย่ากลัวเลย ท่านจะต้องไปปรากฏตัวเฉพาะพระพักตร์พระจักรพรรดิ... จงทำใจดีๆ ไว้เถิด’ ”

จดหมายของนักบุญเปาโล มีพูดถึงเทวดาแบ่งเป็นชั้นต่างๆ อาทิ:

1) คส 1:16 “**เทพนิกร**บัลลังก์ **เทพนิกร**นาย **เทพนิกร**เจ้า และ **เทพนิกร**อำนาจ ล้วนถูกสร้างมาโดยพระองค์ทั้งสิ้น”

2) คส 2:10 “ท่านได้รับความบริบูรณ์ในพระองค์ผู้ทรงเป็นประมุขแห่งบรรดา**เทพผู้ทรงเดชานุภาพ**และ**เทพผู้ทรงอำนาจ**ทั้งสิ้น”

3) อฟ 1:20-22 “พระองค์ทรงบันดาลให้พระคริสตเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย และ

ให้ประทับเบื้องขวาของพระองค์ในสวรรค์ **เหนือเทพนิกรเจ้า เทพนิกรอำนาจ เทพนิกรฤทธิ์ เทพนิกรนาย** และเหนือนามทั้งปวง... ทรงวางทุกสิ่งไว้ใต้พระบาทของพระคริสตเจ้า...”

ทูตสวรรค์ในพิธีกรรม

พระศาสนจักรร่วมกับ**ทูตสวรรค์**นมัสการ สรรเสริญ ขอบพระคุณพระเจ้า และวอนขอความช่วยเหลือจาก**ทูตสวรรค์**ทั้งหลาย

1) ในพิธีบูชามิสซาขอบพระคุณพระศาสนจักรร่วมเสี่ยงกับ**นิกรเทวดา** และชาวสวรรค์ทั้งหลาย ร้องเพลงสดุดีเป็นนิจกาลว่าดังนี้ “ศักดิ์สิทธิ์ ศักดิ์สิทธิ์ ศักดิ์สิทธิ์ พระเจ้าจอมจักรวาล พระสิริรุ่งโรจน์แผ่ไปทั่วฟ้าดิน สาธุการพระเจ้าสูงสุด”

2) ในพิธีปลงศพ มีเพลงเป็นภาษาละตินว่า “In Paradisum deducant te Angeli” (ขอให้**ทูตสวรรค์**นำท่านไปสวรรค์)

3) พระศาสนจักรฉลองความทรงจำเกี่ยวกับเทวดาบางองค์เป็นพิเศษ เช่น อัครเทวดามีคาเอล กาเบรียล ราฟาเอล และบรรดาอารักษ์เทวดา (เทียบ มธ 18:10; ลก 16:22;

สดด 34:7; 91:10-19; โยบ 33:23-24; ศคย 1:12; ทบต 12:12)

4) คริสตชนแต่ละคนมี**อารักขเทวดา**อยู่เคียงข้าง เป็นผู้พิทักษ์และผู้อภิบาลเพื่อจะได้เข้าสู่ชีวิตในสวรรค์

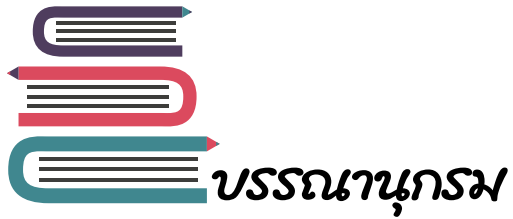
- นักบุญเบอร์นาร์ดกล่าวว่า “จงพยายามให้**อารักขเทวดา**เป็นเพื่อนที่แสนดีของท่าน ไม่ว่าท่านจะอ่อนแอ หรืออยู่ในความทุกข์โศกเศร้า หรืออยู่ในอันตรายใดๆ ไม่มีอะไรจะต้องกลัว ในเมื่อท่านมี**อารักขเทวดา**คอยเฝ้ารักษาดูแลท่านตลอดเวลา จงเคารพ**อารักขเทวดา**ของท่าน จงรู้คุณต่อความเอาใจใส่ดูแลของท่าน จงวางใจในท่าน และหันไปหาท่านขอความคุ้มครองในยามยากลำบาก ในภัยอันตราย และการประจัญล่อลวง”

- ในประวัติ**นักบุญฟรันซิส เดอ ซาลส์** เล่าว่า “ท่าน**นักบุญ**มีความศรัทธาพิเศษต่อ**อารักขเทวดา** ไม่ว่าจะเดินไปไหนมาไหน จะออกจะเข้าประตู ท่าน**นักบุญ**จะให้เกียรติ**อารักขเทวดา**นำหน้าเสมอ แต่ในวันที่ท่านรับศีลบรรพชาเป็นพระสงฆ์แล้ว มีคนเห็นท่านยืนแก้

กางเกง ตรงประตู รวากับว่ากำลังเกียะกับใครอยู่ ไม่เดิน เพราะ**อารักขเทวดา**ของท่านไม่ยอมเดินนำหน้าท่านต่อไป เพราะพระสงฆ์มีศักดิ์ศรีใหญ่กว่า**เทวดา** เช่น เสกศีลฯ ยกบาปได้...

- ให้เราสวดภาวนาขอ**อารักขเทวดา**ช่วยเราทุกวันทุกคืน ดังนี้ “**ทูตสวรรค์**ของพระเจ้า พระองค์ทรงพระกรุณาอุปข้าพเจ้าไว้ในความ**อารักขา**ของท่าน โปรดส่องสว่างพิทักษ์รักษา คุ้มครอง และนำทางชีวิตข้าพเจ้าในวันนี้ (คืนนี้) ด้วย**เทอญ อาแมน**”

เชื่อว่าบทความเรื่อง “**ทูตสวรรค์ หรือเทวดา**” นี้ คงจะช่วยให้ท่านผู้อ่านรู้จัก**ทูตสวรรค์**ดีขึ้น รักท่านและรู้คุณท่านมากขึ้น โดยเฉพาะ**อารักขเทวดา** พี่ที่แสนดีของเรา ซึ่งอยู่เคียงข้างเรา คอยช่วยเหลือเราทั้งฝ่ายกายและวิญญาณตั้งแต่เกิดจนถึงตาย ให้เราเชื่อฟังท่าน เอาอย่างท่าน เป็นทูตที่ซื่อสัตย์จงรักภักดีของพระเจ้า ขอให้ท่านส่องสว่างนำทางเราให้บรรลุถึงสวรรค์โดยปลอดภัย เพื่อจะได้อยู่กับท่านในสวรรค์ นมัสการสรรเสริญพระเจ้าตลอดนิรันดร์

แผนกคริสตศาสนธรรม. หนังสือคำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก. กรุงเทพมหานคร:

แผนกคริสตศาสนธรรม อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ, 2537.

Dheilly, J. Dictionnaire Biblique. France: Lorient, 2010.

ทูตสวรรค์ในพระคัมภีร์

บาทหลวง ผศ.ดร.ฟรังซิส ไก้ส์, S.D.B.

(หมวดสังธรรม)

เหตุผลของมนุษย์เพียงอย่างเดียวไม่สามารถพิสูจน์ได้อย่างแน่นอนว่าทูตสวรรค์มีอยู่จริงหรือไม่ แต่เพราะบนแผ่นดินนี้มีทั้งสิ่งไม่มีชีวิต ต้นไม้ สัตว์และมนุษย์ ก็สมเหตุสมผลแล้วว่า พระเจ้าทรงสร้างจิตจำกัดที่ปราศจากร่างกาย มีปัญญาและอิสรภาพ และอยู่ในระดับสูงกว่ามนุษย์แต่รองจากพระเจ้า ทุกวันนี้ในบริบทหลายวัฒนธรรมมีผู้สันนิษฐานว่าบนดาวเคราะห์ดวงอื่นมีมนุษย์อาศัยอยู่ แต่ถ้าเรายอมรับว่ามีวัตถุดิบร้อนซึ่ง

กำหนดเอกลักษณ์ไม่ได้ (ยูเอฟโอ หรือ ยูโฟ) หมายถึงสิ่งผิดปกติประจักษ์ชัดใดๆ ในท้องฟ้า แล้วเหตุใดคนสมัยนี้จึงยอมรับได้ยากว่าทูตสวรรค์มีอยู่จริง

โดยแท้จริงแล้ว ความคิดที่ว่าระหว่างพระเจ้าผู้ทรงสรรพานุภาพกับมนุษย์มีช่องว่างมหาศาล และมีสิ่งสร้างอาศัยอยู่ในช่องว่างนั้น ก็เป็นความเชื่อที่เรพบในวัฒนธรรมโบราณต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในศาสนาของชนชาติที่อยู่เคียงข้างอิสราเอล อย่างไรก็ตาม เพียง

เมื่อเราคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างจิตที่เป็นอริและนากลัวเหล่านี้กับ “ทูตสวรรค์ของพระเจ้า” ดังที่พบในพระคัมภีร์ เราเห็นคำสอนสำคัญเกี่ยวกับบทบาทและความเป็นอยู่ของทูตสวรรค์ตั้งแต่หนังสือเล่มแรกของพระคัมภีร์มีการกล่าวถึง “บรรดาทูตสวรรค์ดาดาเบลิม” (ปฐม 3:24) ที่พระองค์ทรงแต่งตั้งเพื่อเฝ้าทางไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิตในสวนเอเดน จนถึงหนังสือเล่มสุดท้ายซึ่งกล่าวถึงทูตสวรรค์จำนวนมากมายันับไม่ถ้วน ทูตสวรรค์เหล่านี้อยู่เหนือมนุษย์แต่ต่ำกว่าพระเจ้า ปรากฏอย่างมีชีวิตชีวา มีหน้าที่สองประการคือ ประการแรกปกป้องอูตรภาพของพระเจ้าโดยรับรองว่าพระองค์เป็นพระธรรมล้ำลึก ทรงแตกต่างจากโลกและมนุษย์ ประการที่สองทำให้พระเจ้าสถิตใกล้ชิดกับเราโดยสื่อสารพระวาจาและกิจการของพระองค์

พันธสัญญาเดิมไม่มีคำสอนเรื่องทูตสวรรค์แบบตายตัวคือ ไม่มีพระสังฆกรรมเฉพาะเจาะจงอย่างเป็นระบบเกี่ยวกับธรรมชาติของทูตสวรรค์ และความสัมพันธ์ของทูตสวรรค์กับพระเจ้าและกับมนุษย์ แต่เราพบความสำนึกที่ว่าพระเจ้าทรงสร้างความสัมพันธ์กับมนุษย์โดยผ่านทางทูตสวรรค์ ชาวฮีบรูบางคนเชื่อมั่นว่า พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์ปกครองโลกและประวัติศาสตร์มนุษย์ หนังสือในสารบบพระคัมภีร์กล่าวถึงทูตสวรรค์อย่าง

พอเหมาะ ต่างจากข้อเขียนของลัทธิยิวในสมัยหลังๆ นอกสารบบพระคัมภีร์ ที่ใช้จินตนาการเล่าเรื่องเพื่อฝันต่างๆ นานา และน่าประหลาดใจ

1.1 ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์

พันธสัญญาเดิมใช้องค์ประกอบในเทพนิยายปรัมปราตะวันออก แต่ได้ปรับปรุงเนื้อหาให้เข้ากับการเปิดเผยของพระเจ้าเพียงพระองค์เดียว จึงมักจะแสดงว่า พระเจ้าทรงเป็นเหมือนกษัตริย์ทางทิศตะวันออก (เทียบ 1 พกษ 22:19; อสย 6:14) ทรงมีข้าราชการบริพารชื่อว่า “ผู้ศักดิ์สิทธิ์” (โยบ 5:1; 15:15; สดด 89:6; ดนล 4:10) หรือ “บุตรของพระเจ้า” (สดด 29:1; 89:7; ฉธบ 32:8) ในบรรดาข้าราชการบริพารนี้ เศรฐ์คำจุนพระบัลลังก์ไว้ (เทียบ สดด 80:2; 99:1) ดึงวงล้อ (เทียบ อสค 10:1) เป็นพาหนะเหาะเหินของพระองค์ (เทียบ สดด 18:11) หรือรักษาทางเข้าสวนของพระองค์ มิให้ผู้ที่ไม่ได้รับเลือกสรรเข้าไป (เทียบ ปฐก 3:24) บรรดาเสราฟร้องสรรเสริญพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์ (เทียบ อสย 6:24) และเสราฟตนหนึ่งชำระริมฝีปากของประกาศกอิสยาห์เมื่อเห็นภาพนิมิตแรกเริ่ม (เทียบ อสย 6:7) เศรฐ์ในพระวิหารเป็นภาพที่กางปีกครอบคลุมฝ่าเท้าพันธสัญญา (เทียบ 1 พกษ 6:23-29; อพย 25:18 4)

กองทัพสวรรค์ทั้งหมด (เทียบ 1 พกษ 22:19; สดด 148: 2; นหม 9:6) ทำให้พระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้าโดดเด่นพร้อมที่จะปกครองโลกและปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ (สดด 103:20) รวมทั้งสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสวรรค์กับแผ่นดิน (เทียบ ปฐก 28:12)

อย่างไรก็ตาม นอกจากจิตลึกลับเหล่านี้แล้ว เรื่องราวโบราณในพระคัมภีร์ยังกล่าวถึง “ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์” อีกด้วย (เทียบ ปฐก 16:7; 22,11; อพย 3:2; ยดธ 2:1) ซึ่งไม่แตกต่างจากพระยาห์เวห์พระองค์เองผู้ทรงแสดงองค์ในรูปแบบที่แลเห็นได้บนแผ่นดิน (เทียบ ปฐก 16:13; อพย 3:2) คือ “ประทับอยู่ในแสงสว่างที่ไม่อาจเข้าถึงได้” (1 ทธ 6:16) มนุษย์จะดูพระพักตร์ของพระเจ้าไม่ได้ เพราะไม่มีคนใดที่เห็นพระพักตร์แล้วจะมีชีวิตอยู่ได้ (เทียบ อพย 33:20) มนุษย์อาจเห็นเพียงภาพสะท้อนลึกลับของพระองค์ ดังนั้น “ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์” จึงเป็นวลีที่ข้อความโบราณใช้เพื่อแสดงความคิดทางเทววิทยาแรกเริ่ม เรายังพบร่องรอยของวลีนี้ แม้ในหนังสือพันธสัญญาใหม่และในข้อเขียนของบรรดาบิดาจารย์ อย่างไรก็ตาม เมื่อการเปิดเผยของพระเจ้าค่อยๆ พัฒนาขึ้น ทูตสวรรค์ธรรมดาๆ ก็เข้ามาทำหน้าที่แทน “ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์”

ในโลกของพระคัมภีร์ ก่อนอื่นหมด ทูตสวรรค์เป็นผู้แฉ่งขาวแก่นนุษย์ ทูตสวรรค์สามตนประกาศแก่อับราฮัมและนางซาร่าห์ว่าจะมีบุตรชื่ออิสอัค (เทียบ ปฐก 18:1-5; 16:11-14) ก่อนหน้านั้น นางซาร่าห์ไม่มีบุตรจึงยอมให้ฮาการ์ผู้รับใช้ของตนมาเป็นหญิงสนมของอับราฮัม นางฮาการ์ก็ตั้งครรภ์ ต่อมาไม่นาน เมื่อ นางซาร่าห์ตั้งครรภ์อิสอัคแล้ว ก็ขับไล่ นางฮาการ์ออกจากบ้าน แต่เมื่อผู้รับใช้ เดินทางจนใกล้ถึงพุน้ำในถิ่นทุรกันดาร “ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์” ปรากฏองค์ แก่ นางที่ถูกทอดทิ้งและกำลังหนีไป (เทียบ ปฐก 16:7-12) ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ให้กำลังใจนางฮาการ์ ทำนายว่า “เราจะให้ลูกหลานของท่านทวีจำนวน ขึ้นมากมายจนนับไม่ถ้วน... ท่านตั้งครรภ์ แล้วจะคลอดบุตรชาย และจะตั้งชื่อเขาว่า อิสมาเอล” (เทียบ ปฐก 16:10-11) ดังนั้น ทูตสวรรค์จึงส่งนางฮาการ์กลับไป อยู่กับอับราฮัม ต่อมา เมื่อนางฮาการ์กับ อิสมาเอลถูกไล่ออกจากบ้านของอับราฮัม อีก ทูตสวรรค์เรียกนางฮาการ์จากสวรรค์ และช่วยเหลือเขา (เทียบ ปฐก 21:17)

แขกทั้งสองคนของโลทที่เมืองโสโดม ก็เป็น “ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์” ด้วย เช่นกัน เขามาปกป้องโลทพร้อมกับ ภรรยาและบุตรสาวสองคน ทูตสวรรค์ สองตนนี้ยังมีภารกิจจะต้องพิพากษา

ลงโทษคนอธรรมที่อาศัยอยู่ในเมืองโสโดม” (เทียบ ปฐก 19:1-25) พระคัมภีร์ยังเล่าว่า พระเจ้าทรงเรียกร้อง ให้อับราฮัมถวายอิสอัคบุตรชายเพียง คนเดียวของตนเป็นเครื่องบูชา อับราฮัม ก็จัดเตรียมการบูชา ขณะที่กำลังปฏิบัติ ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ตะโกนห้าม เขามีให้ถวายบุตรเป็นเครื่องบูชา (เทียบ ปฐก 22:1-14) ยิ่งกว่านั้น ทูตสวรรค์ ยังแฉ่งให้ทราบ ว่า พระเจ้าจะทรง ตอบแทนความนอบน้อมเชื่อฟังของอับราฮัม โดยประทานพระพรแก่อิสอัคบุตร ชายของเขา (เทียบ ปฐก 22:15-18) พระคัมภีร์ยังเล่าอีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับทูตสวรรค์ปรากฏองค์แก่อับราฮัม เมื่อเขาส่ง ผู้รับใช้อาวุโสที่สุดในบ้านไปพบญาติของตน เพื่อเลือกภรรยาให้อิสอัค เวลานั้น ผู้รับใช้ไม่มั่นใจว่าจะปฏิบัติตามคำสั่งได้ สำเร็จหรือไม่ อับราฮัมให้กำลังใจแก่เขา ว่า พระยาห์เวห์จะทรงส่งทูตสวรรค์ของ พระองค์นำหน้าท่านไป (เทียบ ปฐก 24:2-40)

ยาโคบเป็นบุตรชายคนหนึ่งของ อิสอัค เมื่อเดินทางถึงสถานที่แห่งหนึ่ง ชื่อเบธเอล เขาฝันเห็นบันไดอันหนึ่งทอด จากพื้นดินขึ้นไปสู่ท้องฟ้า ทูตสวรรค์ ของพระเจ้าเดินขึ้นลงบนบันไดนั้น พระยาห์เวห์ทรงยืนอยู่ข้างเขาตรัสว่า “เราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัม

พระเจ้าตรัสว่า
“เราจะส่งทูตสวรรค์ไปข้างหน้าท่าน
เพื่อป้องกันท่านตามทาง...
จงเคารพทูตสวรรค์และเชื่อฟังถ้อยคำของเขา
อย่าต่อต้าน เพราะเขาทำไปในนามของเรา”

บิดาของท่าน พระเจ้าของอิสอัค แผ่นดินที่ท่านนอนอยู่นี้ เราจะให้ท่านและลูกหลานของท่าน” (ปฐม 28:13) ยังมีอีกเหตุการณ์หนึ่งที่ทูตสวรรค์สำแดงตนแก่ยาโคบในเวลากลางคืน เมื่อยาโคบส่งภรรยา บุตรและทรัพย์สินทั้งหมดข้ามลำธารยับบอก เหลือเขาอยู่เพียงตามลำพัง ทูตสวรรค์คนหนึ่งปรากฏต่อเขาในภาพลักษณ์ของบุรุษผู้หนึ่ง ไม่ยอมบอกชื่อของตนและต่อสู้กับเขาจนรุ่งสาง เมื่อยาโคบรับรู้ว่าบุรุษผู้นั้นเป็นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ ก็ไม่ปล่อยผู้นั้นจนกว่าทูตสวรรค์อวยพรเขา เหมือนกับว่ายาโคบได้รับพลังจากคำอวยพรเพียงโดยอาศัยคำภาวนาไม่หยุดหย่อน เวลานั้นยาโคบก็ได้อธิษฐานว่า “อิสราเอล” หมายถึง “ผู้ต่อสู้กับพระเจ้า”

ในหนังสืออพยพ เราพบทูตสวรรค์คนหนึ่งที่พระยาห์เวห์ทรงส่งลงมาเพื่อช่วยเหลืออิสราเอลให้หนีจากการเป็นทาสที่อียิปต์และนำเขาไปสู่แผ่นดินแห่งพระ

สัญญา “ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์” มาปรากฏแก่โมเสสเป็นเปลวไฟลุกอยู่กลางพุ่มไม้แต่ไม่มอดไหม้ พระเจ้าทรงเรียกโมเสสจากไฟและทรงส่งเขาไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ฟาโรห์ในฐานะผู้สื่อสารการปลดปล่อยอิสราเอลให้เป็นอิสระ (เทียบอพย 3:1-33) ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ยังปกป้องอิสราเอลขณะที่เดินทางไปถึงทะเลต้นกกและตลอดการข้ามทะเล (เทียบอพย 23:20) แต่เมื่อประชากรอิสราเอลทำบาปโดยการบัพติศมาในทะเลแดง พระยาห์เวห์ก็ทรงลงโทษผู้กระทำความผิดก่อนที่จะทรงส่งทูตสวรรค์ให้เดินทางนำหน้าประชากรในถิ่นทุรกันดาร (เทียบอพย 32:34; 33:2) พระเจ้าตรัสว่า “เราจะส่งทูตสวรรค์ไปข้างหน้าท่านเพื่อป้องกันท่านตามทาง...จงเคารพทูตสวรรค์และเชื่อฟังถ้อยคำของเขา อย่าต่อต้าน เพราะเขาทำไปในนามของเรา” (อพย 23:20-21) ข้อความนี้แสดงว่าทูตสวรรค์ทำหน้าที่แทนพระเจ้าหรือพูด

อีกนัยหนึ่ง คือพระเจ้าตรัสกับมนุษย์โดยผ่านทางทูตสวรรค์ ด้วยวิธีนี้ทูตสวรรค์ประกาศและนำความรอดพ้น ทำให้ประชากรอิสราเอลออกจากอียิปต์ ปลดปล่อยกรุงเยรูซาเล็มให้พ้นจากการถูกกองทัพของศัตรูล้อมรอบ “คืนนั้น ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ไปที่ค่ายของชาวอัสซีเรียและฆ่าทหารหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันคน” (2 พกษ 19:35) หนังสือเฉลยธรรมบัญญัติไม่กล่าวถึงทูตสวรรค์อย่างชัดเจน พระเจ้าเพียงทรงสัญญาว่าจะทรงลงใจประกาศคนหนึ่งให้ประกาศพระวาจา (เทียบ ฉธบ 18:14-17)

1.2 การพัฒนาคำสอนเรื่องทูตสวรรค์

ตั้งแต่หน้าแรกๆ หนังสือพระคัมภีร์อธิบายว่า ทูตสวรรค์ประกอบภารกิจทั้งสองอย่างคือทั้งดีและไม่ดี (เทียบ โยบ 1:12) เช่น พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์ที่ดีไปคอยเฝ้าดูอิสราเอล (เทียบ อพย 23:20) แต่ยังทรงส่งทูตสวรรค์ที่ปฏิบัติภารกิจเลวร้ายคือ ทรงส่งผู้สื่อสารเป็นเหมือน “ทูตแห่งหายนะ” (สดด 78:49) เหมือน “ผู้ทำลาย” (อพย 12:23; เทียบ 2 ซมอ 24:16 ๙; 2 พกษ 19:35) แม้ซาตานในหนังสือโยบยังอยู่ในหมู่ข้าราชการบริวารของพระเจ้า (เทียบ โยบ 1:6-12; 2:1-10) อย่างไรก็ตาม

หลังการเนรเทศหน้าที่ของทูตสวรรค์มักจะมีลักษณะและบทบาทแตกต่างกัน ฝ่ายหนึ่งคือบรรดาทูตสวรรค์ที่ดี ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งคือซาตานและปีศาจ ระหว่างสองฝ่ายนี้มีการต่อต้านกันอยู่เสมอ (เทียบ ศคย 3:1 ๙)

ทรรศนะการแบ่งจิตออกเป็น 2 ฝ่ายเช่นนี้ แสดงอิทธิพลทางอ้อมของลัทธิในดินแดนเมโสโปเตเมียและเปอร์เซีย คือชาวฮิวได้พัฒนาความคิดดั้งเดิมโดยใช้สัญลักษณ์ต่างๆ จากวัฒนธรรมอื่น และจัดเป็นระบบในการอธิบายความเป็นอยู่ของทูตสวรรค์ โดยยังคงรักษาลัทธิเอกเทวนิยมของชาวฮิวอย่างเคร่งครัด เช่น หนังสือโทบิตอ้างถึงทูตสวรรค์เจ็ดตนที่อยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า (เทียบ ทบต 12:15; วว 8:2) ซึ่งเราพบในทฤษฎีเรื่องทูตสวรรค์ของชาวเปอร์เซีย บทบาทของทูตสวรรค์เหล่านี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงเขาคอยเฝ้าดูแลมนุษย์ (เทียบ ทบต 3:17; สดด 91:11; ดนล 3:49 ๙) และนำคำอธิษฐานภาวนาของมนุษย์ถวายแด่พระเจ้า (เทียบ ทบต 12:12) กำหนดชะตากรรมของนานาชาติ (เทียบ ดนล 10:13-21)

ตั้งแต่หนังสือประกาศกเอเสเคียล เราพบว่า บรรดาทูตสวรรค์อธิบายความหมายของภาพนิมิตแก่บรรดาประกาศก (เทียบ อสค 40:3 ๙ ศคร 1:8 ๙) ซึ่ง

จะเป็นลักษณะทางวรรณกรรมเฉพาะของหนังสือต่างๆ ประเภทวิวรณ์ (เทียบ ดนล 8:15-19; 9:21) ทูตสวรรค์จึงได้รับชื่อตามบทบาทหน้าที่ของตน เช่น ราฟาเอล “ผู้รักษา” (ทบท 3:17; 12:15) กาเบรียล “พละกำลังของพระเจ้า” (ดนล 8:16; 9:21) มีคาเอล “ใครเหมือนพระเจ้า” พระเจ้าทรงมอบหมายหน้าที่แก่มิคาเอล ผู้เป็นหัวหน้าของทูตสวรรค์ให้ดูแลประชากรอิสราเอล (เทียบ ดนล 10:13, 21; 12:1) ข้อมูลดังกล่าวนี้ได้รับการเพิ่มเติมในข้อเขียนนอกสารบบพระคัมภีร์ เช่น หนังสือเอโนคและในข้อเขียนของบรรดาธรรมาจารย์ ซึ่งพยายามรวบรวมปรับปรุงให้เป็นระบบ ดังนั้น คำสอนในพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับความมียู้งจริงของทูตสวรรค์และความสัมพันธ์กับมนุษย์ เป็นคำสอนที่มั่นคงอยู่เสมอ อย่างไรก็ตาม วิธีการบรรยายความเป็นอยู่ของทูตสวรรค์โดยใช้ภาษาสัญลักษณ์ซึ่งทำให้เกิดปัญหาในการตีความหมาย

2. ทูตสวรรค์ในพันธสัญญาใหม่

พันธสัญญาใหม่เช่นเดียวกับพันธสัญญาเดิมมีเรื่องราวกล่าวถึงทูตสวรรค์และพลังของจิตที่อยู่ในสวรรค์ ซึ่งได้รับชื่อว่า “ทูตสวรรค์” “ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า” “ทูตสวรรค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์” “ทูต

สวรรค์ผู้เข้มแข็ง” “เทพนิกรบัลลังก์ เทพนิกรนาย เทพนิกรเจ้า และเทพนิกรอำนาจ” (คส 1:16) และยังอ้างถึงทูตสวรรค์กาเบรียลและทูตสวรรค์มีคาเอล” (เทียบ ลก 1:19-26) พันธสัญญาใหม่บันทึกการเปิดเผยของพระเยซูเจ้าผู้ทรงมีทูตสวรรค์ห้อมล้อมอย่างชัดเจน โดยนำเรื่องราวเกี่ยวกับทูตสวรรค์ในพันธสัญญาเดิมและปรับปรุงให้สมบูรณ์ขึ้น เช่น ยาโคบบรรพบุรุษเคยเห็นทูตสวรรค์เดินขึ้นลงบันไดระหว่างสวรรค์กับแผ่นดิน คือระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์ฉันใด (เทียบ ปฐก 28:12) บรรดาอัครสาวกก็เห็นทูตสวรรค์ขึ้นลงเหนือบุตรแห่งมนุษย์ฉันนั้น (เทียบ ยน 1:31) จึงทำให้พันธสัญญาเดิมสำเร็จอย่างสมบูรณ์

ทูตสวรรค์รับใช้พระเยซูเจ้าแสดงว่าพระองค์ไม่ทรงเป็นเพียงคนๆ หนึ่งของพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังรับใช้พระองค์เช่นเดียวกับข้าราชการในสวรรค์ ถวายพระสิริรุ่งโรจน์แด่พระเจ้าผู้สูงสุด ภาพของทูตสวรรค์ห้อมล้อมพระคริสตเจ้าชวนให้คิดถึงบรรดาเสราฟในพระวิหารที่อยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า แต่เนื่องด้วยพระเยซูเจ้าทรงมีสภาพมนุษย์ ทูตสวรรค์ก็รับใช้พระองค์ในกรณีที่ทำได้ แน่แน่นอน ทูตสวรรค์ไม่มีบทบาทในการทำอัศจรรย์ของพระเยซูเจ้า เพราะพระองค์ทรงกระทำด้วยพระอำนาจของพระองค์เอง แต่ทูต

สวรรค์ปรากฏชัดเจนในเหตุการณ์สำคัญๆ ของชนมชีพ ในการสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนมชีพของพระบุตร

2.1 บรรดาทูตสวรรค์กับพระคริสตเจ้า

ทูตสวรรค์กาเบรียล (เทียบ ลก 1:2) ประกาศแก่เศคาริยาห์เรื่องการเกิดของยอห์น ผู้ทำพิธีล้างและนำหน้าพระคริสตเจ้า โดยใช้เครื่องหมายที่ให้ทั้งกำลังใจและความทุกข์ เศคาริยาห์เคยขอเครื่องหมายจากพระเจ้าเหมือนบุคคลในพันธสัญญาเดิม แต่บัดนี้ พระเจ้าทรงเรียกร้องให้เขามีความเชื่อโดยมีความไว้วางใจในคำพูดของทูตสวรรค์ที่ว่า “อย่ากลัวเลย” แต่เมื่อเขาขาดความเชื่อ ทูตสวรรค์ลงโทษเขาให้เป็นใบ้จนถึงวันเกิดของบุตรชาย ความแตกต่างระหว่างการปรากฏของทูตสวรรค์กาเบรียลแด่พระนางมารีย์ กับการปรากฏแก่เศคาริยาห์ คือความไว้วางใจ เพราะพระนางทรงมีความเชื่อต่างจากเศคาริยาห์ ความคิดหนึ่งเดียวของพระนางคือ ความเข้าใจว่าการยอมรับเป็นมารดาของพระบุตร ไม่ขัดแย้งกับความปรารถนาของพระนางที่จะถือพรหมจรรย์

นักบุญโยเซฟก็มีปัญหาเช่นเดียวกัน เขาคิดว่าตนไม่เหมาะสมที่จะรับพระมารดาของพระผู้ไถ่และพระผู้ไถ่เองมาประทับอยู่ในบ้าน ดังนั้น เราเข้าใจภารกิจละเอียด

อ่อนของทูตสวรรค์กาเบรียลเมื่อพูดว่า “โยเซฟ โอรสธิดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของท่านเลย” (มธ 1:20) เพราะนี่คือแผนการของพระเจ้าเพื่อนำความรอดพ้นมาแก่มนุษย์ทุกคน

ความชื่นชมยินดีในสวรรค์ได้สื่อสารมายังแผ่นดิน มายังผู้เลี้ยงแกะผู้ต่ำต้อย และคุ้นเคยกับการเฝ้าดูแลฝูงแกะของตน “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าปรากฏองค์ต่อหน้าเขา และพระสิริรุ่งโรจน์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ส่องแสงรอบตัวเขา คนเลี้ยงแกะมีความกลัวอย่างยิ่ง แต่ทูตสวรรค์กล่าวแก่เขาว่า อย่ากลัวเลย เพราะเรานำข่าวดีมาบอกท่านทั้งหลาย เป็นข่าวดีที่จะทำให้ประชาชนทุกคนยินดีอย่างยิ่ง วันนี้ ในเมืองของกษัตริย์ดาวิด พระผู้ไถ่ประสูติเพื่อท่านแล้ว พระองค์คือพระคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้า” (ลก 2:9-11) ทันใดนั้น ทูตสวรรค์อีกจำนวนมากปรากฏมาสมทบกับทูตสวรรค์องค์นั้น ร้องสรรเสริญพระเจ้าว่า “พระสิริรุ่งโรจน์จงมีแด่พระเจ้าในสวรรค์สูงสุดและบนแผ่นดิน สันติจงมีแก่มนุษย์ที่พระองค์ทรงโปรดปราน” (ลก 2:14) นี่เป็นข่าวสารที่ทำให้กำลังใจ เป็นของประทานที่นำความรักและความรอดพ้นคือ การประสูติของผู้ที่มีส่วนร่วมในพระสิริรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์

ทูตสวรรค์ปรากฏองค์อีกครั้งหนึ่งในความฝันของนักบุญโยเซฟ เดือนเขาว่า “จงลุกขึ้น พาพระกุมารและพระมารดาหนีไปอียิปต์” (มธ 2:13) และอีกไม่กี่ปีต่อมา เมื่อกษัตริย์เฮโรดผู้โหดร้ายสิ้นพระชนม์แล้ว ทูตสวรรค์เตือนนักบุญโยเซฟอีกว่า “จงลุกขึ้น พาพระกุมารและพระมารดากลับไปแผ่นดินอิสราเอล เพราะผู้ที่ต้องการฆ่าพระกุมารตายแล้ว” (มธ 2:20) ในระหว่างพระชนมชีพสาธารณะของพระเยซูเจ้า พระองค์ทรงสำนึกอย่างชัดเจนว่า ไม่ทรงอยู่โดดเดี่ยวบนแผ่นดินนี้ แต่ทรงมีความสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องกับทูตสวรรค์ เมื่อพระองค์ทรงมีชัยชนะเหนือการประจญของปีศาจในถิ่นทุรกันดาร “ทูตสวรรค์ก็เข้ามาปรนนิบัติรับใช้พระองค์” (มธ 4:11) ปีศาจซึ่งเป็นทูตสวรรค์ไม่ดีอยู่ที่ใด ทูตสวรรค์ซื่อสัตย์ก็อยู่ที่นั่นด้วย

พระเยซูเจ้าทรงสัญญาแก่นาธานาเอล ผู้มาเข้าเฝ้าพระองค์ว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านจะเห็นท้องฟ้าเปิด และจะเห็นบรรดาทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นลงรับใช้บุตรแห่งมนุษย์” (ยน 1:51) สำนวนนี้ของพระคริสตเจ้าชวนให้คิดถึงข้อความในหนังสือปฐมกาลและความฝันของยาโคบที่เมืองเบธเอลว่า “เขาฝันเห็นบันไดอันหนึ่งทอดจากพื้นดินขึ้นไปสู่ท้องฟ้า และทูตสวรรค์ของ

พระเจ้าเดินขึ้นลงบนบันไดนั้น” พระยาห์เวห์ทรงยืนอยู่ต่อหน้ายาโคบ ตรัสว่า “เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของอับราฮัมบิดาของท่าน พระเจ้าของอิสอัค” (ปฐม 28:12-13) “เราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัมบิดาของท่าน พระเจ้าของอิสอัค แผ่นดินที่ท่านนอนอยู่นี้ เราจะให้ท่านและลูกหลานของท่าน”

ยาโคบตื่นขึ้นแล้วพูดว่า “พระยาห์เวห์ประทับอยู่ที่นี้แน่ทีเดียว แต่ข้าพเจ้าไม่รู้” เขากลัวมากพูดว่า สถานที่แห่งนี้ น่าเกรงขาม จะต้องเป็นที่ประทับของพระเจ้าและเป็นประตูสวรรค์แน่ทีเดียว “(ปฐม 28:16-17) ดังนั้น ขณะที่พระเยซูเจ้าทรงสนทนากับนาธานาเอล พระองค์ทรงยืนยันความจริงที่ว่า ธรรมชาติมนุษย์ของพระองค์เป็นที่ประทับพิเศษของพระยาห์เวห์และเป็นประตูสวรรค์ ไม่ว่าพระเยซูเจ้าเสด็จไปที่ใด พระองค์ทรงมีทูตสวรรค์ห้อมล้อมอยู่เสมอ แม้มองไม่เห็น พระเยซูเจ้าพอพระทัยที่จะปลุกจิตสำนึกในผู้ฟังพระองค์ว่า มิตรสหายสวรรค์ที่มองไม่เห็นเหล่านี้อยู่กับเขา เช่น พระองค์ตรัสว่า “จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นคนธรรมดาๆ เหล่านี้คนใดเลย เราบอกท่านทั้งหลายว่า ตลอดเวลาในสวรรค์ ทูตสวรรค์ของเขาเฝ้าชมพระพักตร์พระบิดาของเรา ผู้สถิตในสวรรค์” (มธ 18:10) พระเยซูเจ้าทรงเปิดเผย

บทบาทของบรรดาทูตสวรรค์ในการจัดการความเที่ยงธรรมของพระเจ้า ในการพิพากษาประมวลพร้อมว่า “บุตรแห่งมนุษย์จะใช้ทูตสวรรค์มารวบรวมทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิดและทุกคนที่ประกอบการธรรมให้ออกจากพระอาณาจักร” (มธ 13: 41)

แม้การเสด็จกลับมาอย่างรุ่งโรจน์ของพระบุตรพระเจ้าจะเกิดขึ้น โดยมีทูตสวรรค์ห้อมล้อมในวันสิ้นพิภพ “บุตรแห่งมนุษย์จะเสด็จกลับมาในพระสิริรุ่งโรจน์ของพระบิดาพร้อมกับบรรดาทูตสวรรค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทานรางวัลแก่ทุกคนตามความประพฤติของเขา” (มธ 16:27) นักบุญเปาโลพูดถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซูเจ้าพร้อมกับบรรดาทูตสวรรค์ โดยใช้สำนวนอย่างตรงไปตรงมาว่า “ส่วนท่านที่กำลังทนทุกข์อยู่ในขณะนี้ พระเจ้าจะทรงบันดาลความสดชื่นให้พร้อม กับเราในวันที่พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จจากสวรรค์พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ ผู้ทรงอำนาจของพระองค์ ในเปลวไฟ เพื่อลงโทษผู้ที่ไม่รู้จักพระเจ้า ไม่เชื่อฟัง ขาดดีของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา โทษที่พวกเขาจะได้รับคือความพิณาศตลอดนิรันดร์ ไกลจากพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า และไกลจากพระสิริรุ่งโรจน์แห่งพระพลานุภาพของพระองค์ ในวันที่พระองค์จะเสด็จมาเพื่อรับพระสิริรุ่งโรจน์

ในหมู่ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ และเสด็จมาเพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อ ได้ชมพระพักตร์ด้วยความพิศวง เพราะท่านทั้งหลายเชื่อคำยืนยันเป็นพยานของเรา” (2 ธส 1:7-10)

ความเป็นอยู่ของทูตสวรรค์ผู้อยู่เคียงข้างเสมอในทุกช่วงเวลาของชีวิต ไม่ว่าขณะที่มีการต่อสู้หรือมีความสุข ชื่นชมยินดี ก็ช่วยเราให้รักษาความยึดมั่นในความสัมพันธ์กับพระเยซูเจ้าให้สดชื่น โดยมีความไว้วางใจที่จะมีส่วนร่วมในชีวิตนิรันดร์พร้อมกับพระองค์เพราะ “ถ้าผู้ใดอับอายเพราะเราและเพราะถ้อยคำของเราในยุคของคนไม่ซื่อสัตย์และชั่วร้ายนี้ บุตรแห่งมนุษย์ก็จะอับอายเพราะเขา เมื่อพระองค์จะเสด็จมาในพระสิริรุ่งโรจน์ของพระบิดาพร้อมกับบรรดาทูตสวรรค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ด้วยเช่นเดียวกัน” (มก 8:38)

พระเยซูเจ้าเสด็จมาในโลกนี้เพื่อทรงรับทรมานและไถ่บาปมนุษย์ บรรดาทูตสวรรค์อยู่กับพระองค์เพื่อรับรองพระภารกิจของพระองค์ต่อหน้ามนุษย์ และเพื่อบรรเทาพระทัยของพระองค์ วันอาทิตย์โบราณก่อนที่พระเยซูเจ้าจะทรงรับทรมานมีเสียงจากดังจากฟ้าว่า “เราได้ให้พระสิริรุ่งโรจน์แล้ว และจะให้อีกประชาชนที่ยืนอยู่ที่นี่ได้ยินเสียง จึงพูดว่า “ฟ้าร้อง” แต่บางคนว่า “ทูตสวรรค์พูดกับเขา” (ยน 12:28 -29) เมื่อพระ

เยชูเจ้าทรงเข้าตริทูตในสวนเกทเสมณี ขณะที่ทรงรับทรมานมากที่สุด เพราะทรงเผชิญหน้ากับบาปจำนวนมากของมนุษยชาติ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาบรรเทาพระทัยของพระเยชูเจ้า “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งปรากฏมาถวายพละกำลังแด่พระองค์ พระองค์ทรงอยู่ในความทุกข์กังวลอย่างสาหัส จึงทรงอธิษฐานอย่างมุ่งมั่นยิ่งขึ้น พระเสโทตกลงบนพื้นดินประดุจหยดโลหิต” (ลก 22:43-44) นี่เป็นเหตุการณ์ลึกลับเรื่องหนึ่งในการรับทรมานของพระเยชูเจ้า พระองค์ยังทรงอ้างถึงทูตสวรรค์อย่างชัดเจนเมื่อทรงถูกจับกุม ต่อหน้าผู้ที่ถือดาบและไม้ตะบองเป็นอาวุธมาจับกุมพระองค์เหมือนเป็นโจร และนักบุญเปโตรใช้ดาบเพื่อปกป้องพระองค์ พระเยชูเจ้าทรงยืนยันว่า “ท่านคิดว่า เราจะอ่อนวอนพระบิดาเจ้าให้ส่งทูตสวรรค์มากกว่าสิบสองกองพลมาช่วยเราบัดนี้มีได้หรือ แล้วพระคัมภีร์ที่เขียนว่า จะต้องเป็นเช่นนี้ จะเป็นความจริงได้อย่างไร” (มธ 26: 53-54)

ทูตสวรรค์เป็นพยานแรกถึงชัยชนะของชีวิตเหนือความตาย “หลังจากวันสัปดาห์บาโต เข้าตรูของวันต้นสัปดาห์ มารีย์ชาวมัคดาลาและมารีย์อีกผู้หนึ่งไปดูพระคูหา บัดนั้น ได้เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าลงจากสวรรค์เข้าไปใกล้หินออกและนั่งบน

หินนั้น ใบหน้าของทูตสวรรค์แจ่มจ้าเหมือนสายฟ้า อาภรณ์ขาวราวหิมะ ทหารยามตกใจกลัวทูตสวรรค์จนตัวสั่น หน้าซีดเหมือนคนตาย” (มธ 28:1-4) การประจักษ์นี้ทำให้สตรีทั้งสองคนมีความกลัว แต่ทูตสวรรค์ให้กำลังใจแก่เขาว่า “อย่ากลัวไปเลย ท่านกำลังมองหาพระเยชู ชาวนาซาเรธ ผู้ถูกตรึงกางเขน พระองค์ทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้ว พระองค์มิได้ประทับอยู่ที่นี้ สถานที่นี้คือสถานที่ที่เขาได้วางพระศพไว้” (มก 16:6)

2.2 บรรดาทูตสวรรค์กับมนุษย์

ในหนังสือกิจการอัครสาวกบรรดาทูตสวรรค์มีส่วนร่วมในการสร้างพระศาสนจักรแรกเริ่ม โดยปลดปล่อยบรรดาอัครสาวกให้พ้นจากการถูกจองจำ และให้คำแนะนำอย่างละเอียดเจาะจงในสิ่งที่ต้องปฏิบัติ “ท่านทั้งหลายจงไปที่พระวิหาร ประกาศพระวาจาเกี่ยวกับวิถีชีวิตใหม่นี้ให้ประชาชนฟังเถิด” (กจ 5:20) เมื่อนักบุญเปโตรได้รับการปลดปล่อยจากพันธนาการและถูกนำออกจากเรือนจำ เขาพูดว่า “บัดนี้ ข้าพเจ้ารู้แน่แล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากเงื้อมมือของกษัตริย์เฮโรด” (กจ 12:11)

หนังสือกิจการอัครสาวกเล่าการเข้าแทรกแซงของบรรดาทูตสวรรค์ใน

เหตุการณ์น่าประหลาดจำนวนมากเพื่อช่วยเหลือพระศาสนจักรแรกเริ่ม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การปรากฏองค์ต่อบุคคลที่ยังไม่ได้รับศีลล้างบาป เช่น โครเนลิอัส นายร้อยชาวโรมัน และข้าราชการของพระราชินีชาวเอธิโอเปีย นายร้อยชาวโรมันเห็นทูตสวรรค์มาปรากฏที่หน้าบ้านพูดว่า “คำอธิษฐานภาวนาและการทำทานของท่านเป็นเหมือนเครื่องบูชาที่พอพระทัยเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้ว บัดนี้ท่านจงส่งคนไปยังเมืองยัฟฟาแล้ว เชิญซีโมนที่เรียกกันว่าเปโตรมาที่นี่” (กจ 10:4-5) โครเนลิอัส ปฏิบัติตามคำสั่งของทูตสวรรค์ทันทีและส่งคนไปเรียนนักบุญเปโตรผู้ประกาศข่าวดีแก่เขา พร้อมกับทุกคนในครอบครัว ซึ่งกลับใจและรับศีลล้างบาป (เทียบ กจ 10:48) ข้าราชการของพระราชินีชาวเอธิโอเปียพบกับฟิลิป ซึ่งเป็นสังฆนกรคนหนึ่งในเจ็ดคนแรก ทูตสวรรค์กล่าวแก่ฟิลิปว่า “จงลุกขึ้น และเดินทางไปทางทิศใต้ตามทางที่ลงมา จากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองกาซา” (กจ 8:26) ฟิลิปปฏิบัติตามคำเชื้อเชิญของทูตสวรรค์และระหว่างทางพบชั้นที่ชาวเอธิโอเปีย ซึ่งเป็นผู้ดูแลพระราชทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินี อธิบายพระคัมภีร์ให้ฟังและโปรดศีลล้างบาปแก่เขา (เทียบ กจ 8:39)

นักบุญเปาโลยืนยันความเชื่ออย่างเปิดเผยในฐานะชาวฟาริสีและคริสตชนถึงทูตสวรรค์ในจดหมายที่ท่านเขียนหลายตอน เช่น จดหมายถึงชาวโรม (เทียบ รม 8:38) ถึงชาวโครินธ์ (เทียบ 1 คร 4:9; 11:10; 13:1) ถึงชาวกาลาเทีย (เทียบ กท 13:19) ถึงชาวเอสะโลนิกา (เทียบ 2 ธส 1:17) และถึงชาวฮีบรู (เทียบ ฮบ 12:22; 13: 2) ในบทเพลงสรรเสริญพระคริสตเจ้าซึ่งเป็นบทเพลงหนึ่งในบทเพลงสรรเสริญแรกๆ ที่นักบุญเปาโลเขียน เขาพรรณนาว่า “พระองค์ทรงปรากฏให้แลเห็นได้ในธรรมชาติมนุษย์ ทรงได้รับการประกาศว่าเที่ยงธรรมในพระจิตเจ้า บรรดาทูตสวรรค์ได้เห็น พระองค์ทรงได้รับการประกาศให้คนต่างศาสนา รู้จัก มนุษย์มีความเชื่อในพระองค์ พระองค์ทรงได้รับพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้า” (1 ทธ 3:16)

ในจดหมายฉบับเดียวกันถึงทิโมธี นักบุญเปาโลดัดเตือนเขาอย่างหนักแน่นว่า “ข้าพเจ้าขอกำชับท่านเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและเฉพาะพระพักตร์พระคริสตเยซู และต่อหน้าบรรดาทูตสวรรค์ที่ทรงเลือกสรร ให้ถือตามกฎ” (1 ทธ 5:21) เมื่อนักบุญเปาโลป่วยหนักเพราะโรคภัยไข้เจ็บฝ่ายกาย เขาเดินทางไปถึงเขตแดนของชาวกาลาเทียและคริสตชนที่นั่นต้อนรับเขา “เหมือนต้อนรับทูตสวรรค์

ของพระเจ้า เหมือนต้อนรับพระคริสต์เยซู” (กท 4:14) นักบุญเปาโลเองยืนยันถึงตนเองว่า “เรากลายเป็นเป่าสายตาของโลก ทั้งของทูตสวรรค์และของมนุษย์” (1 คร 4:9) ใน 1 คร 11:2-16 นักบุญเปาโลบรรยายถึงพิธีบูชาขอบพระคุณแรกเริ่มในหมู่คริสตชน และในโอกาสนั้นเขาเน้นว่า “ดังนั้น หญิงจึงต้องสวมเครื่องหมายแสดงอำนาจเหนือเธอไว้บนศีรษะเพราะเคารพทูตสวรรค์” (1 คร 11:10) การใช้ผ้าคลุมศีรษะของผู้หญิงคงจะเป็นชนบประเพณีที่สืบมาจากพิธีกรรมในศาลาธรรม บางทีชนบประเพณีนี้อาจได้รับอิทธิพลจากหนังสือเอโนค ซึ่งเป็นข้อเขียนนอกสารบบพระคัมภีร์และเล่าว่า ความมั่งคั่งของสตรีมีเสน่ห์ดึงดูดใจ แม้ทูตสวรรค์ยังหลงใหลจนมีความสัมพันธ์กัน และบุตรของเขาคือชนชาติยักษ์ใหญ่มหึมาเก่าแล้ว

นักบุญเปาโลยอมรับธรรมประเพณีของชาวยิวเกี่ยวกับทูตสวรรค์ ผู้มอบธรรมบัญญัติแก่โมเสสบนภูเขาซีนาย (เทียบอพ 19:13-19; ฮบ 2:8) ยิ่งกว่านั้นนักบุญเปาโลยังยอมรับภาพลักษณ์ดั้งเดิมในการบรรยายการเสด็จมาของพระคริสต์เจ้าอย่างรุ่งโรจน์ “องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาจากสวรรค์ตามพระบัญชา เมื่อมีเสียงหวั่นไหวทูตสวรรค์และเสียงแตรของพระเจ้า” (1 ธส 4:16) จดหมายถึงชาว

โคโลสีซึ่งคงจะเป็นข้อเขียนของศิษย์คนหนึ่งของนักบุญเปาโล พูดอย่างสูงส่งถึงทูตสวรรค์ที่พระคริสต์เจ้าทรงสร้างขึ้น มา “เพราะสรรพสิ่งทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดิน ทั้งที่แลเห็นได้และไม่อาจแลเห็นได้ เทพนิกรบัลลังก์ เทพนิกรนาย เทพนิกรเจ้าและเทพนิกรอำนาจ ล้วนถูกสร้างโดยพระองค์ทั้งสิ้น ทุกสิ่งถูกเนรมิตขึ้นโดยพระองค์ และเพื่อพระองค์... เพราะพระเจ้าพอพระทัยให้ความบริบูรณ์ทั้งปวงอยู่ในพระคริสต์เจ้า และให้สรรพสิ่งคืนดีกับพระองค์ โดยทางพระคริสต์เจ้า ผู้โปรดให้ทุกสิ่งมีสันติ ด้วยพระโลหิตที่ทรงหลั่งบนไม้กางเขนของพระองค์ ทั้งสิ่งที่อยู่บนแผ่นดินและสิ่งที่อยู่ในสวรรค์” (คส 1:16,19-20) แน่นนอน นักบุญเปาโลต่อสู้กับผู้ที่กราบไหว้ทูตสวรรค์มากเกินไป และคิดว่า คริสตชนต้องเคารพรักทูตสวรรค์ แต่การรุกรานนี้จะแทนพระคริสต์เจ้าไม่ได้ “อย่าให้ผู้ที่ชอบถ่อมตนกราบไหว้ทูตสวรรค์ ตัดสินกล่าวโทษท่าน คนเช่นนี้มักพรรณาส่งที่เขาอ้างว่าได้เห็นอย่างละเอียด และจิตใจที่ยังคิดตามธรรมชาติมนุษย์ก็มีความหยิ่งผยองอย่างไรประโยชน์” (คส 2:18) จดหมายของนักบุญเปาโลยังเน้นความเป็นอยู่ของทูตสวรรค์ไม่ได้อีกด้วย โลกของพระเจ้าเป็นแสงสว่าง แต่โลกของซาตานเป็นความมืดมิด ปีศาจแต่งตัวเป็นแสงสว่างเช่นเดียวอาจารย์

ปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ความชอบธรรม (เทียบ 2 คร 11:14ฯ)

เมื่อพระอาณาจักรของพระเจ้าจะมา ถึงในวาระสุดท้าย บรรดาปีศาจซึ่ง ปกครองโลกนี้ในเวลาปัจจุบันจะถูกไล่ออกจากอาณาจักรอย่างสิ้นเชิง (เทียบ 1 คร 15:24) นักบุญเปาโลบรรยายถึง 2 ครั้งที่จะไปเยี่ยมกลุ่มคริสตชนที่เมือง เเธสะโลนิกา “แต่ซาตานขัดขวางเราไว้” (1 ธส 2:18) ในจดหมายถึงชาวโครินธ์ ฉบับที่ 2 เขาเขียนอย่างชัดเจนว่าซาตาน เป็น “เทพเจ้าของโลกนี้” (2 คร 4:4) เขาคร่ำครวญอย่างเจ็บปวดบ่อยๆ ว่าต้อง ต่อสู้กับอำนาจแห่งความมืด “เพื่อมิ ให้การเปิดเผยยิ่งใหญ่นี้ทำให้ข้าพเจ้า ยกตนเกินไป พระเจ้าทรงให้มีนามที่ม แทงเนื้อหนังของข้าพเจ้า ดุจทูตของ ซาตานที่คอยดบตีข้าพเจ้ามิให้ข้าพเจ้ายก ตนเกินไป เรื่องนี้ข้าพเจ้าวอนขอองค์พระ ผู้เป็นเจ้าสามครั้ง ขอให้พ้นไปจากข้าพเจ้า แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “พระหรรษ ทานของเราเพียงพอสำหรับท่าน เพราะ พระอานุภาพแสดงออกเต็มที่เมื่อมนุษย์ มีความอ่อนแอ” (2 คร 12:7-9) จดหมายถึงชาวเอเฟซัสยังเตือนคริสตชน ให้ต่อสู้กับจิตชั่วร้ายว่า “ท่านทั้งหลายจง เป็นผู้เข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้า จง ดักดวงพล้งจากพระพลาานุภาพของ พระองค์ จงสวมใส่อาวุธครบชุดของ พระเจ้า เพื่อท่านจะยืนหยัดต่อต้านเหล่าก

ของปีศาจได้” (อฟ 6:10ฯ) “แม้ท่านจะ โกรธ ก็อย่าให้เป็นบาป จงเลิกโกรธก่อน ดวงอาทิตย์ตก อย่าให้โอกาสแก่มาร” (อฟ 4:26 ฯ) ในจดหมายถึงชาวฮีบรู นักบุญเปาโลเขียนว่า “ทูตสวรรค์ทั้งหลาย เป็นเพียงจิตที่มีหน้าที่รับใช้พระเจ้า พระองค์ทรงส่งมารับใช้ผู้ที่จะต้องได้รับ ความรอดพ้นมิใช่หรือ” (ฮบ 1:14)

ในที่สุด หนังสือวิวรณ์อ้างถึงทูต สวรรค์ทั้งหมด 67 ครั้ง และเป็น หนังสือในพันธสัญญาใหม่ที่แสดงความ สนใจทูตสวรรค์มากที่สุด ทูตสวรรค์ สำคัญในภาคแรกของหนังสือวิวรณ์คือ ทูตสวรรค์ซึ่งในสมัยของนักบุญยอห์น อัครสาวกปกครองพระศาสนจักรทั้งเจ็ดใน แคว้นเอเชียน้อย คือที่เมืองเอเฟซัส เมือง สเมอร์นา เมืองเปอร์กามัม เมืองธิอาทิรา เมืองซาร์ดิส เมืองฟีลาเดลเฟีย และเมือง เลาดิเซีย ในแต่ละพระศาสนจักรไม่มีเพียง พระสังฆราชเป็นผู้ปกครองและให้คำแนะนำ แต่ยังมียูทสวรรค์โดยเฉพาะ เหมือนกับว่า มีพระสังฆราช 2 องค์ องค์หนึ่งแลเห็น ได้ส่วนอีกองค์หนึ่งแลเห็นไม่ได้ องค์หนึ่ง เป็นมนุษย์ อีกองค์หนึ่งเป็นทูตสวรรค์ นักบุญยอห์นคิดว่า พระสังฆราชเป็น เหมือนทูตสวรรค์เพราะหน้าที่ของเขาก็ เป็นหน้าที่ของทูตสวรรค์ด้วย คือดูแล รักษาผู้มีความเชื่อและพระศาสนจักร รวม ทั้งเป็นทูตประกาศพระคริสตเจ้าในหมู่ นานาชาติ

ในภาคที่ 2 ของหนังสือวิวรณ์ นักบุญยอห์นตกอยู่ในภวังค์ เห็นประตูสวรรค์บานหนึ่งเปิด และเห็นผู้หนึ่งประทับอยู่บนบัลลังก์ (เทียบ วว 4:1-2) ถือหนังสือม้วนหนึ่งมีตราเจ็ดดวงพินึกอยู่ (เทียบ วว 5: 1) ในนิมิตนี้ นักบุญยอห์นเห็นทูตสวรรค์อยู่ทั่วไป ซึ่งชื่อสัตย์ปฏิบัติตามกฤษฎีกาแห่งพระเมตตาและความชอบธรรมของพระเจ้า มีทูตสวรรค์ผู้ประทับตราไว้ที่หน้าผากของบรรดาผู้ถูกเลือกสรร ตรานี้เป็นเครื่องหมายจะช่วยให้เขาให้พ้นจากการลงโทษในวันพิพากษา (เทียบ วว 7:2-3) เมื่อทูตสวรรค์เป่าแตรหกคันแรก การลงโทษลงมาจากสวรรค์สู่แผ่นดิน เป็นการลงโทษที่แตกต่างกันเพื่อแสดงเหมาะสมกับบาปที่มนุษย์ได้กระทำ ในเวลาเดียวกัน เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดเป่าแตรเสียงหลายเสียงดังจากสวรรค์ว่า “อาณาจักรของโลกกลายเป็นอาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และของพระคริสตเจ้าแล้ว พระองค์จะทรงครองราชย์ตลอดนิรันดร์” (วว 11:15) บรรดาทูตสวรรค์ศักดิ์สิทธิ์ต่อสู้กับมังกร “มีคาเอลกับเหล่าทูตสวรรค์ของเขาต่อสู้กับมังกร มังกรพร้อมกับบริวารของมันก็ต่อสู้ด้วย แต่มันพ่ายแพ้และไม่มีที่พำนักในสวรรค์อีกต่อไป มังกรใหญ่คืองูตีดำบรรพ์ที่มีชื่อว่าปีศาจและซาตาน ผู้ล่อลวงผู้อาศัยอยู่ทั่วแผ่นดินให้หลงไป ถูกโยนลงมาบนแผ่นดิน บริวารของมันก็

ถูกโยนลงมาด้วย” (วว 12:7-9) นำสังเกตความคิดคล้อยจองกันคือ ในหนังสือปฐมกาลทูตสวรรค์หนึ่งขับไล่มนุษย์ที่ทำบาปออกจากสวนเอเดนฉันใด (เทียบ ปฐก 3: 24) ทูตสวรรค์องค์สุดท้ายในหนังสือวิวรณ์ก็เป็นผู้ที่นำนักบุญยอห์นเข้ากรุงเยรูซาเล็มในสวรรค์ด้วยความรักอันยิ่งใหญ่ฉันนั้น (เทียบ วว 22:8)

ในนิมิตนี้ นักบุญยอห์นไม่ได้พูดกับชาวสวรรค์ผู้ใด แม้กับทูตสวรรค์สิบสององค์ที่เฝ้าประตูเมืองทั้งสิบสองบานของนครศักดิ์สิทธิ์ (เทียบ วว 21: 42) แต่ได้ฟังทูตสวรรค์ผู้นำทางอย่างเจียบๆ โดยมองกรุงเยรูซาเล็มในสวรรค์ด้วยความประหลาดใจและมึนงง แต่แล้วโดยฉับพลัน ราวกับว่าเพิ่งตื่นจากภวังค์ นักบุญยอห์นทิ้งตัวลงที่เท้าของทูตสวรรค์เพื่อกราบนมัสการ “เมื่อข้าพเจ้าได้ยินและได้เห็นแล้วจึงคุกเข่าลงกราบนมัสการทูตสวรรค์ที่สำแดงสิ่งเหล่านี้แก่ข้าพเจ้า แต่เขากล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “อย่าเลย ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้พระเจ้าเหมือนกับท่าน และเหมือนกับพี่น้องของท่าน คือบรรดาประกาศกและผู้ปฏิบัติตามถ้อยคำของม้วนหนังสือนี้ จงนมัสการพระเจ้าเท่านั้น” (วว 22:8-9)

ดังนั้น ทูตสวรรค์ปรากฏทั่วไปในพันธสัญญา เริ่มตั้งแต่อัครทูตสวรรค์กาเบรียลมาพบพระนางมารีย์พรหมจารี (เทียบ ลก 1:26-30) ทูตสวรรค์ถวาย

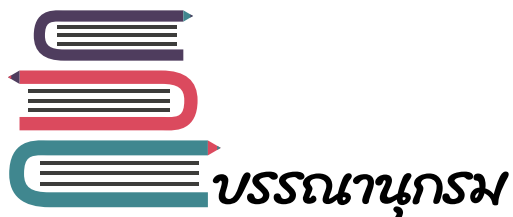
พระสิริรุ่งโรจน์แด่พระเจ้าในที่สูงที่สุด และนำสันติสุขมาสู่มนุษย์ที่พระองค์ทรงโปรดปราน (เทียบ ลก 2:14) ประกาศข่าวดีแก่บรรดาผู้เลี้ยงแกะ (เทียบ ลก 2:8) ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้กำลังใจแก่นักบุญโยเซฟผู้กังวลใจ (เทียบ มธ 1:20) และปกป้องพระกุมารเยซูที่กษัตริย์เฮโรดคุกคามชีวิตของพระองค์ (เทียบ มธ 2:13-20) ในถิ่นทุรกันดาร หลังจากที่พระเยซูเจ้าทรงถูกมารผจญ บรรดาทูตสวรรค์เข้ามารับใช้พระเยซูเจ้า (เทียบ มธ 4:11) มีความชื่นชมยินดีเมื่อคนบาปแม้คนเดียวกลับใจ (เทียบ ลก 15:10) และขัดเคืองใจผู้ที่ชักนำคนธรรมดาให้ทำบาป (เทียบ มธ 18:10) บรรดาพระทัยพระเยซูเจ้าเมื่อทรงเข้าตรัสพูด กลิ้งก้อนหินที่ปิดพระคูหา และปรากฏองค์แก่สตรีใจศรัทธา (เทียบ มธ 28:1-3; มก 16:5; ลก 23:4-6) เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จสู่สวรรค์ ทูตสวรรค์ปรากฏองค์แก่บรรดาศิษย์ เพื่ออธิบายความหมายของเหตุการณ์นั้น (เทียบ กจ 1:11) ปลดปล่อยบรรดาอัครสาวกออกจากเรือนจำ (เทียบ กจ 5:18-19) และปรากฏองค์อีกครั้งหนึ่งแก่นักบุญเปโตร (เทียบ กจ 12:6-7) บรรดาทูตสวรรค์จะเข้ามาเป่าแตรในวันพิพากษาประมวลพร้อม (เทียบ วว 8:6-10) และในที่สุด ในหนังสือวิวรณ์อัครทูตมีคาเอลพร้อมกับทูตสวรรค์ของเขาต่อสู้

กับลูซิเฟอร์และขับไล่มันลงในเหวลึก (เทียบ วว 12:7-12)

3. สรุป

คำสอนของพระศาสนจักรเกี่ยวกับความมียู๋จริงของทูตสวรรค์ เป็นคำสอนที่มั่นคงและต่อเนื่องในกาลเวลาของประวัติศาสตร์ เพราะมีรากลึกในข้อความมากมายของพระคัมภีร์ทั้งพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ เพียงในสมัยใหม่ๆ นี้ ลัทธิเหตุผลนิยมผิดๆ และวิทยาศาสตร์นิยมที่คลั่งไคล้ ไม่ยอมรับความเป็นอยู่และธรรมชาติที่พระเจ้าทรงสร้างของทูตสวรรค์ รวากับว่าถ้าสิ่งใดมองไม่เห็นก็ไม่มียู๋จริง สิ่งที่เราพิสูจน์ไม่ได้ว่าเป็นอะไรก็เป็นผลการจินตนาการเท่านั้น นี่เป็นตรรกวิทยาเลวร้ายซึ่งสติปัญญาของมนุษย์เป็นเพียงเครื่องมือในการรับรองสิ่งที่สัมผัสได้ และจำกัดสมรรถภาพของสติปัญญา เป็นเพียงวิธีรับรองสิ่งที่ปราสาทสัมผัสทั้งห้าได้พิสูจน์แล้ว

ผู้ที่คิดเช่นนี้ เน้นความรู้สึกของตนเองเป็นมาตรฐาน และการตัดสินว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดผิด ในบริบทเช่นนี้มนุษย์มีความสับสน มีความสงสัยในศักดิ์ศรีของตน ไม่แนในบทบาทของความเชื่อและความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อกับเหตุผล มนุษย์ในปัจจุบันจึงต้องการความช่วยเหลือจากทูตสวรรค์ โดยเฉพาะทูตสวรรค์ผู้รักชาติตน เพื่อแนะนำให้รู้จักวินิจฉัยความจริง

พระคัมภีร์คาทอลิก ฉบับสมบูรณ์. กรุงเทพฯ: คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพระคัมภีร์, 2557.

Astell, Christine. **Discovering Angels**. London: Duncan Baird, 2005.

Connelly, Douglas. **Angels, Life Guide Topical Bible Studies**. Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press, 2004.

Gozzellino, Giorgio. **Angeli e demoni. L'invisibile creato e la vicenda umana**. Cinisello Balsamo (Mi): San Paolo, 2000.

Leon-Dufour, Xavier. **Dictionary of Biblical Theology**. New York: Desclee Company, 1967.

Lockyer, Herbert. **All the Angels in the Bible**. Peabody, Massachusetts: Hendrickson Publishers, 1996.

McKenzie, John L., S.J., **Dictionary of the Bible**. London: Geoffrey Chapman, 1976.

Myers, Edward P. **A Study of Angels: Systematic Bible Doctrines**. Brentwood, Tennessee: Howard Books, 1996.

ทูตสวรรค์ ตามปรัชญาคริสต์

ศ.กীরติ บุญเจือ

(นักเขียน)

ความนำ

กำลังจะพูดเรื่องปรัชญาคริสต์โดยใช้ภาษาไทยและศัพท์บัญญัติไทยซึ่งมีพื้นฐานจากอารยธรรมไทยที่มีพระพุทธศาสนาเป็นแนวคิดที่สำคัญ จึงสำคัญขึ้นจำเป็นชนิดขาดไม่ได้ (indispensable) ที่จะต้องทำความเข้าใจกับนิยามพื้นฐานซึ่งในเรื่องนี้ได้แก่ คำว่า “เทวดา” ซึ่งชาวคริสต์เคย

ใช้แปลคำว่า “angel” ถึงแม้ในปัจจุบันจะเลี่ยงไปใช้คำว่า “ทูตสวรรค์” ซึ่งไม่เป็นศัพท์พุทธศาสนาและไม่มีใช้ในภาษาไทยมาก่อน แต่ก็เทียบเคียงได้กับศัพท์ “ธรรมทูต” และ “ยมทูต” ดังนั้นเมื่อเห็นคำ “ทูตสวรรค์” ชาวไทยคริสต์ก็เพียงแต่เข้าใจตามที่เคยเข้าใจเทวดามาแต่เดิม

ศาสตราจารย์และราชบัณฑิต, อดีต สนช. อดีตหัวหน้าภาควิชาปรัชญา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, อดีตคณบดีคณะปรัชญาและศาสนา มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญและมหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น, ประธานโครงการปริญญาเอกปรัชญาและจริยศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, ประธานบรรณาธิการจัดทำสารานุกรมปรัชญาของราชบัณฑิตยสถาน, บรรณาธิการจัดทำสารานุกรมวิสามานยนามศาสนาสาทุกของราชบัณฑิตยสถาน, กรรมการสทวิทยากรในสมเด็จพระเทพฯ ออกอากาศวิทยุศึกษาเรื่องราชปรัชญาเพื่อความสุขของมหาประชาชนชาวสยาม วันจันทร์ เวลา 9.10 น. สัปดาห์แรกและสัปดาห์ที่ 4 ของทุกเดือน FM92, AM1161, www.moeradiothai.net, กรรมการตำแหน่งทางวิชาการของวิทยาลัยแสงธรรม, มหาวิทยาลัยคริสเตียน, มหาวิทยาลัยมิชชั่น ประธานกิตติมศักดิ์องค์การศาสนาเพื่อสันติภาพแห่งเอเชีย สอบถามเรื่องปรัชญาโทร. 086-0455299.

ส่วนชาวไทยอื่นๆ ส่วนมากก็คงเข้าใจเชิงเทียบกับคำ “เทวทูต ราชทูต ศาสนทูต ธรรมทูต ยมทูต ฯลฯ” ตามความเคยชิน และยิ่งชาวคริสต์บางคนแปลคำ missionary ด้วยคำ “ธรรมทูต” ก็ยิ่งย้ำการรับรองความหมายให้เอา “พระธรรมทูต” เป็นคำตั้งเทียบให้ความหมายแก่คำ “ทูตสวรรค์” ยิ่งขึ้น ความสับสนเหล่านี้หากไม่ขจัดไปเสียบ้างก่อน ก็คงจะเสนอความหมายของคำ “angel” ตามปรัชญาคริสต์มิใช่ง่ายนัก ยิ่งกว่านั้นผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษเปิดหาความหมายของคำ “angel” ในสารานุกรมต่างๆ ไป ก็จะพบความหมายกว้างๆ ครอบคลุมศาสนาโบราณมากมายที่เกิดก่อนศาสนาคริสต์ไว้ด้วย ซึ่งถือกันว่าเป็นความรู้ระดับสากล ซึ่งนักวิชาการชอบเหมาเอาว่าเป็นความหมายของชาวคริสต์โดยปริยายในความหมายว่า เทวดาคือชายหนุ่มมีปีก เทพธิดาหรือนางฟ้าคือหญิงสาวมีปีกและกามเทพคือเด็กเล่นจ้อนมีปีก บทความนี้จึงขอถือโอกาสจัดระเบียบความคิดเท่าที่จะสามารถทำได้ในขอบเขตจำกัดของเวลาเอกสารศึกษาและความสามารถส่วนตัว คิดเสียว่าดีกว่าไม่ทำอะไรไว้เลย

เทวดา

มาจากคำบาลี/สันสกฤตว่าเทวดาซึ่งหมายถึงเทวดาเพศหญิง ซึ่งมีเทวะเป็น

เพศชาย เมื่อใช้ในภาษาไทยกลายเป็นว่า เทวดาเป็นเพศชาย ส่วนเพศหญิงใช้เทวี เทพี เทวธิดา เทพธิดา ถ้าต้องการหมายถึงทั้ง 2 เพศรวมกันก็ใช้คำว่าเทพ เทวะ ได้ หากต้องการพูดถึงเทวดาไม่มีเพศตามความต้องการของศาสนาคริสต์ยังไม่พบว่ามีคำใช้มาก่อน แม้จะใช้คำทูตสวรรค์ หากไม่รู้เรื่องศาสนาคริสต์จริงๆ ก็ยากที่จะเข้าใจว่าไม่มีเพศ จะมีปัญหาก็คืออรุณพรหม ซึ่งอยู่ในรูปมานตลอดเวลา ซึ่งก็ไม่ใช่สภาวะของทูตสวรรค์อยู่นั่นเอง

“เทวดา” พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานฉบับ 2554 นิยามว่า “ชาวสวรรค์มีกายทิพย์ ตาทิพย์ หูทิพย์ และกินอาหารทิพย์ เป็นโอปปาติกะ” ซึ่งหมายถึงว่าเทวดาเป็นส่วนหนึ่งของโอปปาติกะ จึงต้องไปทำความเข้าใจกับคำโอปปาติกะเสียก่อน

พจนานุกรมนิยามโอปปาติกะไว้ว่า “ผู้เกิดผุดขึ้นโดยไม่ต้องอาศัยพ่อแม่ อาศัยอดีตกรรม ได้แก่เทวดา พรหม สัตว์นรก เปรต อสุรกาย” ก็หมายความว่าเทวดามีกายที่มีอวัยวะต่างๆ เหมือนมนุษย์แต่เป็นกายคนละประเภทกับมนุษย์ เรียกว่ากายทิพย์ ก็น่าจะหมายถึงกายที่ไม่ใช่สสารอย่างกายมนุษย์ ถ้าจะเรียกว่าสสารก็ต้องเป็นสสารชนิดพิเศษ แต่ก็มี 2 เพศอย่างมนุษย์เพราะในภาษาบาลี คำ “เทวดา” เป็นอดีตลิงคะของคำ

“เทวะ” ส่วนในภาษาไทยกลับใช้คำ “เทวดา” ในความหมายเพศชาย ส่วนเพศหญิงก็มีคำใช้โดยเฉพาะ แต่การมีเพศนั้นมิได้ช่วยให้เกิดบุตร ผุดเกิดเป็นผลส่วนหนึ่งของกรรมในอดีตชาติและจะมีผลในชาติหน้าต่อไปเท่านั้น แต่จะไม่มีผลต่อการเข้านิพพานแต่ประการใด

วิบากกับการกำหนดภพภูมิให้ต้องเกิด

พุทธคติอันเป็นบ่อเกิดสำคัญในการกำหนดความหมายของศัพท์สำคัญๆ ของภาษาไทยเกี่ยวกับโลกหน้ากำหนดให้รู้ว่าการเกิดใหม่ทุกครั้งเป็นผล (วิบาก) จากกรรมทั้งหมดที่ต่อเนื่อง (สันตติ) จากอดีตถึงขณะเกิดในภพภูมิแต่ละครั้งของชาติกะ (ผู้เกิด) โดยแยกกรรมเลวที่ทำให้เกิดวิบากดำกับกรรมดีที่ทำให้เกิดวิบากขาวออกจากกันเด็ดขาดเป็น 2 ภพ 2 ชาติ โดยไม่ลบล้างกันและไม่ลดพลังผลักดันให้เกิดของกันและกัน นั่นคือเมื่อสิ้นชีวิตลงแต่ละครั้งที่เวียนว่ายตายเกิด กรรมเลวทั้งหมดที่ยังไม่ได้รับการลงโทษจะจับตัวกันเป็นวิบากดำอันจะผลักดันให้ต้องไปเกิดในอบายภูมิซึ่งอาจจะต้องไปเกิดเป็นสัตว์นรก หรือเปรต หรืออสุรกาย หรือเดรัจฉาน (เฉพาะเดรัจฉานอย่างเดียวที่ไม่ใช่โอปปาติกะ) ทั้งนี้โดยที่กรรมดีไม้อาจจะมาลดโทษโดยตรงได้แต่ประการใด ครั้นใช้กรรมจนครบเกณฑ์ของวิบากดำ

แล้วก็จะได้ไปเกิดใหม่อีกชาติหนึ่งในสุภูมิ เพื่อเสวยสุขชดเชยการทำดีในสุภูมิซึ่งอาจจะเป็น 1 ใน 16 ชั้นรูปพรหมหรือ 1 ใน 4 รูปพรหม หรือ 1 ใน 6 ชั้นสวรรค์ คือ จาตุมหาราช ดาวดึงส์ ยามา ดุสิต นิมมานรดี ปรนิมมิตวสวัตดี (พรหมในที่นี้ไม่ใช่พระพรหมผู้สร้างโลกของศาสนาพราหมณ์ แต่เป็นมนุษย์ที่ตายในฌาน) ครบตามเกณฑ์ของวิบากขาว

ครั้นพ้นเกณฑ์วิบากดำและขาวแล้ว ชาติกะจะมาเป็นมนุษย์โดยมีกรรมเก่าทั้งหมดเป็นเกณฑ์กำหนดคุณภาพชีวิตใหม่เพื่อสร้างกรรมดีหรือเลวต่อไปอีกชาติหนึ่ง

จึงเห็นได้ว่าโอปปาติกะทั้งหลายล้วนแต่เป็นผลจากการเกิดเป็นมนุษย์ในชาติก่อนๆ ทั้งสิ้น จึงไม่มีโอปปาติกะใดจะนำมาศึกษาเพื่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับ angel ตามความเข้าใจที่ถูกต้องของศาสนาคริสต์ได้เลย จึงต้องศึกษาอย่างแยกกัน ยิ่งกว่าจะศึกษาเชิงเปรียบเทียบเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้

โรมัส อไควนัสกับปรัชญาทูตสวรรค์

นักบุญโรมัส อไควนัส (ควรอ่านว่า ฐามเมิส อไควเนิส Thomas Aquinas 1225-1274) นอกจากจะได้รับการสถาปนาเป็นนักบุญและนักปราชญ์ของพระศาสนจักรแล้ว ยังได้รับสมญายกย่องเป็นนักปราชญ์ทูตสวรรค์ (Angelic Doc-

tor) ด้วย ส่วนหนึ่งก็คงเนื่องมาจากที่ได้อธิบายเรื่องทศวรรคเชิงปรัชญาไว้อย่างลึกซึ้งและน่าเชื่อถือ ที่สำคัญคือในหนังสือสังเขปเทววิทยาเล่ม 1 คำถามที่ 50 แม้จะไม่ประกาศเป็นข้อความเชื่อก็น่าเชื่อถือและน่าซาบซึ้ง

ก่อนอื่นต้องยอมรับตรงๆ ว่าเหตุผลเชิงปรัชญาไม่อาจจะพิสูจน์ความมีอยู่ของทศวรรคให้น่าเชื่อถือได้อย่างเรื่องความมีอยู่ของพระเจ้า แต่ครั้นคริสตชนยอมรับจากการเปิดเผยของพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์แล้วก็สามารถใช้การวิเคราะห์ วิจัย และวิธานของปรัชญาเพื่อเข้าใจเรื่องทศวรรคอย่างที่ชาวคริสต์พึงรู้และเข้าใจได้อย่างลึกซึ้งพอสมควร จึงเหมาะสมและถูกต้องอย่างยิ่งที่จะยกย่องท่านว่าเป็นนักปราชญ์ระดับทศวรรค

ทศวรรคในภาษาไทย

คำนี้ยังไม่เคยมีในพจนานุกรมไทย และพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานก็ยังไม่ได้เก็บไว้ เป็นคำที่ชาวคริสต์และชาวมุสลิมบัญญัติขึ้นใช้แปลคำว่า angel (ยังไม่ได้ค้นคว้าว่าฝ่ายใดใช้ก่อน มีหลักฐานว่าในสมัยกรุงศรีอยุธยาชาวคริสต์ทับศัพท์ภาษาโปรตุเกสว่า “อันยอ” มาในสมัยต้นรัตนโกสินทร์ ตั้งแต่หนังสือคำสอนคริสต์ดั่งอักษรโรมันสมัยรัชกาลที่ 3 แปลเป็น “เทวดา” และใช้เรื่อยมา

จนถึงสงครามโลกครั้งที่ 2 หลังจากนั้นจึงพร้อมใจกันเปลี่ยนเป็นทศวรรค ซึ่งเทียบกับ “เทวทูต” หรือ “ยมทูต” ไม่ได้อย่างเด็ดขาด ทั้งจะเทียบกับโอปปาติกะชนิดใดไม่ได้ทั้งสิ้น จึงต้องให้มีความหมายตามที่องค์การศาสนาคริสต์นิยมให้เท่านั้น ทางที่ดีก็คือสร้างคำใหม่ขึ้นมาใช้ตามนิยามที่ต้องการ ชาวมุสลิมหันไปนิยมทับศัพท์ว่า “มัลลิกะห์”

“เทวทูต” แปลว่าทูตของเทวะหรือเทพ หมายถึงสิ่งที่เป็นสัญลักษณ์เตือนให้ระลึกถึงคติธรรมของชีวิต เพื่อให้เกิดความสังเวชและรีบเร่งทำความดีด้วยความไม่ประมาท เช่น เจ้าชายสิทธัตถะเสด็จประพาสอุทยานพบเทวทูต 3 คือ คนแก่ คนเจ็บ คนตาย (พจนานุกรม พ.ศ. 2544)

“ยมทูต” แปลว่าทูตของพระยมหรือยมบาลหรือยมราช มีหน้าที่นำผู้ตายไปเฝ้าพระยมเพื่อรอรับการตัดสินลงโทษตามกรรมชั่วให้หมดจดก่อนไปเสวยสุขในสวรรค์ตามคุณภาพของกรรมดีที่ยังไม่ได้รับการทดแทน

นิยามของพระศาสนจักร

สังคายนาลาเตรันที่ 4 ค.ศ.1215 กำหนดเป็นข้อความเชื่อว่า “นอกจากโลกที่เห็นได้ องค์พระผู้เป็นเจ้ายังได้ทรงสร้างอาณาจักรของจิตที่มองไม่เห็นเรียกว่า

ทูตสวรรค์ซึ่งได้ทรงสร้างก่อนการสร้างโลก” ซึ่งมีนัยว่า 1) ทูตสวรรค์เป็นจิตบริสุทธิ์ ไม่มีร่างกายใดๆ เลย 2) มีจำนวนมากพอที่จะเรียกได้ว่าอาณาจักรพระเยซูเจ้าได้ตรัสกับข้าหลวงพานเนิสพายเลท (Pontius Pilate) ว่า หากต้องการพระองค์สามารถเรียกมาใช้ทันที 12 กองพลซึ่งก็มีได้หมายความว่า มีเพียงแค่นั้น จำนวนจริงมีเท่าใดพระศาสนจักรไม่กำหนด 3) ทูตสวรรค์ไม่เคยมีร่างกายและไม่เคยเป็นวิญญาณของผู้ตายไปแล้ว พระสันตะปาปาพายเอิสที่ 12 (Pius XII) ในพระสมณสาสน์ Humani Generis ค.ศ. 1950 ได้ย้ารับรองเรื่องนี้และรับรองนามเพียง 3 องค์เท่านั้นคือ มีคาเอล (Michael ใคร่สมอพระเจ้า), กาบรีเอล (Gabriel พลังของพระเจ้า), ราฟาเอล (Raphael แพทย์ของพระเจ้า) นั่นคือไม่รับรอง (แต่ก็ไม่ประณาม) นามอื่นๆ ที่มีผู้อ้างว่ารู้มาจากแหล่งอื่นๆ เช่น Melkiel, Helemmelek, Melejal, Narel, Raguel, Baradiel (ลูกเห็บของพระเจ้า), Ruhiel (ลมหายใจของพระเจ้า), Ziqiel (ดาวตกของพระเจ้า), Kokbiel (ดาวของพระเจ้า)

ราฟาเอลมีบทบาทชัดเจนในคัมภีร์โตบิต บทบาทหลักคือเป็นเทพารักษ์หรือทูตสวรรค์อารักขาโตบิตน้อยตลอดการเดินทางที่ไม่ปลอดภัย ส่วนการรักษาโรค

เป็นบทบาทเสริมเฉพาะกรณี ทำให้น่าคิดว่าได้รับมอบหมายให้ดูแลโตบิตน้อยตลอดชีวิตตามที่เข้าใจกันว่าเป็นทูตสวรรค์อารักขาตัว หรือว่าได้รับคำสั่งเฉพาะกิจตามที่เล่าในคัมภีร์เท่านั้น ถ้าเช่นนั้นทูตสวรรค์อารักขาตัวไปอยู่เสียที่ไหน หรือว่าไม่มีจริง เป็นเพียงการเชื่อตามศาสนาเปอร์เซียโบราณที่ว่ามนุษย์แต่ละคนมีทูตสวรรค์ประจำตัว (fravashi) คอยชักชวนให้ทำดีเหมือนเป็นมโนธรรม และมีปีศาจประจำตัว (deva เป็นคำเรียกเทพของชาวอินเดีย แต่ใช้เรียกปีศาจของชาวเปอร์เซีย) คอยยุแหย่ให้ทำบาป) โดยไม่ซ้ำกันเลย แสดงว่ามีจำนวนมากกว่าจำนวนมนุษย์ที่เกิด ได้เกิดและจะเกิดมาทั้งหมด พระเยซูเจ้าได้ตรัสไว้ทีเดียวว่า “จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นคนธรรมดาๆ คนใดเลย เราบอกท่านทั้งหลายว่า ทูตสวรรค์ของพวกเขาเฝ้าชมพระพักตร์พระบิดาของเราตลอดเวลาในสวรรค์” (มัทธิว 18:10) ซึ่งถ้าทำหน้าที่ทูตสวรรค์อารักขาจริง ก็มิได้ติดตามแจเหมือนราฟาเอลติดตามโตบิต หรือทูตสวรรค์อารักขาติดตามมนุษย์ในโลก แต่ทว่าเป็นทูตสวรรค์อยู่ในสวรรค์โดยใช้ญาณสอดส่องดูแลมนุษย์และด้วยวิธีนี้ก็ทำหน้าที่เหมือนนักบุญอุปถัมภ์ คือ องค์หนึ่งจะดูแลมนุษย์กี่คนก็ได้โดยไม่ต้องจากสวรรค์ เรื่องนี้เป็นคำสอนที่นักปรัชญาคาทอลิก

ยังมีความเห็นกันได้อย่างเสรี ใครจะเชื่ออย่างไอก็ได้ เพราะยังไม่มีคำชี้ขาดจากพระศาสนจักร

กาเบรียลทำหน้าที่ทูตสวรรค์อย่างแท้จริงเหมือนอย่างเทพเมอร์คิวรี (Mercury) ของชาวโรมันและเทพเฮอร์มิส (Hermes) ของชาวกรีก คือ นำแผนการไถ่บาปไปแจ้งแก่ซาคาเรียและพระมารดาแมรี และก็คงไปบอกโยเซฟในความฝันด้วย ต่อจากนั้นเราก็คงจะรู้ว่าได้รับหน้าที่อารักขาครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ต่อไปจนเสร็จสิ้นโครงการเหมือนอย่างราฟาเอลดูแลโตบิตน้อย แต่ก็ไม้อาจจะรู้ได้อย่างสัจธรรม ใครจะศรัทธาอย่างไอก็เชิญได้ตามอัธยาศัย

ชาตานเคยเป็นทูตสวรรค์

สังคายนาลาเตรันที่ 4 กำหนดว่า “พระเจ้าได้ทางสร้างชาตานและปีศาจทั้งหลายมาให้มีธรรมชาติที่ดี แต่มันกลายเป็นเลวทรามไปด้วยความสมัครใจของตนเอง” และ The New Catholic Encyclopedia ขยายความต่อไปว่า “พระศาสนจักรไม่เคยประกาศอย่างเป็นทางการเลยว่า ทูตสวรรค์เหล่านั้นได้ทำบาปอย่างไรและเมื่อใด” คงมีแต่ความเห็นของนักปราชญ์ที่เชื่อว่าพวกมันแข็งข้อไม่ยอมขึ้นต่อพระเป็นเจ้า จึงถูกขับไล่ออกจากสวรรค์แต่คงมิได้ถูกคุมขังในนรก

เพราะมันยังสามารถร่อนรบกวนพระเยซูเจ้าและก่อกวนงานของพระองค์หลายครั้งหลายครา มันรบกวนมนุษย์ได้ก็ด้วยเหตุผลเดียวกัน นรกที่แท้จริงคือการขาดชีวิตพระเจ้าและขาดความสัมพันธ์แห่งความรักกับองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ทว่าสำนวนในคัมภีร์โยบมาแปลก วาดบรรยากาศให้ดูเหมือนว่าชาตานเป็นทาสวรรค์ เข้านอกออกในแม้ในห้องพระโรงสวรรค์ก็ทำได้ราวกับเป็นข้าบริการระดับสูงในสวรรค์หากเดาไม่ผิดก็น่าจะเป็นหัวหน้าหน่วยงานที่เปรียบได้กับผู้อำนวยการสำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน มีหน้าที่ตรวจสอบบุคคลที่สายงานปกติรายงานว่าควรได้รับการยกย่องเป็นพิเศษจึงต้องทดสอบเชิงลึกว่าเป็นคนดีจริงด้วยน้ำใสใจจริงหรือไม่หรือใครถูกหมายหัวว่าเลวมากๆ ก็ต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่าจิตใจเลวทรามอย่างแท้จริง เพื่อป้องกันมิให้การตัดสินขององค์พระผู้เป็นเจ้าผิดพลาดในกรณีสำคัญ อย่างกรณีของโยบเป็นตัวอย่าง ซึ่งคัมภีร์โยบแสดงว่าชาตานใช้ความฉลาดไหวพริบปฏิบัติภารกิจอย่างสมกับตำแหน่งหน้าที่จริงๆ

“วันหนึ่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้า (=ทูตสวรรค์ระดับหัวหน้าหน่วยงานต่างๆ) มาเฝ้าพระยาห์เวห์ ชาตานมาร่วมรายงานด้วย พระเจ้าตรัสถามชาตานว่าเจ้ามาจากไหน (=ไปทำงานได้ผลอะไรมา

รายงานบ้าง) ชาตานทูลตอบพระยาเวห์ว่า มาจากการเดินทางเตร็ดเตร่ไปทั่วโลกมนุษย์ พระยาเวห์ตรัสถามชาตานอีกว่า เจ้าได้สังเกตเห็นโยบเข้ารับใช้ของเราหรือไม่ ไม่มีใครในแผ่นดินเหมือนเขา เป็นผู้ชอบธรรมและเป็นคนดีพร้อม ยำเกรงพระเจ้าและหลีกเลี่ยงความชั่วร้าย” ชาตานขออนุญาตทดสอบความจริงใจของโยบจนไม่มีอะไรจะทดสอบได้อีกแล้ว โยบยังคงยืนยันกระต่ายขาเดียวว่า “ความชอบธรรมของพระเจ้าอยู่เหนือทุกสิ่ง” ทำให้ชาตานยอมรับว่าโยบเชื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์อย่างจริงใจจริงๆ และหายข้องใจในความดีและความชอบธรรมของโยบ

เรื่องของโยบหากเป็นเรื่องของชีวิตจริงก็ต้องเกิดขึ้นก่อนที่ชาตานจะทำบาปและถูกลงโทษ ซึ่งพระศาสนจักรรับรองว่าเกิดขึ้นจริงแต่ไม่รู้ว่าเมื่อใดและอย่างไร แต่พระสังคายนาว่าติดกันที่ 2 เปิดทางให้ตีความได้ว่าเป็นการสอนด้วยรูปแบบวรรณกรรมเรื่องเล่าซึ่งไม่จำเป็นจะต้องเกิดขึ้นจริงหรือไม่จำเป็นต้องจริงทั้งหมด แต่คุณค่าคำสอนอยู่ที่การแสดงพระเมตตาอย่างลึกซึ้งโดยไม่เสียความชอบธรรมต่อทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องและต่อพระธรรมชาติของพระองค์เอง อันเป็นคำสอนลึกซึ้งพิเศษของนักบุญเปาโลที่คุนฟอสตานิสลาส เบรอตง (Stanislas Breton) ยกขึ้นเป็นจุดเด่นที่ยุคปัจจุบันต้องการ Justus

ex fide vivit หากแปลว่า ผู้ชอบธรรมด้วยการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบย่อมดำรงชีพด้วยความเชื่อมีความหมายอย่างปกติ แต่ถ้าแปลว่า “ผู้มีความชอบธรรมโดยอาศัยศรัทธาในความชอบธรรมของพระเจ้า ย่อมจะไปรอด” ก็จะลึกซึ้งกว่า

ทรงสร้างทูตสวรรค์เพื่อเลือกใช้ใหม่

คือเพื่อว่ากบฏไปเสียครั้งหนึ่ง เหลืออีกครั้งหนึ่งก็ยังเหลือใช้ กระนั้นหรือ???

หากพระเจ้าทรงสร้างทูตสวรรค์โดยมีเป้าหมายเพื่อใช้งานตามพระประสงค์เพียงอย่างเดียว ก็คงได้สร้างให้พอกับความต้องการใช้แต่ละครั้ง จบภารกิจแล้วก็น่าจะทำลายให้เป็นเปลาไปให้พินทุพินตา ถ้าเช่นนั้นก็คงมีไม่มากที่จะทรงเก็บรักษาไว้ใช้งานตลอดนิรันดร์ หากใช้เกณฑ์เดียวกันนี้กับการสร้างมนุษย์ ก็ยังต้องจำกัดการสร้างมากขึ้นเพราะประโยชน์ใช้สอยได้คงมีไม่เท่าทูตสวรรค์เป็นแน่ แต่เมื่อนับจำนวนมนุษย์ที่ทรงสร้างมาตั้งแต่ประมาณ 5 ล้านปีมาแล้วจนถึงบัดนี้ ซึ่งแต่ละปีมีคนเกิดใหม่ไม่น้อยกว่า 100 ล้านคนต่อไปเรื่อยๆ จนกว่าจะสิ้นพิภพเป็นจำนวนคนที่ทรงพระประสงค์จะสร้างทั้งหมดก็นับกันไม่ไหว จะว่าทรงสร้างไว้เพื่อเลือก คือ ให้ตกนรกนิรันดร์ไปมากๆ เหลือไว้น้อยๆ เพื่อประดับเกียรติ ก็ดูจะไม่สอดคล้องกับคำสอนเรื่องพระตรี

เอกภาพว่าเป็นตรีเอกภาพแห่งความรัก ระหว่างพระบุคคลภายในที่เปี่ยมล้นด้วยความดีถึงกับทรงปรารถนาแสดงออกด้วยพระเมตตาอันหาขอบเขตมิได้ พระเยซูเจ้าทรงยืนยันพระเมตตาด้วยการการถ่อมองค์ลงมาเกิดเป็นมนุษย์เพื่อพิสูจน์ความชอบธรรมของพระตรีเอกภาพที่จะเมตตามนุษย์อย่างถึงที่สุดพระองค์เองทรงประกาศเกณฑ์เข้าอาณาจักรของพระองค์อย่างง่ายมากๆ ขอให้มิเมตตาจิตใจต่อเพื่อนมนุษย์ก็พอแล้ว อยู่ในอาณาจักรของสวรรค์แล้วโดยอัตโนมัติ แต่นั่นมิได้หมายความว่ามิมีสิทธิ์เข้าสวรรค์ได้ทันที ชาวสวรรค์ต้องมีความบริสุทธิ์ผุดผ่องเต็มร้อย จึงต้องผ่านการซักฟอกขัดใช้บาปให้หมดจดจริงๆ จึงจะเข้าสวรรค์ได้ ตามเกณฑ์นี้ก็หมายความว่าในที่สุดคนส่วนมากน่าจะเข้าอาณาจักรแห่งสวรรค์ และจะต้องมีจำนวนมากมายมหาศาลอย่างแน่นอนแต่นักบุญโรมาส อโควนัสปลอบใจว่าไม่ต้องกลัวว่าผู้คนจะแออัดในสวรรค์ เพราะสวรรค์ไม่จำกัดในพื้นที่ และไม่ต้องกลัวว่าจะอยู่ไกลพระบัลลังก์หลายร้อยโยชน์ เพราะขณะนั้นมนุษย์จะมีร่างกายพิเศษเป็นร่างกายจริง เป็นสสาร แต่ไม่อยู่ใต้เกณฑ์ของสสาร จึงไม่กินที่พระองค์ทรงสร้างมนุษย์เพื่อแผ่พระเมตตาที่ชาวสวรรค์ทุกคนจะมีความสุขกับพระเมตตาของพระองค์ มิฉะนั้นก็จะไม่สมศักดิ์ศรีแห่งพระเมตตา

ในเมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างสสารไว้อย่างกว้างใหญ่ไพศาล นับเป็นล้านดาราจักร (galaxy) เป็นการตีกรอบพระฤทธานุภาพอย่างหยาบๆ ท่ามกลางอนันตะในศักยภาพของสสาร ช่องว่างระหว่างอนันตะในศักยภาพแห่งสสารที่ถูกสร้างกับอนันตะในกรรตุภาพของผู้สร้าง มีช่องว่างห่างกันมากเหลือเกิน จึงทรงดำรัสสร้างมนุษย์ให้มีสสารและปัญญาอยู่ด้วยกันเพื่อเป็นพยานแห่งพระปรีชาญาณและพระเมตตา ก็ควรให้มีมากมายเช่นเม็ดทรายที่เป็นสสาร ในเมื่อจะทำดีทั้งที่ทำไมจะทำเพียงนิดหน่อย ช่องว่างระหว่างมนุษย์กับพระเจ้ายิ่งห่างกันมากเหลือหลาย จึงทรงดำรัสสร้างทศวรรรค์ระหว่างกลาง ให้มีจำนวนสมกับความใหญ่ของเอกภพและจำนวนมนุษย์ที่จะสร้างมาทั้งหมด ทั้งนี้มิใช่สักแต่เพื่อประดับพระเกียรติ แต่เพื่อให้พระเมตตาได้แผ่ซ่านไปอย่างทั่วทุกหัวระแหงของสิ่งสร้าง ทศวรรรค์จึงมีมากไม่ยิ่งหย่อนกว่าจำนวนมนุษย์เพื่อทำหน้าที่ให้การสร้างทั้งหมดสมบูรณ์แบบ และทุกซอกทุกมุมสะท้อนพระเมตตาของพระองค์ เพื่อมิให้มนุษย์ชาวสวรรค์คนใดเบื่อชีวิตสวรรค์ตลอดนิรันดร์ ทั้งทศวรรรค์ก็เช่นกัน มิให้มีองค์ใดเบื่อชีวิตสวรรค์ตลอดนิรันดร์ จึงเชื่อได้ว่าเป็นพระญาณสอดส่องที่จะให้มนุษย์และทศวรรรค์มีความสุขแก่กันและ

กัน โดยมนุษย์มีความสุขกับการเห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าแต่ละอย่างๆสะท้อนในทูตสวรรค์แต่ละองค์ ส่วนทูตสวรรค์ก็มีความสุขกับการเห็นพระเมตตาเป็นกรณีเฉพาะสะท้อนในมนุษย์แต่ละคนที่เป็นชาวสวรรค์ นั่นคืออย่างไร

กระบวนการสร้างมนุษย์

นักบุญอากุสทีนใช้ปรัชญาของเพลโทว์อธิบายเรื่องนี้ จึงเสนอขั้นตอนการสร้างมนุษย์และทูตสวรรค์ว่าเหมือนกัน คือ เริ่มต้นที่พระดำริโดยทรงสร้างมนุษย์สากลขึ้นคนหนึ่ง ในพระปัญญาของพระองค์เป็นคนสมบูรณ์แบบและเป็นแม่แบบของการสร้างมนุษย์ทุกคนตั้งแต่สร้างอาดัมจนถึงมนุษย์คนสุดท้ายรวมทั้งธรรมชาติมนุษย์ของพระเยซูเจ้าด้วย อากุสทีนคิดว่าด้วยปรัชญาเช่นนี้จะอธิบายเรื่องบาปกำเนิดและการไถ่บาปได้ด้วยปรัชญา คือ พระเป็นเจ้าของทรงกำหนดให้ออาดัมตัดสินใจกินผลไม้ต้องห้ามในนามของมนุษย์สากล ดังนั้นเมื่ออาดัมทำบาปจึงเป็นบาปของมนุษยชาติซึ่งกลายเป็นธรรมชาติที่อ่อนแอไม่สามารถทำดีไปสวรรค์ได้อีกต่อไป พระเยซูเจ้าเสด็จมาเป็นตัวแทนของมนุษย์สากลเพื่อแก้ไขธรรมชาติมนุษย์ด้วยการไถ่บาปและทำได้สำเร็จเฉพาะผู้มีความเชื่อมนุษย์จึงต้องดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ

(ex fide vivit) จึงกลายเป็นผู้ชอบธรรมและเอาตัวรอดได้ซึ่งท่านเชื่อว่ามีจำนวนน้อยมาก และนั่นเป็นการให้เกียรติพระเจ้าจากการเคร่งครัดในความเชื่อและการปฏิบัติ ส่วนทูตสวรรค์นั้นเกิดพร้อมกันโดยต่างก็เลียนแบบจากทูตสวรรค์สากลไม่มีการทำบาปเป็นตัวแทน จึงไม่มีการไถ่บาปอย่างมนุษย์ จึงมีลักษณะเป็นตัวใครตัวมันมากกว่ามนุษย์

นักบุญโธมัส อควีนาสใช้ปรัชญาของอริสโตเติล ไม่มีมนุษย์สากลและทูตสวรรค์สากลในพระปัญญาของพระเป็นเจ้า มีแต่แผนการสร้างอย่างกว้างๆ คือสร้างเพื่อแบ่งปันความดีและความสุขแก่มนุษย์และทูตสวรรค์ ทรงสร้างมนุษย์ให้มีร่างกายเพื่อแบ่งปันความเป็นมนุษย์ให้มีคุณสมบัติต่างๆ กันแต่ร่วมกันในความเป็นมนุษย์ซึ่งมีพระเยซูเจ้าเกิดมาเป็นต้นแบบสมบูรณ์แห่งความจริงและความดีเพื่อเป็นตัวอย่างหนทางที่คู่ขนานกันไป ส่วนทูตสวรรค์ทรงสร้างไม่ให้มีร่างกายมาแบ่งปัน เพื่อให้ทูตสวรรค์แต่ละองค์เป็นเอกเทศต่อกัน แต่ละองค์จึงแสดงความดีและความสมบูรณ์ของพระเป็นเจ้าแต่ละอย่างอย่างสมบูรณ์ในตัวโดยไม่มีการแบ่งปันกับองค์อื่น ทั้งนี้เมื่อมนุษย์ขึ้นสวรรค์แล้วก็สามารถหาความสุขจากการเพ่งพินิจองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นองค์รวม หรือเพ่ง

พินิจทูตสวรรค์แต่ละองค์เพื่อเข้าใจความดี
สมบูรณ์ของพระเป็นเจ้าเป็นด้านๆ ไป
ซึ่งทรงแสดงไว้อย่างสมบูรณ์ในทูตสวรรค์
แต่ละองค์ และมีความสุขกับการเพ่ง
วิญญานมนุษย์ด้วยกันก็มีความสุขกับ
การซาบซึ่งพระเมตตาของพระองค์เป็น
กรณีๆ ไป

สรุป โดยรวมแล้วก็ได้ความว่าการ
สร้างทั้งหมดมีความเป็นระเบียบและชั้น
ตอนสมบูรณ์แบบ ยังความสุขแก่กันและ

กันได้ตลอดนิรันดร์ นรกคือการพลาดเป้า
หมายดังกล่าว เป้าหมายดังกล่าวจะพลาด
ไม่ได้เป็นอันขาดนอกจากตัวเองจะทำให้แก่
ตัวเองทุกคนจึงมีสิทธิ์ที่จะสวดภาวนาอุทิศ
พลีกรรมเพื่อมิให้มีใครเป็นเช่นนั้นเลยใน
ความเป็นจริงนิรันดร์ ส่วนจะได้สักแค่
ไหนก็คงต้องแล้วแต่ความชอบธรรมอัน
เปี่ยมด้วยพระเมตตาของพระองค์เพื่อพระ
เกียรติอันสูงส่งนิรันดร์ของพระองค์อย่าง
แท้จริง ซึ่งจะเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้

บรรณานุกรม

Crim, Keith. *The Interpreter's Dictionary of Bible*. Nashville: Abingdon Press, 1992.

McDonald, Most Rev. William J. *New Catholic Encyclopedia*. Washington D.C.: The Catholic University of America, 1981.

แนวคิดเรื่องเทวะ ในพุทธปรัชญา

ศ.ดร.สมภาร พรมทา

(เกียรตินิยม)

สิ่งที่ผมจะเสนอในบทความสั้นๆ นี้ โดยเนื้อหาน่าจะอยู่ในหมวดปรัชญา ศาสนา เนื่องจากผมเขียนบทความนี้เพื่อลงตีพิมพ์ในวารสารที่เจ้าของนับถือศาสนา คริสต์นิกายโรมันคาทอลิก ผมคิดว่าการเขียนควรเป็นไปเพื่อให้มิตรต่างศาสนาได้ประโยชน์ เนื้อหาและประเด็นนำเสนอจึงพยายามให้ออกมาในทางที่ผู้อ่านที่อยู่ในจารีตศาสนาที่เชื่อเรื่องพระเจ้าจะได้ประโยชน์ ในเชิงความเข้าใจว่าศาสนา พุทธคิดอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องเทวะ (ซึ่งผม

จะยังไม่นิยามความหมายตรงนี้) และความคิดของศาสนาพุทธนั้นเหมือนหรือต่างจากความคิดของศาสนาคริสต์อย่างไร ในกรณีที่ต่างกัน ความต่างนั้นผู้นับถือศาสนาคริสต์จะใช้ประโยชน์อะไรได้บ้าง เนื่องจากบทความนี้เป็นบทความวิชาการ ผมจะไม่ระมัดระวังเรื่องที่ไม่จำเป็นต้องระวังเพราะเกรงใจกัน ในวงวิชาการ เราไม่เกรงใจกัน เพราะถือว่าเรามีหน้าที่เสนอความเห็นทางวิชาการ ปกติแม้ไม่เกรงใจกัน เราก็ไม่เคยมีปัญหากระทบกัน

ศาสตราจารย์สาขาวิชาปรัชญา, อดีตอาจารย์ประจำภาควิชาปรัชญา คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
ปัจจุบันผู้อำนวยการศูนย์ศึกษาพุทธปรัชญา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

**“เทวะ” คำนี้จริงๆ มีความหมายที่สื่อถึง
สิ่งมีชีวิตในโลกทั้งสายตาของเราบางแบบเท่านั้น
คือ แบบที่มีชีวิตความเป็นอยู่ปกติเหมือนมนุษย์เรา
แต่บางพวกในแบบนี้ก็มีชีวิตที่ละเอียดประณีตกว่าเรา...**

ความเห็นต่างในวงวิชาการไม่เคยสร้างปัญหา ผมจะเดินไปทางนี้ และขออนุญาต (ซึ่งจริงๆ ไม่จำเป็น) เขียนด้วยภาษาแบบที่จะได้เห็นต่อไป (ภาษาแบบนี้วงการปรัชญาใช้กันมานาน นักปรัชญาที่สำคัญของโลกมักเขียนอย่างนี้ เพราะสื่อความคิดของคนเขียนได้ดีที่สุด)

เพื่อให้การนำเสนอความคิดของพุทธศาสนาในบทความนี้เป็นไปเรียบร้อยตามธรรมชาติ ผมจะขอเริ่มต้นด้วยการเล่าว่า สังคมอินเดียในสมัยที่พุทธศาสนายังไม่เกิดนั้นเป็นสังคมที่เชื่อว่า ในจักรวาลนี้ หรือกล่าวให้แคบลงกว่านั้นคือในผืนแผ่นดินนี้ นอกจากสิ่งที่มองเห็นด้วยตาเปล่าเช่นคน สัตว์ พืช แม่น้ำ ภูเขา ดวงตะวัน ดวงเดือน ดวงดาว เป็นต้น ยังมีบางสิ่งที่อยู่พ้นตาเปล่าของเรา สิ่งที่อยู่พ้นตาเปล่าของเรามีหลายแบบ หลายชนิด ผมจะขอพูดถึงสิ่งที่อยู่พ้นสายตาของเราประเภทหนึ่ง สิ่งเหล่านี้หากเทียบกับสิ่งที่เราเห็นด้วยตาเปล่าใน

โลกก็คงเทียบได้กับคนและสัตว์เดรัจฉาน เราจะเรียกสิ่งนี้ว่าสิ่งที่มีชีวิตประเภทหนึ่ง มีรูปร่าง ลักษณะ บางอย่างคล้ายคน บางอย่างคล้ายสัตว์ มีหลายชนิด โดยรวมๆมีค่าอินเดียโบราณหลายคำสำหรับเรียกสิ่งมีชีวิตที่อยู่พ้นสายตาปกติของคน ที่ว่านี้ ผมจะใช้คำหนึ่งที่ใช้กันมากคือคำว่า “เทวะ” คำนี้จริงๆ มีความหมายที่สื่อถึงสิ่งมีชีวิตในโลกทั้งสายตาของเราบางแบบเท่านั้น คือแบบที่มีชีวิตความเป็นอยู่ปกติเหมือนมนุษย์เรา แต่บางพวกในแบบนี้ก็มีชีวิตที่ละเอียดประณีตกว่าเรานอกจากสิ่งมีชีวิตแบบที่เรียกว่าเทวะนี้ ก็ยังมีอีกแบบคืออยู่ต่ำกว่าเรา ทุกซ์ ทรมาณกว่าเรา เราเรียกสิ่งมีชีวิตจะพวกนี้รวมๆว่าพวกอยู่ในอบาย บางพวกอยู่ในนรก บางพวกอยู่นอกนรก แต่ถึงจะอยู่นอกนรกก็มีทุกซ์ในบางลักษณะ เช่น หิวโหย ไม่มีอาหารกิน (เปรต) ที่ผมคัดเอาเฉพาะเทวะมาพูดในบทความนี้ก็เพื่อใช้เป็นสื่อกลางแลกเปลี่ยนความคิดระหว่าง

ศาสนาพุทธกับศาสนาคริสต์ในบางเรื่องที่เป็นสาระสำคัญของศาสนาคริสต์ เช่น การนับถือพระเจ้า เป็นต้น เท่านั้น

ที่เล่ามานี้ผมต้องย้ำอีกหนหนึ่งว่า ความเชื่อเรื่องเทวะเป็นความเชื่อเก่าของชนชาติอินเดียก่อนที่จะพุทธศาสนาจะเกิด และเป็นความเชื่อที่แพร่หลายอยู่ในภาคกลางของอินเดียซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่าภาคกลางนั้นเป็นพื้นที่ของศาสนาพราหมณ์ที่ต่อมาเรียกว่าศาสนาฮินดู (ต่อไปนี้ผมขอเรียกรวมๆว่าฮินดู) เทวะที่คนฮินดูเขาพูดถึงตามที่ปรากฏในคัมภีร์ “พระเวท” และ “อุปนิษัต” มักเกี่ยวข้องกับชีวิตคนเราตลอดจนสัตว์พืชไม่มากนักน้อย แต่ที่แน่ๆ คือไม่ปรากฏชื่อเทวะที่ลอยๆ อยู่โดยไม่เกี่ยวข้องกับเทวะที่ว่ำนั้นเกี่ยวข้องกับอะไรกับมนุษย์ สัตว์ และพืช เอาตัวอย่างก็ได้ครับ เทวะองค์หนึ่งเป็นสตรีนามว่าพระแม่ธรณี เชื่อกันว่าที่สสารล้วนๆ ที่รวมกันแล้วเรียกว่าดินมีอำนาจแปลงเมล็ดพืชให้กลายเป็นต้นไม้เป็นต้นได้เพราะในแผ่นดินไม่ได้มีแต่สสารล้วนๆเท่านั้น แต่มีเทวะองค์นี้สถิตอยู่ด้วย ส่วนจะสถิตอยู่อย่างไรไม่สำคัญ ผมไม่ทราบว่าเป็นมนุษย์เราสร้างดินเทียมเพื่อปลูกต้นไม้ได้ไหม แต่ที่เราใช้ประโยชน์อยู่นี้เป็นดินธรรมชาติที่มีพระแม่ธรณีสถิตอยู่ บนก้อนเมฆก็มีพระพิรุณในสายลมก็มีพระวายุ (ที่ไทยเราแปลงเรียกว่าพระพาย เอาตัว ‘ว’ เป็น ‘พ’

แล้วลบสระอู) ในดวงตะวันก็มีพระอาทิตย์ ในดวงเดือนก็มีพระจันทร์ ในดวงดาวอื่นๆที่เราเอามาเป็นชื่อวันเช่นดาวพุธ ดาวพฤหัสบดี ดาวอังคาร ดาวศุกร์ ดาวเสาร์ ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อเทวะที่สถิตอยู่ในดวงดาวเหล่านี้ทั้งหมดทั้งสิ้น พุดง่ายๆก็คือ จักรวาลนี้ไม่มีอะไรที่อยู่ในสภาพเป็นก้อนสสารโดดๆ เดี่ยวๆ แต่จะมีเทวะอยู่ด้วย เทวะที่อยู่ในสิ่งเหล่านั้นนั่นเองที่ทำให้สิ่งเหล่านี้มีคุณสมบัติตามที่เห็น เช่นน้ำฝนดื่มได้ นักวิทยาศาสตร์เอาน้ำฝนไปแยกแล้วได้ออกซิเจนกับไฮโดรเจน ซึ่งกินไม่ได้ทั้งคู่ แต่พอรวมแล้วกินได้หมายความว่าอย่างไร คนอินเดียสมัยโบราณมีความรู้ทางวิทยาศาสตร์พอสมควรทีเดียว พวกเขาไม่เชื่อว่าสสารล้วนๆ จะรวมกันแล้วมีอำนาจวิเศษขึ้นมาได้ด้วยตัวมันเอง เอาดินที่เราเหยียบอยู่นั้นเป็นกรณีศึกษาก็ได้ มันก็ดินธรรมดาขุดมาดูก็เป็นก้อนหรือผงตามสภาพ แต่ก้อนหรือผงที่ว่ำนี้อพหุยอดเมล็ดสั้มลงไปงอกเป็นสั้ม กินดูก็รู้ว่ารสสั้ม ไกลๆ กันนั้นหยอดเมล็ดพริกกลงไปงอกเป็นพริก กินแล้วเผ็ดไม่เหมือนสั้ม ความหวานผสมเปรี้ยวในสั้มมาจากไหน ความเผ็ดในพริกมาจากไหน ก็มาจากดินที่มันกินเป็นอาหารนั่นเอง น่าอัศจรรย์ นี่เองที่ทำให้คนอินเดียโบราณเชื่อว่าต้องมีเทวะในดินแน่นอน

“เทวะทั้งหมดยึดตามหลักการของพุทธศาสนา
ไม่ใช่สิ่งเหนือธรรมชาติอย่างที่เรา
เรียกว่า *the supernatural*
สิ่งเหนือธรรมชาติไม่มีในทัศนะของพุทธศาสนา”

ผมจะไม่กล่าวเรื่องความเชื่อว่ามีเทวะประจำสิ่งหลักๆ ในธรรมชาติของชาวฮินดูมากไปกว่านี้ แต่จะตัดความมาที่ตอนที่พุทธศาสนาเกิดแล้ว มีความเข้าใจกันในหมู่นักวิชาการทางด้านศาสนาของอินเดียว่า พระพุทธเจ้าทรงไม่เห็นด้วยกับแนวคิดของศาสนาฮินดูบางอย่าง แต่บางอย่างทรงเห็นด้วย ส่วนที่ไม่เห็นด้วยนั้นทรงมีปฏิกริยาหลายแบบ เช่นบางครั้งก็ทรงวิจารณ์ตรงๆ ว่านี่ไม่น่าจะถูก เช่นเรื่องการฆ่าสัตว์บูชาเทวะซึ่งปฏิบัติกันอยู่ในหมู่ชาวฮินดูบางท้องถิ่น การวิจารณ์นั้นจะทรงให้เหตุผลตรงไปตรงมา ซึ่งหลายเหตุผลหนักแน่น น่าจะยากที่จะเถียง เช่นตรัสว่า เทวะในสิ่งธรรมชาติเช่นแผ่นดินและแม่น้ำไม่เพียงแต่อุมขุมมนุษย์ แต่อุมขุพืชและสัตว์ด้วย ดังนั้นการทำร้ายสัตว์เพราะเข้าใจว่าจะเป็นที่โปรดปรานของเทวะน่าจะผิดเสียแล้ว ของอย่างนี้เทวะที่มีเมตตาทั้งต่อคนสัตว์และพืชจะยินดีได้อย่างไร เฉพาะสัตว์นั้นไม่ต้องดูอะไร

เพียงสายตาก็รู้ว่ามันไม่ยากตาย หากเราไม่ยากตาย เราก็ต้องไม่ทำอย่างนั้นกับสัตว์ เป็นต้น บางเรื่องทรง “กระเช้าเห่าเห่าย” เพื่อให้คิด เช่นบางวันเสด็จไปทำน้ำเพื่อสรงพระกาย เห็นพวกพราหมณ์ลงไปดำผุดดำว่ายในน้ำอย่างที่ไม่ใช่การไปอาบธรรมดๆ ก็ทรงถามว่าทำอะไรกันหรือ พอพวกนั้นตอบว่า กำลังล้างบาปก็ตรัสเสียงสูงตอบว่า “เหอเหอ เพิ่งรู้เนี่ยว่าบาปเป็นก้อนเหมือนขี้โคลนจึงเอาน้ำล้างได้” เป็นต้น แนวคิดบางอย่างทรงเอามาเปลี่ยนความหมายใหม่ แบบพุทธ เช่นคำว่าอรหันต์เดิมพวกฮินดูใช้เรียกผู้วิเศษเทวะเห็นเดินอากาศได้ ก็ทรงเปลี่ยนใหม่่ว่าใครเอาชนะกิเลสได้ นั่นคืออรหันต์เทวะได้หรือไม่ไม่สำคัญเลย แนวคิดนี้หลวงพ่อก็เอามาใช้ ท่านบอกว่าแมงจันูน (แมลงปีกแข็งชนิดหนึ่ง คนอีสานกินเป็นอาหาร อร่อยมากตามความเห็นผม) ก็เทวะได้ ก็ไม่เห็นว่ามันจะวิเศษตรงไหนเท่าที่ผมสังเกต ปฏิกริยาที่ทรงมีต่อ

คำสอนบางอย่างของศาสนาฮินดูนี้แบบ
 หลังสุด (คือใช้คำเดิมร่วมกับเขา แต่
 เปลี่ยนความหมายใหม่แบบพุทธเพื่อบอก
 ชาวพุทธว่าพวกเรามาเข้าใจอย่างนี้เกิดจะ
 เป็นประโยชน์มากกว่า ซึ่งชาวฮินดูที่คิด
 เป็นบางคนน่าจะได้ประโยชน์ด้วย) ทรงใช้
 มากที่สุด ดังนั้นการกระทบกระทั่งกัน
 ระหว่างศาสนาพุทธกับศาสนาฮินดูในสมัย
 พุทธกาลจึงมีไม่มาก หรือแทบไม่มีเลย
 เฉพาะเรื่องเทวะนั้นเนื่องจากเป็นความเชื่อ
 ที่เป็นรากฐานสำคัญของอารยธรรม
 อินเดีย (คือสังคมอินเดียให้ความสำคัญ
 กับเรื่องเทวามาก แม้เวลานี้ก็ยังเป็นอย่าง
 นั้น) พระพุทธเจ้าจึงทรง “แตะต้อง”
 อย่างระมัดระวังที่สุด ซึ่งผมจะได้กล่าวใน
 รายละเอียดต่อไป

เทวะตามหลักการของพุทธศาสนา
 เป็นชื่อเรียกสิ่งมีชีวิตที่อยู่ในสวรรค์และ
 พรหมโลก ตามคำสอนของพุทธศาสนา
 สวรรค์มี ๖ ส่วน (ผมไม่อยากเรียกว่าชั้น
 เพราะคำนี้มีความหมายว่ามีสูงมีต่ำ
 สวรรค์ทั้งหกอาจอยู่ระนาบเดียว แต่อยู่
 คนละที่ได้ หรืออาจเป็นชั้นก็ได้ สรุปคือ
 ไม่แน่ ไม่ทราบ) พรหมโลกมีสองส่วน
 ส่วนหนึ่งสำหรับพรหมที่มีรูป (คือมี
 ร่างกายที่เป็นสสารและจิตที่เป็นอสสาร)
 อีกส่วนสำหรับพรหมที่ปราศจากรูป (คือ
 ไม่มีกายส่วนที่เป็นสสาร มีแต่จิตที่เป็น
 อสสาร) เทวะทั้งหมดนี้ตามหลักการของ

พุทธศาสนาไม่ใช่สิ่งเหนือธรรมชาติอย่างที่
 ฝรั่งเศสเรียกว่า the supernatural สิ่งเหนือ
 ธรรมชาติไม่มีในทัศนะของพุทธศาสนา
 จักรวาลนี้เป็นที่รวมของสิ่งที่มีอยู่ตาม
 ธรรมชาติโดยมีกฎธรรมชาติทำหน้าที่ดูแล
 ให้สิ่งต่างๆดำเนินไปตาม “ทาง” ที่มีอยู่
 ก่อนแล้ว เช่นคน สัตว์ พืช เกิดแล้วต้อง
 แก่ เจ็บ และตาย เกิดแก่เจ็บตายที่
 ปรากฏในคนสัตว์และพืชเป็นปรากฏการณ์
 คล้ายการที่รถไฟวิ่งไปตามราง รถไฟวิ่ง
 นอกรางไม่ได้ ชีวิตคนสัตว์และพืชก็ฉนั้น
 ต้องวิ่งไปตาม “รางที่มองไม่เห็น” เมื่อถึง
 สถานีหนึ่ง เราจะแก่ อีกสถานีหนึ่งเราจะ
 ป่วยหนัก (คำว่าเจ็บหรือป่วยในอริยสัจ
 ตามความเห็นผมมีสองความหมาย หนึ่ง
 ป่วยนิดๆหน่อยๆ รักษาได้ สองป่วยหนัก
 เพื่อจะตาย ท่านหมายถึงตัวหลังเป็นหลัก
 ตัวนี้การแพทย์ใดก็ไม่อาจเยียวยาได้ เมื่อ
 วานผมก็พูดอย่างนี้ที่คณะพยาบาลศาสตร์
 ธรรมศาสตร์) และอีกสถานีหนึ่งเราจะ
 ตาย ที่ทุกชีวิตเป็นอย่างนี้เพราะทุกชีวิต
 ถูกธรรมชาติบังคับให้วิ่งไปตาม “ราง” ที่
 ธรรมชาติกำหนดไว้แล้ว เทวะทั้งหลายก็
 เช่นกัน ชีวิตพวกเขาก็ต้องวิ่งไปตามราง
 เจอแก่ เจ็บ และตาย เช่นเดียวกับเรา
 อาจต่างกันบ้างก็ตรงที่ความเจ็บของเทวะ
 เบบางกว่าเราในทางร่างกายเพราะกาย
 เขาละเอียดประณีตกว่าเรา แต่จิตใจ
 ไม่ต่างกัน เทวะก็ปวดหัวได้ เสียเส้นได้

ของขึ้นได้ มีข้อมูลน่าขำในพระไตรปิฎกเล่าไว้ด้วยซ้ำว่าเทวะบางพวกนั้นควบคุมใจไม่ได้ เป็นเทวะขี้ยั่วอิโถ้จัด พวกนี้มักตายเพราะของขึ้นแล้วเก็บอาการไม่อยู่แล้วขาดใจตาย

เทวะชนิดพรหมนั้นชีวิตก็ต้องเดินตามรางเช่นกัน แต่กายเขาประณีตมาก จึงไม่มีทุกข์ทางกายปรากฏ แต่ทุกข์ทางใจก็มี และอาจมีลึกซึ้งกว่ามนุษย์และเทวะประเภทเทวดาเสียด้วยซ้ำ เพราะจิตใจของพรหมหนึ่ง ความนิ่งนั้นเป็นผลมาจากสมัยเป็นมนุษย์พวกนี้ปฏิบัติสมาธิจนได้ฌาน ตามหลักปรัชญาพุทธศาสนา การได้ฌานไม่เกี่ยวกับการควบคุมใจให้เยือกเย็นในเชิงความฉลาดรู้เท่าทันปัญหาชีวิตและปล่อยวางได้ ฌานเป็นคุณสมบัติทางกายภาพของจิต คือสามารถดึงเหนี่ยวตัวเองให้โน้มไปในทางที่จะปิดตัว ไม่รับรู้โลก ได้เชี่ยวชาญและรวดเร็ว พุดง่ายๆ คือฌานเป็นคุณสมบัติของความเชี่ยวชาญเรื่องการตัดตัวหนีจากโลก ไม่ใช่ความสามารถที่จะทนต่อทุกข์ในโลก สมาธิที่น่าไปสู่ฌานมีมาก่อนพระพุทธเจ้า ทรงทดลองปฏิบัติจนบรรลุขั้นสูงสุดมาแล้ว (คือได้รูปฌานที่สี่) หากนักพรตสัทธิัตถะตายตอนนั้นก็จะได้ไปเกิดเป็นอรุพพรหมประเภทนี้ (ที่เรามักเรียกว่าพรหมชั้นสูงที่สุด—ไม่อยากเรียกชั้นตามที่กล่าวข้างต้น)

เมื่อจิตของพรหมไม่ได้คุ้นเคยต่อการประจันหน้ากับทุกข์ ก็ไม่มีเหตุผลที่เราจะเชื่อว่าพรหมจะปราศจากทุกข์ใจ สรุปคือความต่างระหว่างมนุษย์กับเทวะเป็นเรื่องทางความประณีตเชิงสรีระ สภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ มากกว่าที่จะเป็นเรื่องคุณภาพทางใจ เมื่อวิเคราะห์อย่างนี้ ศาสนาพุทธจึงเฉยๆ ไม่ได้ให้คำว่าเทวะสูงส่งกว่ามนุษย์ เทียบอย่างนี้ก็ได้คนรวยกับคนจนต่างกันตรงที่คนหนึ่งมีทรัพย์มากกว่า แต่ไม่มีอะไรบอกว่าคนรวยจะจิตใจสูงกว่าหรือประณีตกว่าในแง่สมรรถภาพที่จะเข้าใจชีวิต และยอมรับได้เมื่อต้องพลัดพรากจากคนรักหรือสิ่งอันตนหวงแหน มากกว่าหรือดีกว่าคนจน เทวะก็เหมือนคนรวย ที่เขาเกิดเป็นเทวะก็เพราะเขาทำบางสิ่งบางอย่างที่เป็นกุศล เช่นให้ทาน เจริญสมาธิ เมื่อเทวะเป็นเรื่องของคุณสมบัติเชิงกายภาพ ศาสนาพุทธจึงไม่สอนให้เรานับถือ เพราะไม่มีอะไรให้นับถือ และเนื่องจากเทวะตามคติของศาสนาพุทธไม่เหมือนเทวะตามคติของศาสนาฮินดู คือเทวะของฮินดูมีบุญคุณต่อมนุษย์ สัตว์ และพืช เพราะอยู่เบื้องหลังการอำนวยดินน้ำไฟลมให้มนุษย์ได้ใช้สอย แต่เทวะของพุทธศาสนาเป็นสิ่งมีชีวิตหนึ่งไม่ต่างจากคน สัตว์ และพืช และอยู่ได้เพราะธรรมชาติเกื้อกูล (สวรรค์หรือพรหมโลกนั้นเกิดเองตามธรรมชาติเหมือน

โลกมนุษย์นี้แหละ) การที่พุทธศาสนาไม่สอนให้นับถือเทวาก็ย่อมจะเป็นที่เข้าใจได้

มีคำถามว่า แม้โลกปัจจุบันจะเปลี่ยนไปมาก แต่ความเชื่อเรื่องเทวาก็ยังมีอยู่ โดยเฉพาะในประเทศไทย ในประเทศตะวันตกอย่างอเมริกาก็ยังมีคนนับถือเทวอยู่ ในศาสนาคริสต์ พระเจ้าอาจเรียกได้ว่าเป็นเทวะสูงสุด ท่ามกลางสภาพของโลกที่เป็นอย่างนี้ ชาวพุทธควรวางตัวอย่างไร และคนที่ได้นับถือศาสนาพุทธพึงพิจารณาหลักการเรื่องเทวะแบบพุทธอย่างไร

ผมไม่ประสงค์จะตอบคำถามนี้ในบทความนี้ เพราะประสงค์จะทิ้งประเด็นนี้ให้เป็นปมปริศนาเพื่อท่านผู้อ่านจะได้คิดต่อไป แต่ผมมีข้อสังเกตสั้นๆบางอย่างเสนอ อาจเป็นประโยชน์ในแง่ที่จะช่วยให้ท่านผู้อ่านคิดต่อ ทั้งท่านผู้อ่านที่เป็นชาวพุทธและที่นับถือศาสนาที่สอนเรื่องพระเจ้า

ประการแรก เราต้องรับว่าเทวะตามความเชื่อของศาสนาพุทธเป็นอย่างหนึ่ง ซึ่งอาจต่างจากเทวะที่เชื่อในศาสนาอื่นเช่นฮินดู ผมเข้าใจว่าพระเจ้าในศาสนาคริสต์มีความหมายโน้มไปทางเดียวกับศาสนาฮินดู คือพระเจ้าเป็นเทวะที่มีบทบาทเกี่ยวข้องกับมนุษย์ ในทางเกื้อกูลอุดหนุน ให้มนุษย์มีชีวิตที่ประเสริฐมากขึ้นตามลำดับ ท่านพุทธทาสเคยเสนอว่าในศาสนาพุทธ มีความเชื่อบางเรื่องที่คล้ายกับความเชื่อเรื่องพระเจ้า คือเชื่อว่า

มีสิ่งอันเป็นนามธรรมบางอย่างที่ทำงานคล้ายพระเจ้าในศาสนาคริสต์ หรือเทวะ โดยเฉพาะเทวะระดับสูงเช่นพระพรหม พระศิวะ และพระนารายณ์ในศาสนาฮินดู ศาสนาพุทธเรียกนามธรรมอันนี้ว่า “ธรรม” ซึ่งท่านพุทธทาสตีความว่าเป็นกฎธรรมชาติ กฎธรรมชาติที่เรียกว่าธรรมนี้หากเทียบกับพระเจ้าในศาสนาฮินดูก็เทียบได้กับพรหมัน (ไม่ใช่พระพรหมนะครับ พระพรหมเป็นหนึ่งในเทวะสำคัญสามองค์ แต่พรหมันคือสิ่งให้กำเนิดเทวะทั้งสามนี้อีกที) ที่ไร้คุณสมบัติ ศาสนาฮินดู (ตามคัมภีร์ “อุปนิษัท”) เขียนไว้ว่าพรหมันมีสองภาค ภาคแรกคือภาคหยาบ เรียกว่าพรหมันที่มีคุณสมบัติ (สคุณพรหมัน) ภาคที่สองคือภาคละเอียด เรียกว่าพรหมันไร้คุณสมบัติ (นิรคุณพรหมัน) หากพระเจ้าในศาสนาคริสต์หมายถึงเทวะในภาคที่ละเอียดอย่างพรหมันไร้คุณสมบัติ ท่านพุทธทาสบอกว่า พระเจ้าในศาสนาคริสต์ก็คือธรรมในศาสนาพุทธ เป็นที่น่าสังเกตว่า พระพุทธเจ้าตรัสกับสาวกเสมอว่า คนที่ไม่เคารพอะไรเลยชีวิตจะอ้างว้างว่างเปล่า พระองค์ก็ต้องหาอะไรสำหรับเคารพ ตรัสว่า “เราเคารพธรรม”

ถ้าพิจารณาสิ่งที่พระพุทเจ้าท่านทำ เราจะเข้าใจว่า ท่าทีที่วางเฉยต่อเทวะแบบพุทธนั้นใช้กับเทวะในความหมายแบบพุทธ อันหมายถึงสิ่งมีชีวิตประเภทหนึ่ง อยู่รวม

โลกกับเรา มีชะตากรรมในชีวิตไม่ต่างจากเรา เรานับว่าเป็นเพื่อนร่วมเกิดแก่เจ็บตายได้ เห็นใจสงสารได้ แต่จะพึ่งพาไม่ได้ เพราะเขาไม่ได้เหนือกว่าเรา

หลักการนี้ใช้กับเทวะในศาสนาคริสต์หรือฮินดูไม่น่าจะได้ เพราะเทวะในศาสนาเหล่านี้เกี่ยวข้องกับมนุษย์ในเชิงมีบุญคุณ ศาสนาพุทธสอนเรื่องกตัญญูกตเวทิตี เป็นไปไม่ได้ที่ศาสนาพุทธจะสอนให้ลบหลู่เทวะในความหมายนี้ หากเข้าใจอย่างนี้ ชาวพุทธก็น่าจะวางตัวได้ถูก ไม่ดูหมิ่นการนับถือเทวะในศาสนาของเพื่อน และในแวดวงชาวพุทธด้วยกัน ปัจจุบันมี

คนทรงเจ้าจำนวนมากที่อ้างว่าเป็นร่างทรงของเทวะ หากเทวะที่มาลงร่างเป็นสิ่งมีชีวิตแบบหนึ่ง ไม่ใช่พระแม่ธรณีหรือพระแม่คงคาที่เกื้อกูลเรา (เทวะแบบนี้ไม่มีทางมาลงร่างคนทรง ฮินดูเขามีหลักการชัดเจน) แต่เป็นเจ้าแม่พินทุเช่นเจ้าแม่กัลยตา กหรือกัลยตานี้ ก็ว่าไป เราจะเฉยๆเสียก็ได้ เพราะเขาไม่มีอะไรเหนือเราต่างคนต่างอยู่ก็แล้วกัน หากเดือดร้อนมาขอให้ช่วย เช่นหิว ก็อาจทำบุญให้ แต่จะไม่กราบไหว้ เพราะคุณก็เท่ากันกับเรานี้แหละ

ทูตสวรรค์: ข้อความจริงที่ต้องเชื่อ

(หมวดสังธรรม)

บาทหลวง ผศ.วสันต์ พิรุฬห์วงศ์ C.S.S.

ทูตสวรรค์มีบทบาทอย่างสำคัญในพระคัมภีร์และในประวัติศาสตร์ความเชื่อของคริสต์ศาสนา สำหรับพระศาสนจักรคาทอลิก ทูตสวรรค์เป็นข้อความเชื่อที่ได้รับการยอมรับและนับถือกันมาอย่างยาวนาน ใครที่เข้ามารับความเชื่อในพระศาสนจักรคาทอลิกจึงต้องยอมรับความเชื่อเรื่องทูตสวรรค์นี้ด้วย ดังคำยืนยันในคำสอนของพระศาสนจักรข้อ 328 ที่ว่า

“การมีอยู่ของตัวตนที่เป็นจิตและปราศจากร่าง ซึ่งพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์เรียก

ตามปกติว่าทูตสวรรค์หรือทูตสวรรค์ เป็นข้อความจริงที่ต้องเชื่อ ประจักษ์พยานในพระคัมภีร์ชัดเจนพอๆ กับความเป็นเอกฉันท์ในธรรมเนียมประเพณี”

สำหรับชาวยิว ถือเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลยที่จะไม่เชื่อเรื่องทูตสวรรค์ว่ามีความเป็นอยู่จริงๆ เพราะพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมได้กล่าวอ้างถึงไว้หลายต่อหลายครั้ง ดังนั้น สำหรับชาวยิวแล้ว หากใครต้องการจะเป็นยิวแท้และมีใจศรัทธา ก็ต้องไม่ละเลยความเชื่อเรื่องทูตสวรรค์นี้

**“ทูตสวรรค์เป็นสิ่งสร้างที่มีลักษณะเป็นบุคคล
และอมตะ และมีคุณสมบัติสมบูรณ์พร้อม
สูงกว่าสิ่งสร้างทั้งหลายที่มองเห็นด้วยตา”**

สำหรับคริสตชนก็เช่นกัน จากหลักฐานที่พบในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมและเกือบจะทุกเล่มของพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ได้แสดงให้เห็นว่า ทูตสวรรค์มีอยู่จริงและมีบทบาทอย่างสำคัญในชีวิตของมนุษย์ แม้แต่ชีวิตของพระเยซูเจ้าเอง แม้พระธรรมชาติที่แท้จริงของพระองค์จะเป็นพระเจ้า เป็นพระบุคคลที่สองในพระตรีเอกภาพ แต่เมื่อพระองค์มารับสภาพเป็นมนุษย์แท้จริงเหมือนกับเรา พระองค์ก็ได้พบปะกับทูตสวรรค์หลายต่อหลายครั้ง คำสอนพระศาสนจักรคาทอลิกถึงกลับกล่าวว่า “พระคริสต์คือศูนย์กลางแห่งโลกทูตสวรรค์ ... ทูตสวรรค์เหล่านี้เป็นของพระองค์ เพราะสร้างมาโดยพระองค์และเพื่อพระองค์” (คำสอน, 331; เทียบ คส 1:16) ดังนั้น เราจึงพูดได้ว่า เราไม่อาจจะเชื่อว่าพระเยซูเจ้าเป็นพระคริสตเจ้าได้เลย หากเราไม่เชื่อเรื่องการมีอยู่จริงของทูตสวรรค์

1. ทูตสวรรค์เป็นใคร?

คำว่า “ทูตสวรรค์” มาจากคำกรีก angelos หมายถึง “ผู้ถือสาร” หรือ “ผู้แจ้งข่าว” ภาษาฮีบรูใช้คำว่า malakh ซึ่งหมายถึง “ผู้ถือสาร” เช่นกัน แต่ในการนำคำนี้มาใช้ นั้น บางครั้งอาจใช้เพื่อหมายถึงผู้ถือสารที่เป็นมนุษย์ด้วย เช่น ประกาศกและสมณะ เป็นต้น ตัวอย่างคือประกาศกฮักกัย ท่านถูกเรียกว่าเป็นผู้ถือสารของพระเจ้าเหมือนกัน “ฮักกัย ผู้ถือสารของพระยาเวห์ จึงบอกสารของพระยาเวห์แก่ประชากรว่า “เราอยู่กับท่านทั้งหลาย” พระยาเวห์ตรัส” (ฮก 1:13) ส่วนผู้ที่เป็สมณะก็ถูกกล่าวถึงว่า “ริมฝีปากของสมณะต้องรักษาความรู้ ทุกคนจะแสวงหาคำสั่งสอนจากปากของเขา เพราะเขาเป็นผู้ถือสารของพระยาเวห์จอมจักรวาล” (มลค 2:7)

ในการสอนความจริงเรื่องทูตสวรรค์ พระศาสนจักรอ้างคำพูดของนักบุญ

ออกัสตินที่กล่าวว่า “ทูตสวรรค์เป็นชื่อที่บ่งบอกถึงหน้าที่ที่ปฏิบัติอยู่ ไม่ใช่บ่งบอกถึงธรรมชาติ ถ้าอยากรู้ว่าพวกเขามีธรรมชาติอะไร ก็ตอบได้ว่าเป็น “จิต” แต่ถ้าอยากรู้ว่าพวกเขามีหน้าที่อะไร ก็ตอบได้ว่าเป็น “ทูตสวรรค์” ดังนั้นทูตสวรรค์จึงเป็น “จิต” ส่วนหน้าที่คือ “ทูตสวรรค์” ทูตสวรรค์เป็นผู้ที่มีความเป็นอยู่เพื่อรับใช้พระเจ้าและเป็นผู้สื่อสารของพระเจ้า เหตุเพราะว่า “ตลอดเวลาในสวรรค์ ทูตสวรรค์เฝ้าชมพระพักตร์พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์” (มธ 18:10) ทูตสวรรค์เป็นผู้ “ปฏิบัติตามพระวาจา และพร้อมสรรพที่จะฟังเสียงพระบัญชา” (สดด 103:20) ของพระเจ้า (คำสอน ข้อ 329) ดังนั้นสำหรับพระศาสนจักร ทูตสวรรค์จึงเป็นสิ่งสร้างที่เป็นจิตที่ถูกสร้างโดยพระเจ้าเพื่อคอยปรนนิบัติรับใช้พระเจ้า ทูตสวรรค์อยู่เหนือธรรมชาติมนุษย์ มีศักดิ์ศรีสูงกว่ามนุษย์ มีภูมิปัญญาและเจตจำนง พวกเขาเป็นสิ่งสร้างที่เป็นลักษณะเป็นบุคคลและอมตะ และมีคุณสมบัติสมบูรณ์พร้อมสูงกว่าสิ่งสร้างทั้งหลายที่มองเห็นด้วยตา (เทียบ คำสอน ข้อ 330) ที่พระศาสนจักรสอนเช่นนี้เพราะมีพื้นฐานมาจากคำยืนยันของพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงทูตสวรรค์ว่าเป็นสิ่งสร้าง “เพราะสรรพสิ่งทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดิน ทั้งที่แลเห็น

ได้และไม่อาจแลเห็นได้ เทพนิกรบัลลังก์ เทพนิกรนาย เทพนิกรเจ้าและเทพนิกรอำนาจ ล้วนถูกสร้างโดยพระองค์ทั้งสิ้น ทุกสิ่งถูกเนรมิตขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์” (คส 1:16) ทูตสวรรค์อยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะ ซึ่งไม่ได้เกิดจากการสืบสายพันธุ์มาจากทูตสวรรค์คู่แรกเหมือนที่เราคิดกับมนุษย์ แต่ทูตสวรรค์มาจากการสร้างของพระเจ้า มีความเป็นอยู่แบบบุคคล ไม่ใช่เป็นเพียงแค่บุคคลที่เป็นภาพสะท้อนของความคิดและความชั่ว

แต่แม้ทูตสวรรค์จะถูกสร้างให้ดีและศักดิ์สิทธิ์ “พระเจ้าทรงเห็นว่าทุกสิ่งที่ทรงสร้างนั้นดีมาก” (ปฐม 1:31) แต่เมื่อเวลาแห่งการทดลองผ่านไประยะหนึ่ง ทูตสวรรค์จำนวนหนึ่งก็สูญเสียสถานะของความดีและศักดิ์สิทธิ์นั้นไป “พระเจ้าไม่ทรงยับยั้งโทษต่อทูตสวรรค์ที่ทำบาป แต่ทรงผลักทูตสวรรค์เหล่านั้นลงไปในขุมนรกมืดมิด และควบคุมไว้จนถึงวันพิพากษา” (2 ปต 2:4) “(องค์พระผู้เป็นเจ้า) ทรงทำลายทูตสวรรค์ที่ไม่พอใจในอำนาจที่ตนได้รับจากพระเจ้าและทิ้งที่อาศัยของตน พระองค์จึงทรงจองจำไว้ด้วยพันธนาการนิรันดร์ ทรงคุมขังคนเหล่านั้นไว้ในที่มืด จนถึงการพิพากษาในวันยิ่งใหญ่” (ยด 1:6) แม้พระคัมภีร์จะไม่ได้กล่าวถึงว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อไรและอะไรเป็นสาเหตุของการลงโทษ

ของพระเจ้า แต่ก็มีคำตอบชัดเจนว่า เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นก่อนการทำให้บาปของมนุษย์คู่แรก (เหตุเพราะเป็นชาตานที่มัลลอลวงเอาจในสวนเอเดน) และเกิดจากอำเอใจและการตัดสินใจของทูตสวรรค์เองที่ต้องการจะต่อสู้กับพระเจ้า ผลที่เกิดขึ้นตามาคือทูตสวรรค์เหล่านั้นได้สูญเสียความดีและความศักดิ์สิทธิ์ที่ได้รับมาแต่แรกไป กลายเป็นผู้ไม่ซื่อสัตย์และเสื่อมทราม และถูกเรียกว่า “ปีศาจ” ปีศาจเหล่านี้จำนวนหนึ่ง “ถูกส่ง” ไปอยู่ในขุมมรกมิดมิด และถูกควบคุมไว้จนถึงวันพิพากษา แต่อีกจำนวนหนึ่ง “ถูกปล่อย” ให้เป็นอิสระ และปีศาจจำนวนนี้เองที่กลายเป็นผู้ที่คอยขัดขวางงานของพระเจ้าตลอดเวลา

พระคัมภีร์ยังให้ข้อมูลที่สำคัญเกี่ยวกับทูตสวรรค์อีกว่า เป็นผู้ที่มิชอบบาปอย่างสำคัญในตลอดชีวิตของพระเยซูคริสต์เจ้า เริ่มตั้งแต่การบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระองค์ เป็นทูตสวรรค์ที่ได้ประจักษ์มาหาพระนางพรหมจารีมารีย์ “พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์กาเบรียล... มาพบหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง...ชื่อมารีย์ ทูตสวรรค์เข้าไปในบ้านกล่าวกับพระนางว่า จงยินดีเถิด...” (ลก 1:26-28) จากนั้นก็ประจักษ์มาหาโยเซฟ “ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาเข้าฝันกล่าวว่า โยเซฟ โอโรคษัตริย์ดาวิด อย่ากลัวที่

จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของท่านเลย” (มธ 1:20) และคนเลี้ยงแกะ “ในบริเวณนั้นมีคนเลี้ยงแกะกลุ่มหนึ่งอยู่กลางแจ้ง กำลังเฝ้าฝูงแกะในยามกลางคืน ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าปรากฏต่อหน้าเขา และพระสิริของพระเจ้ายิ่งส่องแสงรอบตัวเขา คนเลี้ยงแกะมีความกลัวอย่างยิ่ง แต่ทูตสวรรค์กล่าวแก่เขาว่า อย่ากลัวเลย เพราะเรานำข่าวดีมาบอกท่านทั้งหลาย” (ลก 2:8-10) หลังทรงชนะการประจักษ์ล่อลวงของปีศาจในถิ่นทุรกันดารแล้ว “ทูตสวรรค์ก็เข้ามาปรนนิบัติรับใช้พระองค์” (มธ 4:11) ขณะอยู่บนภูเขาเมกกเทศ เมื่อพระเยซูเจ้าทรงคุกเข่าลงอธิษฐานภาวนาต่อพระบิดาเจ้า “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งก็ปรากฏมาถวายพละกำลังแด่พระองค์” (ลก 22:43) หลังพระเยซูเจ้าทรงสิ้นพระชนม์แล้ว ในเช้าตรู่ของวันต้นสัปดาห์ ได้เกิดแผ่นดินไหวอย่างแรง “ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าลงมาจากสวรรค์เข้าไปกลิ้งหินออกและนั่งบนหินนั้น” (มธ 28:2-7) และสุดท้าย ในวันเสด็จขึ้นสวรรค์ของพระเยซูคริสต์เจ้า ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ประจักษ์มาหาบรรดาศิษย์ของพระองค์ “เขายังคงจ้องมองท้องฟ้าขณะที่พระองค์ทรงจากไปทันใดนั้น มีชายสองคนสวมเสื้อขาวปรากฏกับเขา กล่าวว่า ชาวกาลิลีเอ๋ย ท่านทั้งหลายยืนเฝ้ามองท้องฟ้าอยู่ทำไม

พระเยซูเจ้าพระองค์นี้ที่ทรงเสด็จขึ้นสวรรค์ จะเสด็จกลับมาเช่นเดียวกับที่ท่านทั้งหลาย เห็นพระองค์ทรงจากไปสู่สวรรค์” (กจ 1:10-11)

ตัวอย่างจากพระคัมภีร์ทั้งหมดนี้ ต้องการแสดงให้เห็นว่า ทูตสวรรค์ทั้งที่ดีและไม่ดีต่างก็ยังปฏิบัติงานของตนอยู่ โดยทูตสวรรค์ที่ดียังคงปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าต่อไป ส่วนทูตสวรรค์ที่ไม่ดี (ปีศาจ) นั้น จำนวนหนึ่งก็ยังคงทำงานขัดขวางแผนการของพระเจ้าอยู่เช่นกัน ส่วนอีกจำนวนหนึ่งก็ยังคงอยู่ในไฟนรก “แล้วพระองค์จะตรัสกับพวกที่อยู่เบื้องซ้ายว่า ท่านทั้งหลายที่ถูกสาปแช่ง จงไปให้พ้น ลงไปในไฟนรกที่ได้เตรียมไว้ให้ปีศาจและพญาคงของมัน” (มธ 25:41)

2. การดำรงอยู่ทางจิต

คำสอนของพระศาสนจักรข้อ 328 ได้ยืนยันถึงความมีอยู่จริงของทูตสวรรค์ โดยใช้คำพูดว่า “การมีอยู่ของตัวตนที่เป็นจิตและปราศจากร่าง” นี้หมายความว่า ทูตสวรรค์เป็นจิตและมีสถานะการเป็นอยู่เหนือธรรมชาติ ผู้เขียนจดหมายถึงชาวฮีบรูได้ถามเชิงยืนยันสถานะของทูตสวรรค์นี้เมื่อกล่าวว่า “ทูตสวรรค์ทั้งหลายเป็นเพียงจิตที่มีหน้าที่รับใช้พระเจ้า พระองค์ทรงส่งมารับใช้ผู้ที่จะต้องได้รับความรอดพ้นมิใช่หรือ” (ฮบ 1:14) ทูตสวรรค์

เป็นอะไรที่ “มากกว่า” ภาพสะท้อนของ ความดีและความชั่ว แต่เป็น “สิ่งสร้างชั้นสูง” ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นตามพระประสงค์ของพระองค์ “ทูตสวรรค์ทั้งหลาย จงสรรเสริญพระองค์ พลโยธาทั้งหลายแห่งสวรรค์ จงสรรเสริญพระองค์ เกิด สุรียันและจันทรา จงสรรเสริญพระองค์ ดวงดาวพราวแสงทั้งหลาย จงสรรเสริญพระองค์ เกิด ท้องฟ้าชั้นสูงสุด จงสรรเสริญพระองค์ น่านน้ำเหนือท้องฟ้า จงสรรเสริญพระองค์ เกิด ทุกสิ่งเหล่านี้ จงสรรเสริญพระนามของพระยาเวห์ เพราะว่าทรงบัญชาสิ่งใด สิ่งนั้นก็ถูกสร้างขึ้นมา” (สดด 148:2-5) และถูกสร้างขึ้นมาก่อนการสร้างมนุษย์เสียอีก “ท่านอยู่ที่ไหน เมื่อดาวรุ่งพร้อมกัน ขับร้อง และบุตรทั้งหลายของพระเจ้า ให้องค์ด้วยความยินดี” (โยบ 38:7)

ด้วยสถานะของการเป็นจิตเช่นนี้ ทูตสวรรค์จึงสามารถปฏิบัติภารกิจในฐานะเป็น “คนกลาง” ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ได้ ทูตสวรรค์สามารถทะลุผ่านสิ่งต่างๆ โดยไม่ถูกจำกัดด้วยสิ่งวัตถุ ตัวอย่างพบในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเปโตรขณะถูกคุมขัง หนังสือกิจการอัครสาวกเล่าว่า “ทันใดนั้น ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าเข้ามาใกล้ มีแสงสว่างจ้าในห้องขัง ทูตสวรรค์สะกิดกายเปโตร ปลุกให้ตื่นขึ้นมา แล้วสั่งว่า

“ทูตสวรรค์ที่ดีก็มักจะปรากฏมาขนาดนดีเสมอ โดยปรากฏมาในรูปแบบมนุษย์ พูดภาษามนุษย์และทำกิจการต่างๆ กับมนุษย์”

เร็วเข้า ลูกขึ้นเถอะ โชกี้หลุดไปจากมือของเปโตร” (กจ 12:7) ทูตสวรรค์ยังมีพลังอำนาจเหนือมนุษย์ด้วย เปโตรยืนยันเช่นนี้ในจดหมายของท่าน “แม้แต่ทูตสวรรค์ผู้ทรงพลังและอำนาจมากกว่าก็ยังไม่กล้าหาพวกเขา” (2 ปต 2:11) กระนั้นก็ดี ทูตสวรรค์ก็ไม่ได้มีอำนาจเท่าเสมอพระเจ้า แต่ยังคงอยู่ใต้อำนาจของพระเจ้า “จงถวายพระพรแด่พระยาเวห์เถิด ทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระองค์ ท่านทั้งหลายผู้ทรงพลังเข้มแข็งและปฏิบัติตามพระวาจา พร้อมสรรพที่จะฟังเสียงพระบัญชา จงถวายพระพรแด่พระองค์เถิด” (สดด 103:20) และ “ส่วนท่านที่กำลังทนทุกข์อยู่ในขณะนี้ พระเจ้าจะทรงบันดาลความสดชื่นให้พร้อมกับเรา ในวันที่พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จจากสวรรค์พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ผู้ทรงอำนาจของพระองค์” (2 ธส 1:7) ทูตสวรรค์ยังเป็นผู้ที่เปี่ยมไปด้วยสติปัญญาและปรีชาญาณ “ข้ารับใช้ของพระองค์

คิดว่า พระวาจาของพระราชเจ้านายของข้าพเจ้าจะทำให้ใจของข้าพเจ้าสงบ เพราะพระราชเจ้านายของข้าพเจ้าเป็นเหมือนทูตสวรรค์ของพระเจ้า รู้จักแยกแยะความดีและความชั่ว ขอพระยาเวห์ พระเจ้าของพระองค์ สถิตกับพระองค์เถิด” (2 ซมอ 14:17) แต่ทูตสวรรค์ก็ไม่ได้รอบรู้ในทุกสิ่ง “ส่วนเรื่องวันและเวลานั้นไม่มีใครรู้เลย ทั้งบรรดาทูตสวรรค์และแม้แต่พระบุตร นอกจากพระบิดาเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น” (มธ 24:36) และ “พระเจ้าทรงเปิดเรื่องเหล่านี้กับบรรดาประกาศก มิใช่สำหรับประกาศเอง แต่สำหรับท่านทั้งหลาย บัดนี้ ผู้ประกาศข่าวดีแจ้งเรื่องดังกล่าวให้ท่านรู้ เดชะพระจิตเจ้า ผู้ที่พระเจ้าทรงส่งมาจากสวรรค์ เรื่องเหล่านี้แม้แต่ทูตสวรรค์ก็ปรารถนาที่จะได้เห็นเช่นเดียวกัน” (1 ปต 1:12)

พระคัมภีร์ยังกล่าวถึงทูตสวรรค์ว่ามีคุณสมบัติเหนือกว่ามนุษย์ธรรมดาทั่วไป ตัวอย่างพบในหนังสือซามูเอล เมื่อหญิง

ชาวเทโคอาไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ดาวิดและกล่าวว่า “โยอาบผู้รับใช้ของพระองค์ทำเช่นนี้ เพื่อหาวิธีแก้ปัญหาดูทางอ้อม แต่เจ้านายของข้าพเจ้าทรงเฉลียวฉลาดเหมือนทูตสวรรค์ของพระเจ้า ทรงทราบเหตุการณ์ทุกอย่างที่เกิดขึ้นบนแผ่นดิน” (2 ซมอ 14:20) พระเยซูเจ้าเอง เมื่อทรงตีเตียนพวกสะดูสีที่ปฏิเสธความเชื่อเรื่องทูตสวรรค์และการกลับคืนชีพ พระองค์ยังได้ชี้แจงให้เห็นว่าบรรดาทูตสวรรค์เหล่านี้สูงส่งกว่ามนุษย์ แต่ว่าเมื่อมนุษย์กลับคืนชีพแล้ว “เขาจะไม่ตายอีกต่อไป เขาจะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ และจะเป็นบุตรของพระเจ้า” (ลก 20:36) ในการนิยามมาบังเกิดเป็นมนุษย์ชั่วคราวของพระเยซูคริสต์เจ้านั้น ผู้เขียนจดหมายถึงชาวฮีบรูได้กล่าวว่า เป็นพระเจ้าที่ทรงทำให้พระเยซูคริสต์เจ้า “ต่ำกว่าทูตสวรรค์เพียงเล็กน้อย” (ฮบ 2:7) แต่ในที่สุดแล้วพระเจ้าจะทรงมอบทุกอย่างไว้ใต้เท้าของพระองค์และพระองค์จะทรงเป็นเจ้าปกครองสรรพสิ่ง เหตุเพราะ “พระเจ้ามิได้ทรงมอบโลกในอนาคตกาลที่เราพูดถึงนั้นไว้ให้อำนาจของทูตสวรรค์” แต่อย่างใด (ฮบ 2:5) นักบุญเปาโลพูดถึงเรื่องนี้เช่นกันเมื่อกล่าวว่า “ท่านไม่รู้หรือว่าพวกเราจะต้องสิ้นแม้กระทั่งทูตสวรรค์แล้วเราจะตัดสินกันเองเรื่องของชีวิตนี้ไม่ได้หรือ” (1 คร 6:3) นี่หมายความว่า

ว่า ทูตสวรรค์ไม่ได้มีคุณลักษณะการดำรงอยู่ทางจิตเท่านั้น แต่ยังมีคุณลักษณะแบบมนุษย์ด้วย

3. การมีคุณลักษณะแบบมนุษย์

แม้ทูตสวรรค์จะมีความเป็นอยู่ทางจิตและปราศจากร่าง แต่เมื่อมาติดต่อกับมนุษย์ ทูตสวรรค์ก็มักมาปรากฏแก่มนุษย์ในรูปแบบของมนุษย์ ยกเว้นในกรณีของเสราฟ (“เสราฟหลายตนยืนอยู่เหนือพระองค์โดยรอบ แต่ละตนมีปีกหกปีก ใช้สองปีกบังหน้า สองปีกคลุมเท้า และสองปีกใช้บิน” อสย 6:2) แต่ทูตสวรรค์ “ไม่เคย” มาปรากฏแก่มนุษย์ในรูปแบบของสิ่งมีชีวิตที่ต่ำกว่ามนุษย์เลย ไม่ว่าจะเป็นสัตว์ นก หรือสิ่งวัตถุต่างๆ แม้ทูตสวรรค์ของพระเจ้าจะพูดออกมาจากเปลวเพลิงหรือจากเมฆ หรือแม้แต่ทำให้ลาพูดได้ แต่ทูตสวรรค์ก็ไม่เคยปรากฏมาในรูปของสิ่งต่างๆ เหล่านั้นเลย นอกจากนี้ เรายังพบด้วยว่า ไม่มีข้อความใดในพระคัมภีร์เลยที่เล่าว่าทูตสวรรค์ปรากฏมาหาคนไม่ดีหรือคนชั่วเพื่อเตือนเขาถึงภัยอันตรายที่กำลังจะเกิดขึ้นกับเขา (“สมัยของโนอาห์เป็นเช่นไรเมื่อบุตรแห่งมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นเช่นนั้น ในสมัยก่อนน้ำวินาศนั้น ผู้คนกิน ดื่ม แต่งงานกัน จนถึงวันที่โนอาห์เข้าไปในเรือ ไม่มีใครนึกแหวงว่าอะไรจะเกิดขึ้น

จนกระทั่งนำวินาสมากวาดพวกเขาไปหมดสิ้น เมื่อบุตรแห่งมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นเช่นนั้นด้วย” มธ 24:37-39) นี่หมายความว่า ทูตสวรรค์ที่ดีก็มักจะปรากฏมาหาคนดีเสมอ เช่น โนอาห์ อับราฮัม โมเสส ดาเนียล พระเยซูเจ้า เปโตร และศิษย์คนอื่นๆ ของพระเยซูเจ้า มากกว่านั้น ทูตสวรรค์มักจะปรากฏมาในรูปมนุษย์ผู้ชาย ไม่เคยปรากฏมาในรูปมนุษย์ผู้หญิงหรือเด็กเลย และทูตสวรรค์เหล่านั้นก็มักสวมใส่เสื้อผ้าเสมอด้วย พระเยซูเจ้าทรงแสดงองค์ในรูปมนุษย์ที่มีร่างกายและเลือดเนื้อฉันใด ทูตสวรรค์ก็ปรากฏมาในรูปแบบมนุษย์ พูดภาษามนุษย์และทำกิจการต่างๆ กับมนุษย์ฉันนั้น

มีอยู่หลายครั้งเหมือนกันที่ทูตสวรรค์ปลอมตัวมาเป็นมนุษย์ โดยในตอนแรกไม่มีใครรู้ว่าเป็นทูตสวรรค์ เช่น อับราฮัมต้อนรับ “ชายสามคน” และรับประทานอาหารร่วมกับพวกเขา ชายคนหนึ่งยังคงอยู่กับอับราฮัมเพื่อสนทนากับเขา แต่ “ทูตสวรรค์อีก 2 องค์” เดินทางไปยังเมืองโสดม เมื่อโลทเห็นเข้าก็เข้าไปต้อนรับ และทั้งสองก็พักอยู่กับโลท (ปฐมก 18:2; 19:1) ผู้เขียนจดหมายถึงชาวฮีบรูได้พัฒนาความคิดขึ้นอีกระดับหนึ่งเมื่อแนะนำว่าอย่าละเลยที่จะต้อนรับแขกแปลกหน้า “เพราะเมื่อ

ต้อนรับแขกแปลกหน้าบางคน ได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว” (ฮบ 13:2)

แต่ในบางครั้ง ทูตสวรรค์ก็ปรากฏมาในรูปแบบมนุษย์ที่แสดงอารมณ์หรือแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าที่ดูน่าเกรงขาม ตัวอย่างพบในเรื่องราวของภรรยาของมาโนอาห์ที่บรรยายถึงรูปลักษณะของทูตสวรรค์ให้สามีฟังว่า “คนของพระเจ้ามาหาดิฉัน เขามีใบหน้าเหมือนทูตสวรรค์ของพระเจ้า น่าเกรงขามมาก ดิฉันไม่ได้ถามเขาว่ามาจากไหน ทั้งเขาก็ไม่ได้บอกนามของเขาให้ดิฉันทราบ” (วณ 13:6) บรรดาสตรีที่พระคูหาที่เล่าเหมือนกันว่าขณะที่พวกเธอกำลังประหลาดใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น “บุรุษสองคนสวมเสื้อที่เป็นประกายรุ่งโรจน์ยืนอยู่ใกล้ๆ” (ลก 24:4) เช่นเดียวกับการเป็นพยานยืนยันของบรรดาอัครสาวกต่อเหตุการณ์การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูเจ้า “ทันใดนั้น มีชายสองคนสวมเสื้อขาวปรากฏกับเขา” (กจ 1:10)

4. การแบ่งกลุ่มและชื่อของทูตสวรรค์

ทูตสวรรค์ถูกสร้างให้เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ (เทียบ ปฐมก 1:31) และได้รับเสรีภาพเหมือนมนุษย์ในการมีความคิดและกระทำสิ่งต่างๆ ในช่วงเวลาแห่งการทดลอง (ยดา 6) ทูตสวรรค์จำนวนหนึ่งเลือกที่จะนมัสการและรับใช้พระเจ้า แต่ก็ก็มี

ทูตสวรรค์จำนวนหนึ่งกบฏต่อพระเจ้า จึงทำให้ทูตสวรรค์แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ ทูตสวรรค์ที่ดีและทูตสวรรค์ที่ไม่ดี (ปีศาจ)

4.1 ทูตสวรรค์ที่ดี

ทูตสวรรค์ที่ดีถูกเรียกด้วยชื่อ “ทูตสวรรค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์” (ลก 9:26) หรือ “ทูตสวรรค์ของพระเจ้า” (ลก 12:8) หรือบางทีก็เรียกว่า “ทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระเจ้า” (ฮบ 1:6; สดด 103:20) พระเยซูเจ้าเองก็ทรงเคยตรัสถึงทูตสวรรค์เหล่านี้ว่า “บรรดาทูตสวรรค์ของพระองค์” (มธ 16:27; 24:31) และ “ทูตสวรรค์” ในวันกลับคืนชีพ (มธ 22:30) นักบุญเปาโลก็อ้างถึงเช่นกันว่า “ทูตสวรรค์ผู้ทรงอำนาจของพระองค์” (2 ธส 1:7) ในบรรดาทูตสวรรค์ที่ดีนี้มีเพียง 3 องค์ที่ได้รับการเอ่ยชื่อในพระคัมภีร์ คือ ทูตสวรรค์มีคาเอลและทูตสวรรค์กาเบรียลถูกเอ่ยชื่อในพันธสัญญาใหม่ ส่วนเรื่องราวของทูตสวรรค์ราฟาเอลนั้นพบในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม คือ ในหนังสือโทบิต ซึ่งแม้พระคัมภีร์ของชาวยิวและโปรเตสแตนต์จะไม่ยอมรับเป็นพระคัมภีร์ แต่พระศาสนจักรคาทอลิกเราก็ยอมรับว่าเป็นหนังสือที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า โดยจัดอยู่ในสารบบที่สอง

ในจดหมายของนักบุญยูดาห์เรียกทูตสวรรค์มีคาเอลว่า “อัครทูตมีคาเอล” (ยด 9) ในหนังสือประกาศกดาเนียลทูตสวรรค์ผู้แจ้งข่าวแก่ดาเนียลในนิมิตเรื่องเวลาแห่งการลงโทษของพระเจ้าเรียกมีคาเอลว่าเจ้านายผู้หนึ่งชั้นหัวหน้า “ทูตสวรรค์พูดว่า เจ้านายของอาณาจักรเปอร์เซียขัดขวางไว้เป็นเวลาสี่สิบเอ็ดวันแต่มีคาเอล เจ้านายผู้หนึ่งชั้นหัวหน้ามาช่วยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงละเขาไว้ที่นั่นให้อยู่กับบรรดากษัตริย์แห่งเปอร์เซีย” (ดนล 10:13) และในเวลาต่อมา ยังเรียกมีคาเอลว่า “เจ้านายยิ่งใหญ่ของทูตสวรรค์” (ดนล 12:1) และในหนังสือวิวรณ์ ในนิมิตเห็นสงครามที่เกิดขึ้นในสวรรค์ก็กล่าวถึงมีคาเอลว่า เป็นผู้บัญชาการกองทัพทูตสวรรค์ที่ดีต่อสู้กับทูตสวรรค์ที่ไม่ดีและได้ขับไล่ทูตสวรรค์ที่ไม่ดีเหล่านั้นออกไปจากสวรรค์ “สงครามเกิดขึ้นในสวรรค์ มีคาเอลกับเหล่าทูตสวรรค์ของเขาต่อสู้กับมังกร มังกรพร้อมกับบริวารของมันก็ต่อสู้ด้วยแต่มันพ่ายแพ้และไม่มีที่พำนักในสวรรค์อีกต่อไป” (วว 12:7-8) ส่วนทูตสวรรค์องค์ที่สองที่ชื่อกาเบรียลนั้น พระคัมภีร์กล่าวถึงกาเบรียลในฐานะเป็นหัวหน้าของทูตสวรรค์ผู้แจ้งสาร เป็นกาเบรียลผู้นี้เองที่นำข่าวเรื่องการบังเกิดของยอห์นบัพติสต์ แก่เศคาริยาห์ (ลก 1:13) และ

แจ้งสารเรื่องการบังเกิดมาของพระเยซูเจ้า แก่พระนางพรหมจารีมารีย์ “พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์กาเบรียล... มาพบหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง... ชื่อมารีย์” (ลก 1:26-31) ทูตสวรรค์กาเบรียลยังเป็นผู้ที่ตีความนิมิตของดาเนียล และในเวลาเดียวกัน ก็เปิดเผยถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในวาระสุดท้ายของโลกให้ดาเนียลรู้ “ขณะที่ข้าพเจ้า ดาเนียล เห็นนิมิตนี้และพยายามเข้าใจความหมาย ก็เห็นผู้หนึ่งเหมือนมนุษย์ยืนอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ยินเสียงชายผู้หนึ่งตะโกนอยู่ริมแม่น้ำอูลัยว่า กาเบรียลเอ๋ย จงอธิบายความหมายของนิมิตนี้ให้ข้าพเจ้าฟังเถิด” (ดนล 8:15-19)

ในหนังสือโทบิตมีเล่าเรื่องราวของราฟาเอลว่า เป็นทูตสวรรค์ที่พระเจ้ามอบหมายให้มาปรากฏองค์เป็นมนุษย์เพื่อเป็นผู้นำทางและช่วยเหลือโทบิยาห์ บุตรชายของโทบิต ระหว่างเดินทางไปเอาเงินที่โทบิตฝากไว้กับเพื่อนที่ต่างเมือง และตลอดการเดินทางทูตสวรรค์ราฟาเอลก็ได้ช่วยเหลือโทบิยาห์ให้พ้นจากอันตรายต่างๆ และยังช่วยหาภรรยาที่ดีให้โทบิยาห์ด้วย จนเมื่อโทบิยาห์กลับมาแล้ว ทูตสวรรค์ราฟาเอลยังได้บอกวิธีรักษาดวงตาให้โทบิยาห์ด้วยจนทำให้โทบิตหายจากตาบอด และด้วยเหตุนี้เอง คริสตชนคาทอลิกจึงนับถือทูตสวรรค์ราฟาเอล

ว่าเป็นองค์อุปถัมภ์ของคนตาบอดและผู้เดินทาง นอกจากนี้ ในหนังสือโทบิต ราฟาเอลยังได้เปิดเผยตัวท่านเองด้วยว่าเป็นใคร “ข้าพเจ้าคือราฟาเอล หนึ่งในบรรดาทูตสวรรค์เจ็ดองค์ ซึ่งเฝ้าอยู่ตลอดเวลาเฉพาะพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงพระสิริรุ่งโรจน์” (ทบต 12:15) อย่างไรก็ตาม แม้ในพันธสัญญาใหม่จะไม่มีเอ่ยชื่อทูตสวรรค์ราฟาเอลแต่อย่างใด แต่ดูเหมือนนักบุญยอห์นก็ได้กล่าวถึงอย่างเป็นนัยถึงทูตสวรรค์องค์นี้ด้วย ตัวอย่างพบในเหตุการณ์วันฉลองวันหนึ่งของชาวยิว ที่กรุงเยรูซาเล็ม ใกล้กับประตูเกาะมีสระชื่อเป็นภาษาฮีบรูว่า เบเธสดา มีระเบียบล้อมรอบอยู่ห้าด้าน ตามระเบียบนั้น มีผู้เจ็บป่วยนอนอยู่เป็นจำนวนมาก ทั้งคนตาบอด คนง่อย และคนเป็นอัมพาต คนป่วยเหล่านี้ต่างต้องการจะลงไป “จุ่มตัวในสระเมื่อน้ำกระเพื่อม” เพราะเชื่อว่า ทูตสวรรค์ของพระเจ้าจะเสด็จลงมาจจากสวรรค์และทำให้น้ำกระเพื่อม ใครที่ลงไปจุ่มตัวได้ทันตอนน้ำกระเพื่อมก็จะหายจากโรค ยอห์นเล่าต่อไปว่า พระเยซูเจ้าทรงเสด็จไปที่นั่นและทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งนอนอยู่ เขาป่วยมา 38 ปีแล้ว พระองค์จึงตรัสถามเขาว่าอยากจะหายป่วยด้วยไหม คนป่วยคนนั้นตอบด้วยความรู้สึกโศกเศร้าเสียใจว่า “ไม่มีใครช่วยจุ่มข้าพเจ้าลงใน

สระเมื่อน้ำกระเพื่อม พอข้าพเจ้ามาถึงคนอื่นก็ลงไปก่อนแล้ว” และในที่สุดพระเยซูเจ้าก็แสดงอำนาจของพระองค์ว่าอยู่เหนือทูตสวรรค์โดยการรักษาคนป่วยคนนั้นให้หายในทันที (ยน 5:1-9) แม้ว่าหนังสือโทบิตจะไม่ได้จัดรวมอยู่ในพระคัมภีร์ของชาวยิว แต่ก็เชื่อว่า ชาวยิวในสมัยพระเยซูเจ้าต่างก็รู้จักเรื่องราวของทูตสวรรค์ราฟาเอลเป็นอย่างดี และมีความเป็นไปได้ด้วยว่า “ทูตสวรรค์ที่ทำให้น้ำในสระกระเพื่อม” ที่ผู้ป่วยทั้งหลายกำลังรอคอยอยู่นั้น คือ ทูตสวรรค์ราฟาเอลนั่นเอง และเป็นไปได้ด้วยว่า การที่นักบุญยอห์นไม่เอ่ยชื่อทูตสวรรค์ราฟาเอลในการเล่าเหตุการณ์นี้เพราะต้องการจะบอกว่าเป็น “พระเยซูเจ้า” ไม่ใช่ทูตสวรรค์ ที่เป็นผู้ “รักษาโรคทั้งปวงของท่าน” (สดด 103:3)

4.2 ทูตสวรรค์ไม่ดี

ทูตสวรรค์ที่ไม่ดีประกอบด้วย “ปีศาจและพวกของมัน” เดิมทีนั้นพวกปีศาจนี้พำนักอยู่ในสวรรค์ แต่ต่อมาพวกมันไม่เชื่อสัตย์และขาดความไว้วางใจต่อพระเจ้า จึงถูกขับออกจากสวรรค์โดยพวกทูตสวรรค์ที่ดีให้ลงมาอยู่ในโลกมนุษย์ ยอห์นเล่าถึงนิมิตของท่านว่า ท่านเห็น “สงครามเกิดขึ้นในสวรรค์ มีคาเอลกับเหล่าทูตสวรรค์ของเขาต่อสู้กับมังกร

มังกรพร้อมกับบริวารของมันก็ต่อสู้ด้วย แต่มันพ่ายแพ้และไม่มีที่พำนักในสวรรค์อีกต่อไป มังกรใหญ่คืองูดึกดำบรรพ์ที่มีชื่อว่าปีศาจและซาตาน ผู้ล่อลวงผู้อาศัยอยู่ทั่วแผ่นดินให้หลงไป ถูกโยนลงมาบนแผ่นดิน บริวารของมันก็ถูกโยนลงมาด้วย” (วว 12:7-9) การไม่ศรัทธาต่อพระเจ้าของพวกปีศาจนี้เกิดขึ้นก่อนการสร้างมนุษย์ เหตุเพราะเป็น “งูดึกดำบรรพ์” นี้เองที่ล่อลวงเอวาและอาดัมให้ทำบาปในสวนเอเดน ในพระวรสารของมัทธิว พวกฟาริสีเรียกหัวหน้าของปีศาจนี้ว่า “เบเอลเซบูล เจ้าแห่งปีศาจ” (มธ 12:24) พระเยซูเจ้าทรงตรัสเหมือนกันว่า “ปีศาจเหล่านี้เป็นขบวนการ เป็นผู้พูดเท็จ และเป็นบิดาของคนพูดเท็จ” (ยน 8:44) นักบุญเปาโลก็กล่าวถึงไวเช่นกันว่า คริสตชนจะต้อง “ต่อสู้กับบรรดาจิตแห่งความชั่วร้ายที่อยู่บนท้องฟ้า” (อฟ 6:12) ซึ่งหนังสือปฐมกาลก็ได้ให้ข้อมูลไว้ก่อนหน้านี้แล้วว่า “ความชั่วร้ายมีมากบนแผ่นดิน” (ปฐมก 6:5) แต่ในท้ายที่สุดแล้ว บรรดาจิตแห่งความชั่วร้ายหรือปีศาจเหล่านี้ก็ต้อง “ถูกขับไล่ลงไปในไฟนรกนิรันดร์ที่เตรียมไว้ให้ปีศาจและพรรคพวกของมัน” (มธ 25:41)

4.3 กองทัพทูตสวรรค์

วลี “กองทัพทูตสวรรค์” นั้น แม้เดิมทีใช้เพื่อหมายถึงดวงดาวบนท้องฟ้า ซึ่งได้รับการเคารพบูชาโดยพวกยิวบางคน ที่นับถือเทพเจ้า (ยรม 33:22; 2 พกษ 21:3) แต่วลีนี้ยังถูกนำมาใช้เพื่อหมายถึงกลุ่มทูตสวรรค์ด้วย เหตุเพราะมีอยู่เป็นจำนวนมากจนไม่อาจนับได้ (ดนล 7:10) และเพราะเป็นผู้ที่ได้รับเกียรติอำนาจบรรดาทูตสวรรค์เหล่านั้นอยู่ข้างขวาและข้างซ้ายของพระยาเวห์ “มีคายาห์ทูลว่า เพราะเหตุนี้ จงฟังพระวาจาของพระยาเวห์ ข้าพเจ้าเห็นพระยาเวห์ประทับอยู่บนพระที่นั่ง กองทัพสวรรค์ยืนข้างพระองค์ ทั้งทางขวาและทางซ้าย” (1 พกษ 22:19) ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าผู้ทรงอำนาจเหนือกองทัพทูตสวรรค์เหล่านั้น จึงถูกกล่าวถึงซ้ำแล้วซ้ำเล่าในพระคัมภีร์ พันธสัญญาเดิมว่าเป็น “พระเจ้าแห่งกองทัพ” “พระยาเวห์แห่งกองทัพ” “พระยาเวห์พระเจ้าแห่งกองทัพ” หรือ “เจ้านายแห่งกองทัพ” เป็นต้น

หนึ่งในหน้าที่หลักของกองทัพทูตสวรรค์คือ การขับร้องสรรเสริญพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดไป “จงถวายพระพรแด่พระยาเวห์เกิดพลโยธาทั้งหลายของพระองค์ ซึ่งเป็นผู้รับใช้และปฏิบัติตามพระประสงค์” (สดด 103:21; 148:1) ในกองทัพของ

ทูตสวรรค์นี้ ยังมีการเอ่ยชื่อตำแหน่งหรือชื่อของทูตสวรรค์บางองค์ที่มีบทบาทเด่นอย่างสำคัญ เช่น ทูตสวรรค์ที่ไปปรากฏองค์แก่โยชูวาใกล้เมืองเยรีโคได้เอ่ยแนะนำตนเองว่าเป็น “ผู้บัญชาการกองทัพของพระยาเวห์” (ยชว 5:14) นิमितครั้งต่างๆ ของดาเนียลก็ได้รับการอธิบายโดยทูตสวรรค์ที่ชื่อกาเบรียลและยังได้บรรยายต่อไปด้วยว่ากาเบรียลนี้ได้สนทนากับดาเนียลด้วย “เสียงมนุษย์” (ดนล 9:21; 8:15) ดังนี้ กาเบรียล “ในฐานะเป็นผู้บัญชาการกองทัพ” “เจ้านายผู้หนึ่งชั้นหัวหน้า” “เจ้านายยิ่งใหญ่ของทูตสวรรค์” และ “เจ้านายของท่านทั้งหลาย” (ดนล 10:13; 12:1; 10:21) จึงได้รับความเคารพในฐานะเป็นผู้อุปถัมภ์หรือผู้คุ้มครองมนุษย์

4.4 ทูตสวรรค์ของพระเจ้า

“ทูตสวรรค์ของพระเจ้า” หรืออาจจะเรียกว่า “ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า” “ทูตสวรรค์ของพระยาเวห์” หรือ “ทูตสวรรค์แห่งการแสดงตน” ทูตสวรรค์ทั้งหมดนี้ เราพบว่า เมื่อพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมกล่าวถึง จะกล่าวถึงในลักษณะที่มีความแตกต่างจากทูตสวรรค์ทั่วไปที่กล่าวถึงก่อนหน้านี้

จริงอยู่ว่า แม้คำว่า “ทูตสวรรค์” โดยปกติทั่วไปจะหมายถึงทูตสวรรค์ที่ดี

เช่น “หลังจากกษัตริย์เฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาเข้าฝันโยเซฟในประเทศอียิปต์” (มธ 2:19) แต่เมื่อพันธสัญญาเดิมกล่าวถึงทูตสวรรค์ยังได้แสดงให้เห็นทูตสวรรค์อีกจำนวนหนึ่งที่มีลักษณะ “แตกต่าง” จากทูตสวรรค์ทั่วไป กล่าวคือ ทูตสวรรค์เหล่านี้จะแนะนำตัวเองว่าเป็น “เทพ” (หรือแม้แต่เป็นเหมือนพระเจ้า) แต่ก็เป็เทพที่แตกต่างจากพระเจ้า เทพเหล่านี้จะพูดกับมนุษย์แบบหน้าต่อหน้า เช่นทูตสวรรค์ที่ช่วยเหลือและให้คำแนะนำแก่นางฮาการ์ในถิ่นทุรกันดาร หนังสือปฐมกาลเล่าว่า “ทูตสวรรค์ของพระยาเวห์พบนางฮาการ์ในถิ่นทุรกันดารใกล้ตาน้ำข้างทางไปเมืองซูร์ จึงถามว่า ฮาการ์ทาสหญิงของนางซารายเอ๋ย ท่านมาจากไหนและจะไปไหน นางตอบว่า ข้าพเจ้ากำลังหนีให้พ้นจากนางซาราย นายหญิงของข้าพเจ้า ทูตสวรรค์ของพระยาเวห์จึงสั่งว่า จงกลับไปหานายหญิงของท่านและยอมอยู่ในอำนาจของนางเถิด” (ปฐม 16:7-10) และในเวลาต่อมาเมื่อ “พระเจ้าทรงได้ยินเสียงเด็กร้อง ทูตสวรรค์ของพระเจ้าจากสวรรค์เรียกนางฮาการ์ว่า ฮาการ์เอ๋ย ท่านเป็นอะไรไปอย่างกลัวเลย เพราะพระเจ้าทรงได้ยินเสียงเด็กร้องจากที่ที่เธออยู่แล้ว” (ปฐม 21:17)

ยังมีตัวอย่างอีก 2 เหตุการณ์ที่เล่าถึง “ทูตสวรรค์ของพระยาเวห์” ไว้อย่างชัดเจนว่า ส่งเสียงเรียกลงมาจากสวรรค์ ในเหตุการณ์แรก ทูตสวรรค์ได้ห้ามมิให้อับราฮัมฆ่าอิสอัคเพื่อถวายเป็นเครื่องบูชา แต่พระเจ้า “ทูตสวรรค์ของพระยาเวห์ร้องเรียกจากสวรรค์ว่า อับราฮัมเอ๋ย อับราฮัม อับราฮัมตอบว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ทูตสวรรค์กล่าวว่า อย่าลงมือฆ่าเด็กหรือทำร้ายเขาเลย บัดนี้ เราารู้แล้วว่า ท่านยำเกรงพระเจ้า และมีได้หวังบุตรคนเดียวของท่านไว้ ไม่ถวายแก่เรา” (ปฐม 22:11-12) ในเหตุการณ์ที่สอง ทูตสวรรค์ได้สัญญากับอับราฮัมว่าเขาจะได้รับพรให้มีลูกหลานทวีจำนวนมากขึ้น “ทูตสวรรค์ของพระยาเวห์จากสวรรค์เรียกอับราฮัมเป็นครั้งที่สองว่า พระยาเวห์ตรัสว่า... เราวยพรให้ท่านอย่างมาก จะให้มีลูกหลานของท่านทวีจำนวนมากเท่ากับดวงดาวบนท้องฟ้า และเมืดทรายตามชายทะเล” (ปฐม 22:15-17) นอกจากนี้ “ทูตสวรรค์ของพระเจ้า” ยังปรากฏองค์แก่อับราฮัมในรูป “ชายหนุ่มสามคน” ที่มาสนทนาและแจ้งเรื่องการทำลายเมืองโสโดมและโกโมราห์ที่กำลังจะเกิดขึ้นในไม่ช้า และยังสามารถทำนายล่วงหน้าเรื่องการบังเกิดมาของอิสอัคด้วย ซึ่งในเวลาต่อมาชายหนุ่มดังกล่าวก็เดินทางไปยังเมืองโสโดม ส่วนอับราฮัมก็ต่อรองกับ

พระยาเวห์เพื่อขอไม่ให้มีการทำลายเมืองดังกล่าว (ปฐมก 18:1-19:1) “ทูตสวรรค์ของพระเจ้า” ยังได้ปรากฏมาหา ยาโคบในดินแดนของคนต่างชาติ โดยเรียกตัวเองว่าเป็น “พระเจ้าแห่งเบธเอล” และแนะนำยาโคบให้เดินทางกลับบ้านเกิดของท่าน “ทูตสวรรค์ของพระเจ้าเรียกฉันในฝันว่า ยาโคบ ฉันตอบว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ทูตสวรรค์กล่าวว่า จงเงยหน้าขึ้นและมองดูพระพักตร์ผู้ที่กำลังผสมพันธุ์นั้นมีลาย มีจุด หรือดวง เพราะเราได้เห็นอย่างที่เราบันทึกกับท่าน เราคือพระเจ้าซึ่งสำแดงองค์แก่ท่านที่เบธเอล ที่นั่นท่านได้เทน้ำมันเจิมเสาหินเพื่อถวายแก่เรา และกล่าวปฏิญาณไว้ บัดนี้ จงลุกขึ้นเถิด จงออกจากแผ่นดินนี้ กลับไปบ้านเกิดเมืองนอนของท่าน” (ปฐมก 31:11-13) และในเวลาต่อมา หลังจากที่ยาโคบได้ปล้ำต่อสู้กับทูตสวรรค์แล้ว ยาโคบก็พูดว่า “ข้าพเจ้าได้เห็นพระเจ้าอย่างเต็มตา” (ปฐมก 32:24-30)

ในตอนต้นสมัยของผู้วินิจฉัย เมื่อชาวอิสราเอลได้หลงลืมพระเจ้า พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมก็เล่าว่า “ทูตสวรรค์ของพระยาเวห์” ได้มาตักเตือนพวกเขาที่โบคิม (อาจหมายถึงเบธเอล) หนังสือผู้วินิจฉัยเล่าว่า “ทูตสวรรค์ของพระยาเวห์ขึ้นจากเมืองกิธกาลไปถึงเมืองโบคิม กล่าวว่า เราพาท่านทั้งหลายออกจาก

อียิปต์ นำท่านมาถึงแผ่นดินที่เราสาบานไว้แก่บรรดาบรรพบุรุษของท่าน เรากล่าวว่า เราจะไม่ละเมิดพันธสัญญาที่ท่านทำไว้กับท่านทั้งหลาย ท่านจะต้องไม่ทำพันธสัญญาใดๆ กับชาวเมืองของแผ่นดินนี้” (ชน 2:1-5) ต่อมา “ทูตสวรรค์ของพระยาเวห์” นี้ก็ได้ปรากฏมาหากิเดโอน และได้มอบพันธกิจในการเป็นผู้นำทัพอิสราเอลให้กับเขา “ทูตสวรรค์ของพระยาเวห์มาที่หมู่บ้านโอฟราห์และนั่งอยู่ใต้ต้นโอ๊คซึ่งเป็นของโยอาช จากตระกูลอาบียะเซอร์ กิเดโอน บุตรของเขากำลังนวดข้าวอยู่ในบ่ออย่างอุ່สน เพื่อไม่ให้ชาวมีเดียนเห็น ทูตสวรรค์ของพระยาเวห์สำแดงองค์แก่เขา กล่าวว่า ท่านนักรบผู้เข้มแข็งพระยาเวห์สถิตกับท่าน... จงไปเถิด จงใช้กำลังที่ท่านมีนี้ช่วยอิสราเอลให้พ้นจากมือของชาวมีเดียน เราเป็นผู้ที่ส่งท่านไป” (ชน 6:11-14) นอกจากนี้ “ทูตสวรรค์ของพระยาเวห์” นี้ ก็ได้สำแดงองค์แก่ภรรยาของมาโนอาห์และแจ้งว่าจะประทานบุตรให้ คือ แซมสัน “มีชายคนหนึ่งชื่อมาโนอาห์ เป็นคนเผ่าดาน ชาวเมืองโคราห์ ภรรยาของเขาเป็นหมัน ไม่มีบุตร ทูตสวรรค์ของพระยาเวห์ปรากฏแก่หญิงผู้นี้ กล่าวว่า ท่านเป็นหมัน ไม่มีบุตร แต่บัดนี้ ท่านจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย” (ชน 13:2-3) และหลังจากที่มาโนอาห์วิงวอนขอ

พระยาเวห์ให้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ มาพบเขาใหม่ พระยาเวห์ก็รับฟังและทำตามที่เขาขอ “พระเจ้าทรงฟังคำอธิษฐานของมาโนอาห์ ทูตสวรรค์ของพระเจ้ากลับมาหาหญิงนั้นอีกขณะที่นางกำลังนั่งอยู่ในทุ่งนา มาโนอาห์ผู้เป็นสามีไม่อยู่กับนาง หญิงนั้นรีบวิ่งไปบอกสามีว่า ชายคนที่มาหาดิฉันเมื่อวันก่อนมาหาดิฉันอีกแล้ว มาโนอาห์ก็ลุกขึ้น เดินตามภรรยาไปหาชายคนนั้น ถามว่า ท่านเป็นผู้ที่มาพูดกับภรรยาของข้าพเจ้าหรือ ทูตสวรรค์ตอบว่า ใช่” (วณจ 13:9-11)

“ทูตสวรรค์ของพระยาเวห์” ยังได้ปรากฏองค์ในลานนวดข้าวของโอรันชาวเยบุส โดยพระยาเวห์สั่งให้ทูตสวรรค์ของพระองค์หยุดทำลายเมืองนี้ “พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อทำลายเมืองนี้ แต่เมื่อทูตสวรรค์กำลังทำลายเมือง พระยาเวห์ทรงเห็นและทรงเปลี่ยนพระทัยไม่ทรงปรารถนาให้ภัยพิบัติลุกลามต่อไป จึงตรัสห้ามทูตสวรรค์ว่าพอแล้ว หยุดเถิด ทูตของพระยาเวห์กำลังยืนอยู่ที่ลานนวดข้าวของโอรันชาวเยบุส” (1 พศด 21:15) และในเวลาต่อมา “ทูตสวรรค์ของพระยาเวห์” นี้ก็ได้สั่งประกาศกกดให้ไปทูลดาวิดให้สร้างแท่นบูชาบนหินที่บริเวณนั้น “ทูตของพระยาเวห์สั่งประกาศกกดไปทูลกษัตริย์ดาวิด ให้เสด็จขึ้นไปสร้างแท่นบูชาถวาย

พระยาเวห์ที่ลานนวดข้าวของโอรันชาวเยบุส” (1 พศด 21:18)

แล้ว “ทูตสวรรค์ของพระยาเวห์” นี้ เป็นใครกันแน่? คำตอบหนึ่งที่น่าเป็นไปได้มากที่สุดคือ ทูตสวรรค์ของพระยาเวห์นี้เป็นการสำแดงองค์ของ “พระเจ้า” ในรูปแบบของอีกบุคคลหนึ่งที่แตกต่างออกไป ซึ่งอาจจะเรียกว่าเป็น “พระวจนาตถ์ก่อนมารับเอากายเป็นมนุษย์” นั่นเอง การอ้างอิงที่พบในหนังสือผู้วินิจฉัยข้างต้น (วณจ 2:1) ได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า “ทูตสวรรค์ของพระยาเวห์” นั้นเป็นการสำแดงองค์ของพระเจ้านั่นเอง และทูตสวรรค์ที่กษัตริย์ดาวิดเห็นที่ลานนวดข้าวก็แสดงให้เห็นเช่นกันว่าเป็นผู้ที่มิ “อำนาจ” สูงกว่าทูตสวรรค์ที่ถูกสั่งให้มาให้ทำลายเมืองเยรูซาเล็ม เพราะสามารถสั่งให้ทูตสวรรค์ที่ถูกส่งมาหยุดการทำลายลงได้ จากนั้นทูตสวรรค์องค์นี้ยังมีอำนาจสั่งให้สร้างแท่นถวายบูชาแด่พระยาเวห์อีกด้วย นี่แสดงให้เห็นว่า “ทูตสวรรค์ของพระยาเวห์” นี้มีอำนาจเหนือทูตสวรรค์ทั้งหลายและสำแดงองค์เป็นการเฉพาะและแตกต่างจากการปรากฏองค์ของทูตสวรรค์ทั่วไป ทูตสวรรค์นี้ยังเป็นผู้ที่ไม่ได้ถูกกำหนดให้ปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเคร่งครัดแต่เป็น “เหมือนพระเยซูเจ้า” คือ พุดหรือตรัสด้วยอำนาจราวกับว่าเป็นพระเจ้า

เสียเอง ซึ่งมีเพียง “พระวจนาตถ์” หรือ “พระเจ้าที่ทรงสำแดงองค์” เท่านั้นที่สามารถกระทำเช่นนี้ได้

ในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ เราพบว่า เป็นท่านนักบุญยอห์นที่ได้ประกาศเรื่อง “พระวจนาตถ์” นี้ไว้อย่างชัดเจน นับแต่เริ่มต้นของพระวรสารของท่าน ยอห์นกล่าวว่า “เมื่อแรกเริ่มนั้น พระวจนาตถ์ทรงดำรงอยู่แล้ว พระวจนาตถ์ประทับอยู่กับพระเจ้า” และพูดต่อมาทันที ว่า “และพระวจนาตถ์เป็นพระเจ้า” จากนั้น ก็พูดต่อไปว่า พระวจนาตถ์นี้เป็น “เครื่องมือ” ในการสร้างของพระเจ้า เพราะ “พระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่งอาศัยพระวจนาตถ์ ไม่มีสักสิ่งเดียวที่พระเจ้าไม่ทรงสร้างโดยทางพระวจนาตถ์” และที่สุด “พระวจนาตถ์ทรงรับธรรมชาติมนุษย์และเสด็จมาประทับอยู่ในหมู่เรา” (อ่าน ยน 1:1-14) คำพูดของนักบุญยอห์นนี้เป็นหลักฐานยืนยันได้อย่างดีถึง “ความเป็นไปได้” ของคำตอบที่เรากล่าวถึงมาก่อนหน้านี้ว่า ทูตสวรรค์ของพระยาเวห์คือองค์พระวจนาตถ์ก่อนการมารับเอากายเป็นมนุษย์นั่นเอง และเรื่องที่น่าแปลกใจมากอีกประการหนึ่งที่ช่วยสนับสนุนความเป็นไปได้ก็คือ เราพบว่า ทูตสวรรค์ของพระเจ้านี้ ไม่เคยมาสำแดงองค์ในโลกมนุษย์เลยในขณะที่พระวจนาตถ์หรือพระบุตรพระเจ้ามารับ

ธรรมชาติมนุษย์ แม้ในเหตุการณ์การแจ้งข่าวเรื่องการบังเกิดของพระบุตรของพระเจ้าแก่คนเลี้ยงแกะ ทูตสวรรค์ที่ลงมาแจ้งข่าวก็น่าจะเป็นทูตสวรรค์กาเบรียล ซึ่งถูกกล่าวถึงว่าเป็นเพียง “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า” เท่านั้น “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าปรากฏองค์ต่อหน้าเขา และพระสิริของพระเจ้านี้ก็ส่องแสงรอบตัวเขา คนเลี้ยงแกะมีความกลัวอย่างยิ่ง” (ลก 2:9)

เรายังพบข้อมูลอื่นๆ ที่แสดงให้เห็นถึง “ความคล้ายคลึงกัน” ระหว่างทูตสวรรค์ของพระเจ้าและพระเยซูเจ้า ที่ช่วยสนับสนุนความคิดที่ว่า ทูตสวรรค์ของพระเจ้าคือพระวจนาตถ์ก่อนมาบังเกิดเป็นมนุษย์ ข้อมูลดังกล่าวพบในเหตุการณ์ครั้งที่ภรรยาของมาโนอาร์ไปบอกแก่เขาว่ามีทูตสวรรค์ของพระเจ้ามาหาเธอ และเล่าลักษณะของทูตสวรรค์ของพระเจ้าว่า “น่าเกรงขามมาก” (วณ 13:6) ประกาศดาเนียลเล่าถึงทูตสวรรค์ของพระยาเวห์ว่า “ดวงตาของเขาเหมือนคบบเพลิง” (ดนล 10:6) ส่วนประกาศกเอเสเคียลก็เล่าเพิ่มเติมว่าท่านมองเห็นแสงสว่างสุกใสของทูตสวรรค์นั้นว่า “เห็นสีเหมือนอำพัน... เห็นแสงเหมือนไฟ... เห็นความสุกใสรอบท่านผู้นั้น ท่านผู้นั้นมีความสุกใสเหมือนสายรุ้งบนเมฆ... ข้าพเจ้าเห็นรูปทรงของพระสิริรุ่งโรจน์ของพระยาเวห์

เช่นนี้ เมื่อเห็นแล้ว ข้าพเจ้าก็ขบหน้าลง จรดพื้นและได้ยินเสียงผู้หนึ่งพูด” (อสค 1:27-28) ประเด็นคือ ข้อมูลดังกล่าวที่พบในพันธสัญญาเดิมนี้มีความคล้ายคลึงอย่างมากกับข้อมูลที่พบในนิมิตเห็น “พระเยซูเจ้า” ของนักบุญยอห์น โดยท่านเล่าถึงนิมิตของท่านว่า “ข้าพเจ้าเห็นผู้หนึ่งคล้ายบุตรแห่งมนุษย์... นัยน์ตาลุกโชติช่วงเหมือนเปลวไฟ เท้าสกุไลเหมือนทองสัมฤทธิ์ที่หลอมอยู่ในเตาไฟ เสียงของเขาดังเหมือนเสียงน้ำไหลเชี่ยว” (วิว 1:13-15)

อีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็น “คุณลักษณะของพระเจ้า” ที่ถูกเผยให้เห็นผ่านทาง “ทูตสวรรค์ของพระเจ้า” คืออำนาจในการอภัยความผิด เรื่องนี้เราพบในหนังสืออพยพเมื่อพระเจ้าตรัสแก่โมเสสว่า “จงเคารพเชื่อฟังทูตสวรรค์นั้นอย่าต่อต้าน เพราะเขาทำไปในนามของเรา และจะไม่ยอมอภัยความผิดของท่านเลย” (อพย 23:21) นี่ความหมายว่าทูตสวรรค์ของพระเจ้ามี่หน้าที่ในการปกป้องคุ้มครองประชากรที่ได้รับเลือกสรรนั่นเอง ข้อความที่เด่นชัดที่สุดในเรื่องนี้มาจากคำพยากรณ์ของประกาศกอิสยาห์เมื่อกล่าวว่า “พระองค์ตรัสว่า ไซแล้ว เขาทั้งหลายเป็นประชากรของเรา เป็นบุตรที่จะไม่ทำให้เราผิดหวัง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดพ้นจากความทุกข์

ยากทั้งมวล ไม่ใช่ผู้แทนหรือทูตสวรรค์ที่ช่วยให้รอดพ้น แต่พระองค์เองทรงช่วยเหลือ พระองค์ทรงไถ่กู้เราด้วยความรักและด้วยความสงสาร พระองค์ทรงยกเราขึ้นและทรงอุ้มเราไว้ทุกวันตลอดมา”(อสย 63:8-9)

5. ภารกิจของทูตสวรรค์

โดยทั่วไป หน้าที่ของทูตสวรรค์คือการทำให้พระประสงค์สากลของพระเจ้าทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกเป็นจริง ทูตสวรรค์ยังมีหน้าที่ในการขับร้องสรรเสริญ เคารพนับถือและเชื่อฟังพระเจ้า ทูตสวรรค์จะประกาศความดีงามของพระเจ้า เป็นคนกลางแสดงให้เห็นถึงความรักของพระเจ้าและพระประสงค์ดีของพระองค์ที่มีต่อมนุษย์ และด้วยความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างทูตสวรรค์กับมนุษย์ ผู้เขียนจดหมายถึงชาวฮีบรูจึงได้กล่าวถึงบทบาทของทูตสวรรค์ผ่านทาง การตั้งคำถามอย่างรวบรัดว่า “ทูตสวรรค์ทั้งหลายเป็นเพียงจิตที่มีหน้าที่รับใช้พระเจ้า พระองค์ทรงส่งมารับใช้ผู้ที่จะต้องได้รับความรอดพ้นมิใช่หรือ” (ฮบ 1:14) การรับใช้พระเจ้าของทูตสวรรค์นี้ก็ได้ออกผ่านทางรูปแบบต่างๆ ดังนี้

- ผ่านทางการประกาศข่าวดีและการแจ้งเตือนล่วงหน้า
- ผ่านทางการป้องกันและคุ้มครอง

- ผ่านทางการช่วยเหลือในยามต้องการ
- ผ่านทางการช่วยในการพิพากษาของพระเจ้า

5.1 การประกาศข่าวดีและการแจ้งเตือนล่วงหน้า

ทูตสวรรค์เป็นผู้ประกาศข่าวดีล่วงหน้า เรื่องการบังเกิดของผู้รับใช้บางคน ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร ตัวอย่างพบได้ในเหตุการณ์ที่ทูตสวรรค์องค์หนึ่งบอกแก่อับราฮัมว่า ท่านและนางซาร่าห์ภรรยาจะมีบุตรชายคนหนึ่ง “ปีหน้า เราจะกลับมาหาท่านอีกอย่างแน่นอน นางซาร่าห์ภรรยาของท่านจะมีบุตรชายคนหนึ่ง นางซาร่าห์ฟังอยู่ที่ประตูกระโจมเบื้องหลังอับราฮัม” (ปฐม 18:10) เช่นเดียวกับเหตุการณ์ที่ทูตสวรรค์องค์หนึ่งบอกข่าวดีเรื่องการบังเกิดมาของแซมสันแก่มานาโอห์และภรรยา “ทูตสวรรค์ของพระยาเวห์ปรากฏแก่หญิงผู้นี้กล่าวว่า ท่านเป็นหมัน ไม่มีบุตร แต่บัดนี้ท่านจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย” (ฉะ 13:2-24) ทูตสวรรค์กาเบรียลก็เป็นผู้ประกาศข่าวดีเรื่องการบังเกิดมาของยอห์น บัปติสต์ แก่เศคาริยาห์ “แต่ทูตสวรรค์กล่าวแก่เขาว่า “เศคาริยาห์ อย่ากลัวเลย พระเจ้าทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว เอลี

ซาเบธรรยาของท่านจะให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง ท่านจะตั้งชื่อเขาว่ายอห์น” (ลก 1:13) และทูตสวรรค์องค์เดียวกันนี้ก็ได้ไปแจ้งข่าวดีแก่พระนางมารีย์เรื่องการบังเกิดมาของพระบุตรพระเจ้า “ทูตสวรรค์กล่าวแก่พระนางว่า มารีย์ อย่ากลัวเลย ท่านเป็นผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน ท่านจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง ท่านจะตั้งชื่อเขาว่าเยชู” (ลก 1:30-31) และในคำคืนที่พระเยซูเจ้าทรงบังเกิด ทูตสวรรค์องค์หนึ่งก็ไปประกาศข่าวดีนี้แก่คนเลี้ยงแกะ และทันใดนั้นทูตสวรรค์อีกจำนวนมากปรากฏมาสมทบกับทูตสวรรค์องค์นั้นและร้องสรรเสริญพระเจ้า จากนั้นบรรดาทูตสวรรค์ทั้งหลายก็กลับสู่สวรรค์ (ลก 2:8-15)

แต่ทูตสวรรค์ไม่ได้เพียงแค่ไปประกาศข่าวดีที่กำลังจะเกิดขึ้นเท่านั้น ในบางครั้ง ทูตสวรรค์ยังเป็นผู้ที่ปรากฏมาเพื่อแจ้งเตือนล่วงหน้าถึงอันตรายหรือภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้น เช่นในเหตุการณ์ครั้งหนึ่งที่ทูตสวรรค์ได้ปรากฏมาเพื่อแจ้งข่าวล่วงหน้าแก่อับราฮัมและโลทว่าพระเจ้าจะทรงทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ (ปฐม 18:16-19:29) เช่นเดียวกับโยเซฟที่ได้รับการแจ้งเตือนจากทูตสวรรค์องค์หนึ่งว่า “จงลุกขึ้น พาพระกุมารและพระมารดาหนีไปประเทศอียิปต์ และจงอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกท่าน เพราะ

กษัตริย์เฮโรดกำลังสืบหาพระกุมารเพื่อประหารชีวิต” (มธ 2:13) ทูตสวรรค์กาเบรียลยังได้เปิดเผยเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตเกี่ยวกับการพิพากษาที่ยุติธรรมของพระเจ้าแก่ประกาศกดาเนียล “เขาพูดว่า ข้าพเจ้าต้องการเปิดเผยให้ท่านรู้สิ่งซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อพระพิโรธจะถึงจุดจบ เพราะนิมิตนี้เกี่ยวข้องกับวาระสุดท้ายของโลก” (ดนล 8:19) เหตุการณ์ทำนองเดียวกันนี้เกิดขึ้นอีกเมื่อทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้เปิดเผยแก่ยอห์นในนิมิตขณะที่อยู่ที่เกาะปัทมอสเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในวาระสุดท้ายของโลก รวมถึงเรื่องการกลับคืนชีพ การพิพากษา และกรุงเยรูซาเล็มใหม่ด้วย (วว 1-22)

5.2 การนำทางและการให้คำแนะนำ

นับแต่วันที่อับราฮัมเดินทางออกจากเมืองอูร์ ซึ่งเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของท่าน จนถึงสมัยของโยชูวาที่พาชาวอิสราเข้ายึดครองแผ่นดินคานาอันและแบ่งสรรที่ดินให้แก่ต่างๆ ยึดครองนั้น พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าในตลอดช่วงเวลาของการอพยพและการเดินทางนั้น มีพระยาเวห์เป็นผู้นำตลอดการเดินทาง ผ่านทางการปรากฏองค์หรือการสำแดงตนในรูปลักษณะต่างๆ

ของทูตสวรรค์ เริ่มจากอับราฮัม พระคัมภีร์เล่าว่าอับราฮัมได้สนทนากับทูตสวรรค์หลายต่อหลายครั้ง และเมื่อท่านส่งคนรับใช้ของท่าน (เอลีอาเซอร์) ไปยังเมโสโปเตเมียเพื่อหาภรรยาให้กับอิสอัค บุตรชาย ท่านก็ได้ให้ความมั่นใจแก่คนรับใช้ของท่านว่าไม่ต้องกลัวภัยอันตรายใดๆ เหตุว่าพระเจ้าจะส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มานำหน้าเขาไป “พระยาเวห์ พระเจ้าแห่งสวรรค์และแผ่นดิน... จะทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์นำหน้าท่านไป เพื่อท่านจะสามารถหาภรรยาจากที่นั่นให้ลูกชายของฉันได้” (ปฐก 24:7, 40) ต่อมา เมื่อยาโคบได้รับพันธกิจในลักษณะเดียวกันนี้ ท่านก็ได้ฝันอย่างน่าอัศจรรย์ว่า ท่านเห็นทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นๆ ลงๆ บันไดที่ทอดเชื่อมโยงระหว่างแผ่นดินโลกกับท้องฟ้า และเห็นพระยาเวห์ประทับยืนอยู่ที่นั่นด้วยและตรัสให้ท่านมั่นใจแก่ท่านเกี่ยวกับพันธกิจที่ท่านได้รับมา “เราอยู่กับท่าน เราจะพิทักษ์รักษาท่านทุกแห่งที่ท่านไปและจะนำกลับมายังแผ่นดินนี้ เราจะไม่ทอดทิ้งท่าน จนกว่าเราจะได้ทำสิ่งที่เราสัญญาไว้กับท่าน” (ปฐก 28:12-15)

ครั้งเมื่อโมเสสนำชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ “ทูตสวรรค์ของพระเจ้า ซึ่งนำหน้ากองทัพอิสราเอลกลับมาอยู่ด้านหลัง และเสาเมฆที่อยู่ข้าง

หน้าก็กลับมาอยู่ข้างหลังพวกเขา กันอยู่ระหว่างกองทัพชาวอียิปต์กับกองทัพอิสราเอล” (อพย 14:19-20) เมื่อโมเสสเห็นดังนี้ จึงพูดให้ความมั่นใจแก่อิสราเอลโดยอ้างถึงคำสัญญาของพระยาเวห์ที่ตรัสว่า “เราจะส่งทูตสวรรค์ไปข้างหน้าท่าน เพื่อป้องกันท่านตามทาง และนำท่านไปถึงสถานที่ที่เราจัดเตรียมไว้” (อพย 23:20) และโมเสสยังได้กล่าวสนับสนุนพระสัญญานี้ โดยเตือนให้ชาวอิสราเอลทวนระลึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตว่าเป็นพระยาเวห์ที่ “ทรงส่งทูตสวรรค์มาช่วยนำออกจากประเทศอียิปต์” (กฉว 20:16) การนำทางและการให้คำแนะนำของพระยาเวห์จึงเป็นหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกัน และถูกทำให้สำเร็จไปโดยการปฏิบัติของทูตสวรรค์

เรื่องบทบาทการให้คำแนะนำที่ชัดเจนที่สุดในพันธสัญญาเดิมนั้น พบได้ในเรื่อง “ธรรมบัญญัติ” ที่โมเสสได้รับจากทูตสวรรค์บนภูเขาซีนาย และยังได้รับการยืนยันซ้ำอีกครั้งโดยสเตเฟน โดยเมื่อถูกสอบสวนต่อหน้าสภาชั้นเฮดริน สเตเฟนก็ได้กล่าวย้อนถึงอดีตของชาวอิสราเอลว่าเป็นโมเสสที่ได้ “อยู่ในที่ชุมนุมในถิ่นทุรกันดาร เป็นคนกลางระหว่างทูตสวรรค์ที่ตรัสบนภูเขาซีนายกับบรรพบุรุษของเรา” ซึ่งในเวลาต่อมาโมเสสก็ได้รับหน้าที่ในการดูแลธรรม

บัญญัติที่ “ท่านทั้งหลายได้รับธรรมบัญญัติผ่านทางทูตสวรรค์ แต่ก็ทำได้ปฏิบัติตามธรรมบัญญัตินั้นไม่” (กจ 7:38, 53)

นักบุญเปาโลก็พูดถึงธรรมบัญญัติว่า “ได้รับการประกาศโดยทางทูตสวรรค์อาศัยคนกลาง” (กจ 3:19) ซึ่งเอเลียสได้กล่าวถึงก่อนหน้านี้นี้แล้วว่า “ทูตสวรรค์องค์หนึ่ง... มาอยู่กับเขาเพื่อปกป้องช่วยเหลือและบอกมนุษย์ว่าอะไรถูกต้อง” (โยบ 33:23) ทูตสวรรค์นี้ยังได้ให้คำแนะนำแก่ภรรยาของมาโนอาห์ในการดูแลเอาใจใส่ตัวเองในขณะตั้งครรภ์และหลังการเกิดมาของบุตรชาย “ทูตสวรรค์ของพระยาเวห์ปรากฏแก่หญิงผู้นี้กล่าวว่า... จงระวังอย่าดื่มสุราเมรัยใดๆ อย่ากินอาหารที่มีมลทิน เพราะท่านจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย อย่าให้ใบมีดมาโกนศีรษะของเขา เพราะเด็กคนนี้จะเป็นาศีร์ถวายแด่พระเจ้าตั้งแต่ยังอยู่ในครรภ์ของมารดา...” (วณ 13:3-5) ทูตสวรรค์องค์หนึ่งยังบอกแก่โยเซฟเรื่องการตั้งครรภ์ของพระนางพรหมจารีมารีย์และแนะนำท่านให้แต่งงานกับเธอ “ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็มาเข้าฝันกล่าวว่า โยเซฟ โอรสกษัตริย์ดาวิด อย่างลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของท่านเลย เพราะเด็กที่ปฏิสนธิในครรภ์ของนางนั้นมาจากพระจิตเจ้า” (มธ 1:20-21)

ทูตสวรรค์องค์หนึ่งยังปรากฏมาหานายร้อยที่ชื่อโครเนลิอัสที่เมืองซีซารียาและบอกให้เขาให้ “ส่งคนไปยังเมืองยัฟฟา แล้วเชิญซีโมนที่เรียกกันว่าเปโตรมาที่นี่” ทั้งยังบอกสถานที่ด้วยว่าจะหาเปโตรได้ที่ไหน “เปโตรกำลังพักอยู่กับซีโมน ช่างฟอกหนังซึ่งมีบ้านอยู่ริมทะเล” (กจ 10:5-6)

นักบุญเปาโลยังได้พูดถึงตัวท่านเองว่าได้รับคำแนะนำจากพระเจ้าผ่านทางทูตสวรรค์อยู่บ่อยๆ ตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดเกิดขึ้นขณะที่ท่านกำลังเผชิญกับพายุในทะเล มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งปรากฏมาหาท่านและให้ความมั่นใจแก่ท่านว่าท่านจะปลอดภัยและรวมถึงลูกเรือทุกคนด้วย พร้อมทั้งบอกต่อไปว่า ท่านจะต้องไปพบพระจักรพรรดิ (กจ 27:23-25) และที่สุด เป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่ช่วยตีความนิมิตที่น่าแปลกประหลาดของยอห์น โดยเป็นยอห์นเองที่เล่าเรื่องนี้ว่า “ทูตสวรรค์กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ทำไมท่านจึงประหลาดใจ ข้าพเจ้าจะไขปริศนาเรื่องหญิงและเรื่องสัตว์ร้ายเจ็ดหัวสิบเขานางนั่งอยู่บนหลัง” (วิว 17:7)

5.3 การป้องกันและคุ้มครอง

ความเชื่อเรื่องทูตสวรรค์ผู้พิทักษ์เป็นความเชื่อที่เก่าแก่และมีพื้นฐานมาจากพระคัมภีร์ หนังสือเพลงสดุดีให้หลักฐาน

เรื่องนี้ว่า “ทูตสวรรค์ของพระยาเวห์ตั้งค่ายอยู่โดยรอบผู้ที่ยำเกรงพระองค์ พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นภัย” (สดด 34:7) หนังสือปฐมกาลก็เล่าว่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้ช่วยเผ่าเรว่งและคุ้มครองยาโคบในระหว่างเดินทางกลับแผ่นดินคานาอัน (ปฐม 32:24-30) ทูตสวรรค์ของพระเจ้ายังได้ช่วยป้องกันชาวอิสราเอลให้รอดพ้นจากการตามล่าของทหารอียิปต์ในระหว่างการอพยพ “ทูตสวรรค์ของพระเจ้า ซึ่งนำหน้ากองทัพอิสราเอลกลับมาอยู่ด้านหลัง และเสาเมมที่อยู่ข้างหน้าก็กลับมาอยู่ข้างหลังพวกเขา ก็นอยู่ระหว่างกองทัพชาวอียิปต์กับกองทัพชาวอิสราเอล” (อพย 14:20-21) เมื่อชาวโมอับและชาวมีเดียนทำข้อตกลงกันว่า จะร่วมมือกันทำลายชาวอิสราเอลโดยว่าจ้างบาลาอัมมาให้มาสาปแช่งชาวอิสราเอลนั้น แผนการของพวกเขาก็ถูกยกเลิกไป โดยทูตสวรรค์ของพระเจ้าทำให้บาลาอัมเปลี่ยนใจในขณะเดินทาง “บาลาอัมตอบทูตสวรรค์ของพระยาเวห์ว่า ข้าพเจ้าผิดไปแล้ว ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าท่านยืนขวางถนนอยู่ แต่ถ้าท่านคิดว่าข้าพเจ้าไม่ควรไป ข้าพเจ้าก็จะกลับไปบ้าน ทูตสวรรค์ของพระยาเวห์กล่าวแก่บาลาอัมว่า ท่านไปกับคนเหล่านี้ได้ แต่จะต้องพูดเท่าที่ข้าพเจ้าสั่งท่านเท่านั้น บาลาอัมก็ออกเดินทางไปกับ

บรรดาหัวหน้าที่กษัตริย์บาลาคทรงส่งมา” (กตว 22:34-35) ประสพการณ์ที่ยาโคบ ได้พบทูตสวรรค์ของพระเจ้าขณะกำลัง เดินทางกลับแผ่นดินคานาอัน (ปฐมก 32:1) ได้รับการกล่าวถึงอีกครั้งผ่านทาง ประสพการณ์ของโยชูวาขณะที่เขาได้พบกับ “ผู้บัญชาการกองทัพของพระยาเวห์” ที่เข้ามาช่วยเขาจนสามารถเข้ายึดครอง แผ่นดินคานาอันได้สำเร็จ (ปฐมก 32:1-30; ยชว 5:14) ที่สุด ทูตสวรรค์ของ พระเจ้ายังช่วยปกป้องอับราฮัมไม่ให้ตก ในความผิดฐานฆาตกรรมบุตรชายของตนเอง และขณะเดียวกัน ทูตสวรรค์นี้ ก็ได้ช่วยปกป้องชีวิตของอิสอัคบุตรชาย ของอับราฮัมนั้นด้วย (ปฐมก 22:9-12) ทูตสวรรค์ของพระเจ้ายังช่วยปกป้อง ดาเนียลและเพื่อนๆ อีก 3 คนให้รอดพ้น จากการถูกเผาด้วยไฟและถูกสิงโตกิน (ดนล 3:28; 6:22)

พระเยซูเจ้าเองก็ทรงเคยตรัสเตือน บรรดาศิษย์ของพระองค์ว่า “จงเฝ้าระวัง ให้ดี อย่าดูหมิ่นคนธรรมดาๆ เหล่านี้คน ใดเลย เราบอกท่านทั้งหลายว่า ตลอด เวลาในสวรรค์ ทูตสวรรค์ของเขาเฝ้าชม พระพักตร์พระบิดาของเราผู้สถิตใน สวรรค์” เช่นเดียวกับผู้เขียนเพลงสดุดีที่ ในการภาวนาวิงวอนขอความคุ้มครองจาก พระเจ้านั้น ก็ได้กล่าวถึงความคุ้มครอง ของพระองค์ว่า “พระองค์ทรงบัญชา

บรรดาทูตสวรรค์ไว้แล้ว ให้พิทักษ์รักษา ท่าน ไม่ว่าท่านจะไปทางไหน” (สดด 91:11) ข้อมูลต่างๆ เหล่านี้เป็นหลักฐาน ที่นำมาสู่ความเชื่อที่ว่า มีทูตสวรรค์ ผู้เฝ้าพิทักษ์ประชากรของพระเจ้าทุกคน คำสอนของพระศาสนจักรในปัจจุบันก็สอน เช่นนี้เมื่อกล่าวว่า “ตั้งแต่วัยเด็กจนตาย ชีวิตมนุษย์แวดล้อมอยู่ด้วยการพิทักษ์ รักษาและการวิงวอนแทนของเหล่า ทูตสวรรค์” พร้อมทั้งอ้างคำสอนที่เก่าแก่ ของนักบุญบาซิลที่ว่า “สัตบุรุษแต่ละคน มีทูตสวรรค์อยู่เคียงข้าง เป็นผู้พิทักษ์และ ผู้อภิบาล เพื่อนำตัวเขาเข้าไปสู่ชีวิต” (คำสอน ข้อ 336) ดังนี้ ชีวิตทั้งชีวิต ของพระศาสนจักรก็ได้รับประโยชน์จาก ความช่วยเหลืออันลึกลับและทรงอำนาจ ของทูตสวรรค์ทั้งหลาย (คำสอน ข้อ 334)

แต่ในการพิทักษ์คุ้มครองของ ทูตสวรรค์นั้น บ่อยครั้งยังมีเรื่องของ การต่อสู้กับศัตรูด้วย เริ่มต้นจากการที่ พระยาเวห์ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ ลงมาประหารบุตรชายคนแรกทั้งหมดของ แผ่นดินอียิปต์ เพื่อบังคับให้ฟาโรห์ปล่อย ชาวอิสราเอลให้เป็นอิสระจากการเป็นทาส (อพย 12:23, 29) เมื่อกองทัพบกของ กษัตริย์เซเนนาเครีบุกมาเพื่อทำลายกรุง เยรูซาเล็มในสมัยของกษัตริย์เฮเซคียาห์ และประกาศอิสยาห์ “คือนั้น ทูตสวรรค์

ของพระยาเวห์ไปที่ค่ายของชาวอัสซีเรีย และฆ่าทหารหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันคน” (1 พกษ 19:35) แต่ข้อความที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนมากที่สุดเกี่ยวกับการมีอยู่ของทูตสวรรค์ผู้พิทักษ์เป็นพระดาร์สของพระเยชูเจ้าเอง ในขณะที่พระองค์ทรงถูกจับในสวนเกทเสมีนั้น คิษย์คนหนึ่งของพระเยชูเจ้าได้พยายามต่อสู้เพื่อช่วยเหลือพระเยชูเจ้าโดยใช้ดาบฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของสมณะใบหูขาด แต่หลังจากที่พระองค์ตรัสกับเขาให้เก็บดาบแล้ว พระองค์ก็ตรัสต่อในทันทีว่า “ท่านคิดว่า เราจะอ่อนวอนพระบิดาเจ้าให้ส่งทูตสวรรค์มากกว่าสิบสองกองพลมาช่วยเราบัดนี้มิได้หรือ?” (มธ 26:53)

5.4 การช่วยเหลือในยามต้องการ

การรับใช้มนุษย์ของทูตสวรรค์นั้นผ่านทางรูปแบบต่างๆ ตามความต้องการของมนุษย์ ทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้แสดงองค์ในฐานะเป็นผู้แทนของความรักและความปรารถนาดีของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ พันธกิจของทูตสวรรค์ที่มีต่อมนุษย์จึงออกมาในรูปของการแสดงความมีเมตตาและกรุณา ซึ่งอาจจะแสดงออกในทันทีหรือแสดงให้เห็นในท้ายของเหตุการณ์ ตัวอย่างของเรื่องนี้พบได้เห็นในกรณีการช่วยเหลือแก่นางฮาการ์ ทาสหญิงของนางซาร่าห์ และอิซมาเอล บุตรชายของ

นาง ขณะที่นางหนีนายหญิงไปในถิ่นทุรกันดารและกำลังหิวและกระหายเนื่องจากอาหารและน้ำในถุงของนางหมด “พระเจ้าทรงได้ยินเสียงเด็กร้องทูตสวรรค์ของพระเจ้าจากสวรรค์เรียกนางฮาการ์ว่า ฮาการ์เอ๋ย ท่านเป็นอะไรไป อย่างกลัวเลย... แล้วพระเจ้าทรงบันดาลให้นางเห็นบ่อน้ำ นางจึงเดินไปตักน้ำใส่ถุงจนเต็ม นำมาให้เด็กดื่ม” (ปฐมก 21:17-19) เมื่อชาวอิสราเอลกำลังร้องด้วยทุกข์ระทมแทบจะสิ้นหวังจากการตกเป็นทาสและถูกเบียดเบียนในแผ่นดินอียิปต์ ทูตสวรรค์ของพระเจ้าก็ปรากฏมาหาโมเสสในพุ่มไม้ที่ไม่ไหม้ไฟ แล้วก็กล่าวกับโมเสสว่า “เราสังเกตเห็นความทุกข์ยากของประชากรของเราในอียิปต์ เราได้ยินเสียงร้องเพราะความทารุณของนางงาน เรารู้ดีถึงความทุกข์ทรมานของเขา เราลงมาช่วยเขาให้พ้นมือชาวอียิปต์และนำเขาออกจากประเทศนั้นไปสู่แผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์และกว้างใหญ่” (อพย 3:2, 7-8)

เมื่อประกาศกเอลียาห์นอนหลับใต้พุ่มไม้ในถิ่นทุรกันดาร หลังจากที่เดินทางหนีพระนางเยเซเบลมาด้วยความกลัวและรู้สึกเหน็ดเหนื่อย ทูตสวรรค์ของพระเจ้าก็มาช่วยเขา “ทูตสวรรค์มาแตะตัวเขาและพูดว่า จงลุกขึ้นและกินเถิด เขามองเห็นขนมปังปังบนก้อนหินร้อนและ

เหยือกน้ำอยู่ใกล้ศีรษะ เมื่อเขากินและดื่ม แล้วนอนต่อไป ทูตสวรรค์ของพระยาเวห์ กลับมาแตะตัวเขาอีก พูดว่า จงลุกขึ้น และกินเถิด เพราะท่านยังต้องเดินทางอีก ไกลมาก” (1 พกษ 19:3-7) หลังจาก พระเยซูเจ้าทรงใช้เวลาในถิ่นทุรกันดาร นาน 40 วัน โดยทรงถูกซาตานประจญ และอยู่กับสัตว์ป่าแล้ว “บรรดาทูตสวรรค์ ก็มาปรนนิบัติรับใช้พระองค์” (มก 1:13) ในความทุกข์ระทมของพระเยซูเจ้าขณะอยู่ในสวนมะกอกเทศ พระองค์ทรงรู้สึกโดดเดี่ยวและเป็นทุกข์ ทันใดนั้น “ทูตสวรรค์ องค์หนึ่งก็ปรากฏมาถวายพละกำลังแด่ พระองค์” (ลก 22:43) หลังจากพระเยซู เจ้าทรงสิ้นพระชนม์และถูกนำไปฝังไว้ใน พระคูหาแล้ว “บัดนั้น ได้เกิดแผ่นดินไหว อย่างรุนแรง ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็น เจ้าลงจากสวรรค์เข้าไปกลิ้งหินออกและ นั่งบนหินนั้น” (มธ 28:2) และสุดท้าย เป็นนักบุญเปโตรที่ได้รับการช่วยเหลือจาก ทูตสวรรค์ที่มาปลดโซ่ที่มีออกแล้วเปิด ประตูคุกพาท่านออกไป (กจ 12:6-11) ซึ่งก่อนหน้านั้น “ในเวลากลางคืน ทูต สวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ เปิดประตูคุก นำบรรดาอัครสาวกออกไป สิ่งว่า ท่านทั้งหลายจงไปที่พระวิหาร ประกาศพระวาจาเกี่ยวกับวิถีชีวิตใหม่นี้ให้ ประชาชนฟังเถิด” (กจ 5:19-20)

5.5 การช่วยในการพิพากษาของ พระเจ้า

ในท้ายที่สุด ทูตสวรรค์ยังมีบทบาท ช่วยในการพิพากษาของพระเจ้า เรามี ตัวอย่างข้อความจากพระคัมภีร์หลายตอน ที่ยืนยันถึงเรื่องนี้ซึ่งเราก็ได้อ้างถึงมาบ้าง แล้วก่อนหน้านี้ ตัวอย่างเพิ่มเติมในที่นี้ มาจากเรื่องการสิ้นพระชนม์ของกษัตริย์ เฮโรด หนังสือกิจการอัครสาวกเล่าว่า “ทันใดนั้น ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็น เจ้าก็ทำให้กษัตริย์เฮโรดล้มลง หนอนมา กัดกินพระองค์จนสิ้นพระชนม์ เพราะ พระองค์ไม่ได้เทิดพระเกียรติพระเจ้า” (กจ 12:23)

ในหนังสือวิวรณ์ นักบุญยอห์นได้ เล่าถึงนิมิตของท่านขณะพำนักอยู่ที่ บัทมอส โดยในนิมิตดังกล่าวมีกล่าวถึง ทูตสวรรค์ที่ช่วยเหลือพระเจ้าในวัน พิพากษานครบาบิโลน โดยมีทูตสวรรค์ องค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ มีอำนาจยิ่ง ใหญ่มาก ทำให้แผ่นดินสว่างจ้าด้วยความ รุ่งโรจน์ของเขา ประกาศเรื่องการล่ม สลายของกรุงโรม ขณะเดียวกัน ทูต สวรรค์ทรงพลังอีกองค์หนึ่งก็ยกหินก้อน หนึ่งใหญ่เท่าหินโม้มุมลงทะเล ซึ่งเป็น สัญลักษณ์หมายถึงการล่มสลายของ กรุงโรม (วว 18:1, 21) และที่สุด ในการสู้รบครั้งแรกในวาระสุดท้าย ซึ่ง

พระคริสต์เจ้าและกองทัพทูตสวรรค์ของพระองค์ต่อสู้กับสัตว์ร้ายและพรรคพวกของมัน โดยทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่ในดวงอาทิตย์และร้องเรียกนกทั้งปวงที่บินอยู่บนท้องฟ้าให้มากินเนื้อศัตรูของพระเจ้าที่ล้มตายจากการสู้รบ (วิว 19:17-21)

6. บทสรุป

จากหลักฐานในพระคัมภีร์ที่ยกมาเป็นอย่างนี้ เราจะพบว่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าถูกกล่าวถึงหรือถูกอ้างถึงนับตั้งแต่พระคัมภีร์เล่มแรกคือหนังสือปฐมกาล จนถึงพระคัมภีร์ฉบับสุดท้ายคือหนังสือวิวรณ์ นั่นคือ เริ่มตั้งแต่อับราฮัมขณะอยู่ที่ “หมุดนไวกของมัมเร” จนถึงนักบุญยอห์นขณะอยู่ที่ “เกาะชื่อปัทมอส” การปรากฏองค์ของทูตสวรรค์นี้ ถูกบันทึกและรายงานผ่านทางผู้เขียนพระคัมภีร์หลายเล่มและหลายสถานที่อย่างชัดเจนตรงไปตรงมาและน่าเชื่อถืออย่างยิ่ง ซึ่งเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นมาแล้วมากกว่า 2,000 ปี นี่หมายความว่าผู้เขียนพระคัมภีร์ยอมรับเรื่องการมีอยู่จริงของทูตสวรรค์ และในเวลาเดียวกันก็ไม่ได้แสดงความพยายามต้องการจะพิสูจน์ใดๆ ด้วย

จริงอยู่ว่า เรื่องราวเกี่ยวกับทูตสวรรค์ที่บันทึกอยู่ในพระคัมภีร์อาจผสมผสานกับตำนานเรื่องเล่าเก่าแก่ของชนเผ่าโบราณและของศาสนาต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งชนเผ่าที่อยู่ล้อมรอบชาวอิสราเอลที่นับถือเทพเจ้าต่างๆ มากมายหลายองค์ แต่นักพระคัมภีร์และผู้รู้ต่างก็มั่นใจว่า อิสราเอลประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรคงไม่นำความคิดเรื่องเทพเจ้าต่างๆ ของคนต่างศาสนามาปรับใช้เป็นทูตสวรรค์ตามความเชื่อของตน แต่ทูตสวรรค์ต้องเป็นเรื่องจริง เกิดขึ้นจริง และประชากรของพระเจ้า ผ่านทางบุคคลต่างๆ ก็ได้มีประสบการณ์จริงกับทูตสวรรค์ของพระเจ้าจริง จึงได้ถ่ายทอดเรื่องราวและประสบการณ์ความเชื่อผ่านมาทางพระคัมภีร์ และพระศาสนจักรคาทอลิกก็รับไว้โดยไม่ลังเลและสงสัยแต่อย่างใด จนถึงกับประกาศเป็นข้อคำสอนอย่างเป็นทางการตามที่ได้กล่าวถึงไว้แต่ต้นว่าเรื่องการมีอยู่จริงของทูตสวรรค์นั้น “เป็นข้อความจริงที่ต้องเชื่อ” (คำสอน ข้อ 328)

ท่านเป็นทูตสวรรค์ ของใครหรือยัง

(หมวดคำสอน)

ดร.สุภาวดี นัมคณิสร์

บทนำ

“ทูตสวรรค์ของพระเจ้า พระองค์ทรงพระกรุณามอบข้าพเจ้าไว้ในอารักขาของท่าน โปรดส่องสว่าง พิทักษ์รักษาคุ้มครองและนำทางชีวิตข้าพเจ้าในวันนี้ (คืนนี้) ด้วยเทอญ อาแมน”

บททูตสวรรค์ของพระเจ้า เป็นบทภาวนาที่คริสตชนคุ้นเคยและเป็นบทภาวนาที่ทำให้เราทราบว่า พระเจ้านั้นทรงรักและห่วงใยมนุษย์มากจึงได้ทรงประทานทูตสวรรค์ของพระองค์มาคอยดูแลปกป้อง คุ้มครองและคอยช่วยเหลือมนุษย์

พระศาสนจักรได้กำหนดให้ วันที่ 29 กันยายน เป็นวันฉลองอัครทูตสวรรค์มีคาเอล คาเบรียล และราฟาเอล และให้วันที่ 2 ตุลาคม เป็นวันระลึกถึงอารักขเทวดา อีกด้วย จึงเห็นได้ว่าพระศาสนจักรให้ความสำคัญกับทูตสวรรค์เป็นอย่างมาก

ในพระคัมภีร์ก็ได้บันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับทูตสวรรค์เอาไว้มากมายหลายแห่ง บทความนี้จะได้อธิบายเรื่องราวของทูตสวรรค์ที่ได้มีบันทึกเอาไว้ในพระคัมภีร์ ซึ่งผู้เขียนเชื่อว่าความรู้และความเข้าใจ

เรื่องราวของทูตสวรรค์จากพระคัมภีร์จะเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตที่ดีของคริสตชนอย่างแน่นอน

ทูตสวรรค์คือใคร

เทวดา ทูตสวรรค์ เทพ ในภาษาอังกฤษคือ “angel” มาจาก “aggelos” ในภาษากรีก มีความหมายว่า “ผู้ส่งสาร” ในพันธสัญญาเดิมก็มีกรณีพิเศษสำหรับการใช้คำที่มีความหมายเหมือน angel คือ malak อันเป็นคำในภาษาฮีบรูที่มีความหมายว่า “ผู้ส่งสาร” ไว้ 2 กรณี คือ ประกาศมาลาคิ (Malachi) ซึ่งได้ใช้คำนี้เป็นชื่อของตน เพราะตัวท่านเองก็เป็นผู้ส่งสารคนหนึ่ง และท่านก็ได้ทำนายเกี่ยวกับการมาของ “ทูตแห่งพันธสัญญา” ไว้ว่า “..... พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า “ดูเถิด เราส่งทูตของเราไปเพื่อเตรียมหนทางไว้ข้างหน้าเรา และพระเจ้าผู้ซึ่งเจ้าแสวงหา นั้นจะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างกระชั้นชิด ทูตแห่งพันธสัญญาผู้ซึ่งเจ้าพอใจนั้น ดูเถิด ท่านกำลังมาแล้ว”” ซึ่ง “ทูตแห่งพันธสัญญา” ซึ่งท่านกล่าวถึงนั้นก็คือพระเยซูคริสต์เจ้า (มลค. 3:1)

พระคัมภีร์บอกว่าทูตสวรรค์เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นมา “.....พระองค์คือพระเยโฮวาห์ พระองค์องค์เดียว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ ฟ้าสวรรค์

อันสูงสุด พร้อมกับบริวารทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์นั้น และพระองค์ทรงรักษาสิ่งทั้งปวงเหล่านั้นไว้ และบริวารของฟ้าสวรรค์ได้นมัสการพระองค์.....” (เนหะมีห์ 9:6)

คำว่า “บริวารของฟ้าสวรรค์” ในภาษาอังกฤษใช้ว่า “Host of heavens” ซึ่งมาจากภาษาฮีบรูว่า “กองทัพ” หรือ “กองกำลังบนสวรรค์” ซึ่งก็หมายถึงทูตสวรรค์นั่นเอง

โคโลสี 1:16-17 ก็ได้บันทึกเอาไว้ว่า “.....เพราะว่าในพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งในท้องฟ้าและที่แผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าจะเป็นเทวบัลลังก์หรือเป็นเทพอาณาจักร หรือเป็นเทพผู้ครองหรือศักดิ์เทพ สรรพสิ่งทั้งสิ้นถูกสร้างขึ้น โดยพระองค์และเพื่อพระองค์ พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นระเบียบอยู่โดยพระองค์.....”

ข้อความในพระคัมภีร์ยืนยันว่าพระเจ้าเป็นผู้สร้างสรรพสิ่งทั้งหลายทั้งปวงทุกอย่าง ทั้งที่เราสามารถมองเห็นและไม่สามารถมองเห็น ซึ่งก็รวมถึงทูตสวรรค์ด้วย และพระคัมภีร์ก็ยังบอกให้เราทราบว่า ทูตสวรรค์ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นมานั้นก็เพื่อนนมัสการและสรรเสริญพระองค์ “.....ทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์

ทูตสวรรค์มีลักษณะอย่างไร

ทูตสวรรค์เป็นเพียงวิญญาณ เพราะฉะนั้นจึงไม่มีร่างกายหรือมีตัวตนเช่นเดียวกับมนุษย์ ดังจะเห็นได้จากตอนที่พระเยซูเจ้าทรงฟื้นคืนพระชนม์ พระองค์ก็ทรงให้สาวกดูที่แขนของพระองค์แล้วบอกกับสาวกว่า พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ เพราะพระองค์ทรงมีเนื้อและกระดูก เพราะวิญญาณจะไม่มีเนื้อและกระดูก “จงดูมือและเท้าของเราสิ เป็นเราเองจริงๆ จงคลำตัวเราดูเถิด ผิไม่มีเนื้อ ไม่มีกระดูกอย่างที่ท่านเห็นว่าเรามี.....” (ลก 24:39) และ “ทูตสวรรค์ทั้งปวงก็เป็นแต่เพียงวิญญาณผู้ปรณนิบัติ ที่พระองค์ทรงส่งไปช่วยเหลือบรรดาผู้ที่จะได้รับผลรอดกระนั้นมิใช่หรือ?.....” (ฮบ 1:14)

แต่ในบางครั้งทูตสวรรค์ที่พระเจ้าทรงส่งมาหามนุษย์นั้น อาจจะมาในรูปแบบของมนุษย์ก็ได้ ซึ่งนั้นก็ไม่ได้หมายถึงตัวตนของทูตสวรรค์จริงๆ ดังที่ได้มีบันทึกไว้ในปฐมกาลหลายตอน ตัวอย่างเช่น พระเจ้าได้ทรงส่งทูตสวรรค์ 3 องค์ไปหาอับราฮัม เพื่อแจ้งข่าวตามพระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัมโดยแจ้งให้ทราบว่านางซาราภรรยาของอับราฮัมจะให้กำเนิดบุตรชาย ซึ่งทูตสวรรค์ที่ไปปรากฏให้อับราฮัมเห็นนั้นก็มาในร่างของมนุษย์ธรรมดา “..... พระเจ้าทรงปรากฏ

แก่ท่านที่หมุดต้นก่อหลวงที่มันเร ขณะที่ท่านนั่งอยู่ที่ประตูเต็นท์เวลาแดดร้อน ท่านเงยหน้าขึ้นมองดู เห็นชายสามคนยืนอยู่ข้างหน้าท่าน เมื่อท่านเห็นเขาทั้งสามท่านก็วิ่งจากประตูเต็นท์ไปต้อนรับเขากราบลงถึงดิน.....” (ปฐก 18:1-2)

จะเห็นได้ว่าบุรุษที่มาพบกับอับราฮัมนั้นมาในรูปแบบของมนุษย์แต่พวกเขา ก็คือทูตสวรรค์ที่พระเจ้าทรงส่งมานั่นเอง และในพระคัมภีร์ก็ยังได้บันทึกเอาไว้อีกว่า “.....อย่าละเลยที่จะต้อนรับแขกแปลกหน้า เพราะว่าโดยการกระทำเช่นนั้นบางคนก็ได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว.....” (ฮบ 13:2) ดังนั้นหลายครั้งเราอาจจะมีโอกาสได้ต้อนรับคนแปลกหน้า โดยที่เราไม่รู้ตัวว่าเขาเป็นทูตสวรรค์

ในบางครั้งทูตสวรรค์ก็ยังอาจจะปรากฏมาในลักษณะเป็นแสงไฟ เป็นฟ้าแลบ หรืออาจจะเป็นแสงแปบขึ้นมาดังในเหตุการณ์ตอนที่มารีย์ชาวมัคดาลาและมารีย์อีกผู้หนึ่งได้มีโอกาสได้เห็นตอนที่พวกเขาไปดูที่พระคูหาของพระเยซูเจ้า “..... บัดนั้นได้เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าลงจากสวรรค์เข้าไปกลิ้งหินออกและนั่งบนหินนั้น ใบหน้าของทูตสวรรค์แจ่มจ้าเหมือนสายฟ้า อภรณ์ขาวราวหิมะ” (มธ 28: 2-3)

นอกจากนี้ในพระคัมภีร์ยังได้บันทึกถึงทูตสวรรค์ในลักษณะว่า ทูตสวรรค์มีปีกและบินได้ “..... เหนือพระองค์มีเซราฟิมยืนอยู่ แต่ละตนมีปีกหกปีก ใช้สองปีกบังหน้า และสองปีกคลุมเท้า และด้วยสองปีกบินไป.....” (อิสยาห์ 6:2) เซราฟิมก็คือทูตสวรรค์ประเภทหนึ่ง และโดยส่วนใหญ่แล้ว ทูตสวรรค์ที่กล่าวถึงจะปรากฏเป็นผู้ชายแต่ก็ได้มีการกล่าวถึงทูตสวรรค์ที่เป็นผู้หญิงไว้อีกคนหนึ่งว่า “..... แล้วข้าพเจ้าก็เงยหน้าขึ้นแลเห็น ดูเถิด มีผู้หญิงสองคนเดินออกมานั้น มีลมอยู่ในปีกของนาง นางมีปีกเหมือนปีกของนกกระสาดำ และนางก็ยกเอ�팜้าขึ้นระหว่างโลกและฟ้าสวรรค์.....” (ศคย 5:9)

ทูตสวรรค์ที่พระเจ้าทรงสร้างมีจำนวนมากเท่าไร

ทูตสวรรค์นั้นมีจำนวนมากมายเกินกว่าจะนับได้โดยพระคัมภีร์ได้บันทึกไว้ดังนี้ “... เทพนครเยรูซาเล็ม และมาถึงที่ชุมนุมทูตสวรรค์มากมายเหลือที่จะนับได้....” (ฮบ 12:22) และก็ยังมีการบันทึกไว้อีกว่า “.....แล้วข้าพเจ้าก็มองดู และข้าพเจ้าได้ยินเสียงทูตสวรรค์เป็นอันมาก นับเป็นโกฏิๆ เป็นแสนๆ ซึ่งอยู่ล้อมรอบพระที่นั่งรอบสัตว์และผู้อาวุโสทั้งหลาย นั้น....” (วิว 5:11)

สำนวนที่กล่าวว่า “นับเป็นโกฏิๆ เป็นแสนๆ” นั้น เป็นสำนวนที่มีความหมายว่ามีจำนวนมากมายจนนับไม่ถ้วนนั่นเอง นอกจากนี้ ในคินทียูดาสด้านาทหารมาจับพระเยซูเจ้า และมีสาวคนหนึ่งคือเปโตรได้พยายามจะช่วยป้องกันพระองค์โดยได้ชักดาบออกมาฟันบ่าของบุโรทิตท่านหนึ่งหูขาด ซึ่งพระเยซูเจ้าได้ทรงกล่าวว่า ถ้าพระองค์ต้องการให้ช่วยแค่ช่วงเวลาไม่นาน พระเจ้าก็จะทรงส่งทูตสวรรค์จำนวนมากมาช่วยแล้ว “....ขณะนั้น มีคนหนึ่งที่อยู่กับพระเยซูเจ้ายื่นมือชักดาบออกฟันหูทาสคนหนึ่งของมหาบุโรทิตประจำการขาด พระเยซูเจ้าจึงตรัสกับเขาว่า “ จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสีย ด้วยว่าบรรดาผู้ถือดาบจะต้องพิณาศเพราะดาบ ท่านคิดว่าเราจะขอพระบิดาของเราไม่ได้หรือ และในครู่เดียว พระองค์จะประทานทูตสวรรค์แก่เรากว่าสิบสองกอง”” (มธ 26:51-53) กองทหารโรมันในสมัยนั้น จะมีจำนวนกองละ 6,000 นาย จำนวน 12 กองก็จะเป็น 72,000 นาย ซึ่งก็มีความหมายว่าพระบิดาจะทรงส่งทูตสวรรค์มาให้เป็นจำนวนมากมายนั้นเอง

แม้ว่าในพระคัมภีร์จะไม่ได้มีการบันทึกว่าจำนวนของทูตสวรรค์ที่แน่นอนนั้นมีมากเท่าใด แต่ก็ทำให้เราทราบว่าทูตสวรรค์นั้นมีจำนวนมากมายเกินกว่าจะนับได้

ทูตสวรรค์มีบทบาทอย่างไร

ตลอดประวัติศาสตร์แห่งความรอด ทูตสวรรค์คอยรับใช้แผนการของพระเจ้า ให้สำเร็จลุล่วงเสมอมา พระเจ้าได้ทรงส่งทูตสวรรค์กาเบรียลไปแจ้งล่วงหน้าถึงการเกิดของ “ผู้ล่วงหน้ามาก่อน” ซึ่งก็คือ ยอห์น บัปติस्ता บุตรของ เศคาริยา และ นางเอลีซาเบธ ขณะที่เศคาริยาห์ กำลังถวายนกยานในพระวิหารอยู่ “..... ทันใดนั้น ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า ปรากฏองค์ยืนอยู่เบื้องขวาของพระแท่น ถวายนกยานทูตสวรรค์กล่าวแก่เขา ว่า “ เศคาริยาห์ อย่ากลัวเลย พระเจ้า ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว เอลีซาเบธภรรยาของท่านจะให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งท่านจะตั้งชื่อเขาว่ายอห์น ท่านจะมีความยินดีและคนจำนวนมากจะยินดีที่เขาเกิดมาเขาจะมีจิตใจและพลังของประกาศกเอลียาห์ มาเตรียมรับการเสด็จมาของพระองค์ เพื่อให้ผู้ไม่เชื่อฟังกลับมีจิตสำนึกของผู้ชอบธรรม เป็นการเตรียมประชากรให้พร้อมที่จะรับเสด็จองค์พระผู้เป็นเจ้า..” (ลก 1:11-17) และทูตสวรรค์กาเบรียลก็ยังไปเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลีชื่อเมืองนาซาเร็ธเพื่อแจ้งข่าวการประสูติของพระเยซูเจ้าให้มารีย์ซึ่งเป็นหญิงพรหมจารีได้ทราบ โดยทูตสวรรค์กล่าวกับพระนางว่า “.... จงยินดีเถิด ท่านผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน พระเจ้าสถิต

อยู่กับท่าน..... ท่านจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง ท่านจะตั้งชื่อเขาว่าเยซู เขาจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่และพระเจ้าสูงสุดจะทรงเรียกเขาเป็นบุตรของพระองค์..... พระนางมารีย์จึงทรงถามทูตสวรรค์ว่า “เหตุการณ์นี้จะเป็นไปได้ได้อย่างไรเพราะข้าพเจ้าตั้งใจจะเป็นพรหมจารี” ทูตสวรรค์ตอบว่า “พระจิตเจ้าจะเสด็จลงมาเหนือท่านและพระอานูภาพของพระผู้สูงสุดจะแผ่เงาปกคลุมท่าน เพราะฉะนั้น บุตรที่เกิดมาจะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์และจะรับนามว่าบุตรของพระเจ้า”.....” (ลก 1:26-35)

เมื่อพระเยซูเจ้าทรงบังเกิด ทูตสวรรค์ก็เป็นผู้นำข่าวดีแห่งการเสด็จมารับเป็นมนุษย์ของพระเยซูเจ้านี้ไปแจ้งแก่คนเลี้ยงแกะ “.....ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าปรากฏองค์ต่อหน้าเขา และพระสิริของพระเจ้าก็ส่องแสงรอบตัวเขา คนเลี้ยงแกะมีความกลัวอย่างยิ่ง แต่ทูตสวรรค์กล่าวแก่เขาว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเรานำข่าวดีมาบอกท่านทั้งหลายเป็นข่าวดีที่จะทำให้ประชาชนทุกคนยินดีอย่างยิ่ง วันนี้ ในเมืองของกษัตริย์ดาวิด พระผู้ไถ่ประสูติเพื่อท่านแล้ว พระองค์คือพระคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะรู้จักพระองค์ได้จากเครื่องหมายนี้ ท่านจะพบพระกุมารคนหนึ่งมีผ้าพันกายนอนอยู่ในรางหญ้า.....” (ลก 2:9-12) และเสียง

เพลงสรรเสริญสุดดีของเหล่าทูตสวรรค์ก็ยังคงดังกึกก้องกังวาลอยู่เสมอในบทสรรเสริญของพระศาสนจักร “... ทันใดนั้น ทูตสวรรค์อีกจำนวนมากปรากฏมาสมทบกับทูตสวรรค์องค์นั้น ร้องสรรเสริญพระเจ้าว่า “พระสิริรุ่งโรจน์จงมีแด่พระเจ้าในสวรรค์สูงสุด และบนแผ่นดิน สันติสุขจงมีแก่มนุษย์ที่พระองค์โปรดปราน”.....” (ลก 2:13-14)

ทูตสวรรค์ยังเป็นผู้ที่คอยคุ้มครองพระเยซูเจ้าในวัยเยาว์ เพราะทูตสวรรค์ทราบว่าการกษัตริย์เฮโรดนั้นกำลังสืบหาพระกุมารเพื่อจะประหารชีวิต ทูตสวรรค์จึงมาเข้าฝันโยเซฟให้พาพระกุมารและพระมารดาหนีไปประเทศอียิปต์ “.....ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาเข้าฝันโยเซฟ กล่าวว่า “จงลุกขึ้น พาพระกุมารและพระมารดาหนีไปประเทศอียิปต์ และจงอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกท่าน เพราะกษัตริย์เฮโรดกำลังสืบหาพระกุมารเพื่อจะประหารชีวิต....” (มธ 2:13) และเมื่อกษัตริย์เฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว ทูตสวรรค์ก็ยังทำหน้าที่ดูแลพระกุมารด้วยการมาเข้าฝันโยเซฟให้พาพระกุมารและพระมารดากลับอิสราเอล “.....ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาเข้าฝันโยเซฟในประเทศอียิปต์ กล่าวว่า “จงลุกขึ้น พาพระกุมารและพระมารดากลับไปแผ่นดินอิสราเอล เพราะผู้ที่ต้องการฆ่าพระกุมารตายแล้ว”.....” (มธ 2:19-21)

เมื่อพระเยซูเจ้าทรงถูกปีศาจประจญในถิ่นทุรกันดาร ทูตสวรรค์ก็คอยปรนนิบัติรับใช้พระองค์ (มธ 4:11) และทูตสวรรค์ก็ยังคอยมาปลอบประโลมใจพระเยซูเจ้าในยามเข้าตรีทูตที่ภูเขามะกอกเทศ (ลก 22:43) และเมื่อพระเยซูเจ้าทรงฟื้นคืนชีพ ทูตสวรรค์ก็ยังทำหน้าที่ประกาศข่าวดีนี้อีก “.....สตรีทั้งสามคนเห็นชายหนุ่มผู้หนึ่งสวมเสื้อยาวสีขาวนั่งอยู่ด้านขวามือก็ตกตะลึง ชายหนุ่มผู้นั้นกล่าวว่า “อย่ากลัวไปเลย ท่านกำลังมองหาพระเยซู ขาวนาซาเร็ธ ผู้ถูกตรึงกางเขน พระองค์ทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้ว พระองค์มิได้ประทับอยู่ที่นี้”.....” (มก 16:5-6) ในการเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซูเจ้าทูตสวรรค์ก็ยังเป็นผู้ประกาศข่าวดีนี้อีกเช่นกัน “.....เขายังคงจ้องมองท้องฟ้าขณะที่พระองค์ทรงจากไป ทันใดนั้นมีชายสองคนสวมเสื้อขาวปรากฏกับเขา กล่าวว่า “ชาวกาลิลีเอ๋ย ท่านทั้งหลายยืนแหงนมองท้องฟ้าอยู่ทำไม พระเยซูเจ้าพระองค์นี้ที่ทรงเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ จะเสด็จกลับมาเช่นเดียวกับที่ท่านทั้งหลายเห็นพระองค์ทรงจากไปสู่สวรรค์” (กจ 1:10-11) และ ทูตสวรรค์เหล่านี้ก็จะยังคงอยู่เมื่อพระเยซูเจ้าทรงเสด็จกลับมาอีกครั้งในการพิพากษาครั้งสุดท้ายตามที่พวกเขาประกาศไว้ “....เมื่อบุตรแห่งมนุษย์จะเสด็จมาในพระสิริรุ่งโรจน์ พร้อม

กับบรรดาทูตสวรรค์ทั้งหลาย พระองค์จะประทับเหนือพระบัลลังก์อันรุ่งโรจน์ บรรดาประชาชาติจะมาชุมนุมกันเฉพาะพระพักตร์ พระองค์จะทรงแยกเขาออกเป็นสองพวก ดังคนเลี้ยงแกะแยกแกะออกจากแพะ ให้แกะอยู่เบื้องขวา ส่วนแพะอยู่เบื้องซ้าย.....” มธ 25:31-33)

หลังจากที่พระเยซูเจ้าเสด็จขึ้นสวรรค์แล้ว บรรดาอัครสาวกของพระเยซูเจ้ายังคงเป็นพยานยืนยันถึงการกลับคืนชีพของพระองค์ บรรดาอัครสาวกทำเครื่องหมายอัศจรรย์และปาฏิหาริย์หลายประการในหมู่ประชาชนและผู้ที่มีความเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าก็มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งหญิงและชาย พวกมหาสมณะจึงเกิดความอิจฉาอย่างยิ่ง และได้จับกุมบรรดาอัครสาวกไปจองจำไว้ในคุกสาธารณะ “.....ในเวลากลางคืนทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาเปิดประตูคุกและนำบรรดาอัครสาวกออกไป สั่งว่า “ท่านทั้งหลายจงไปที่พระวิหาร ประกาศพระวาจาเกี่ยวกับวิถีชีวิตใหม่นี้ให้ประชาชนฟังเถิด” เมื่อบรรดาอัครสาวกได้ฟังดังนั้นก็เข้าไปในพระวิหาร ตั้งแต่เช้าตรู่และเริ่มสั่งสอนที่นั่น.....” (กจ 5:17-21)

เมื่อพระวาจาของพระเจ้าแผ่ขยายไปมากขึ้นและผู้มีความเชื่อก็เพิ่มจำนวนขึ้น กษัตริย์เฮโรดก็ทรงเริ่มเบียดเบียนสมาชิก

บางคนของพระศาสนจักร พระองค์ได้ทรงประหารยาโกบพี่ชายของยอห์น และทรงจับกุมเปโตรจองจำไว้ในคุกด้วยโดยให้ทหารสี่หมื่น หนึ่งละสี่คนควบคุมเปโตรไว้ และตั้งพระทัยว่าเมื่อสิ้นเทศกาลปาสกาแล้วจะทรงนำเขาไปพิจารณาคดีต่อหน้าประชาชน ในคืนก่อนที่เปโตรจะถูกนำตัวไปพิจารณาคดี ทูตสวรรค์ได้มาปลุกเปโตรให้ตื่นขึ้น “.....ทูตสวรรค์สั่งเปโตรว่า “จงคาดสะเอวและสวมรองเท้า” เปโตรก็ทำตาม ทูตสวรรค์สั่งอีกว่า “จงสวมเสื้อคลุม แล้วตามข้าพเจ้ามาเถิด” เปโตรจึงตามทูตสวรรค์ออกไป ไม่รู้ตัวว่าสิ่งที่ทูตสวรรค์กำลังทำนั้นเกิดขึ้นจริง คิดว่ากำลังเห็นนิมิต ทูตสวรรค์และเปโตรผ่านยามชั้นที่หนึ่ง ชั้นที่สอง มาถึงประตูเหล็กที่เป็นทางผ่านเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดได้เอง ทูตสวรรค์และเปโตรจึงออกไป เดินตามถนนสายหนึ่ง แล้วทูตสวรรค์ก็หายไปทันที เปโตรรู้สึกตัวพูดว่า “บัดนี้ ข้าพเจ้ารู้แน่แล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากเงื้อมมือของกษัตริย์เฮโรดและความมั่งร้ายทั้งหลายของประชาชนชาวเยรูซาเลม.....” (กจ 12:1-11)

จากหนังสือกิจการอัครสาวกดังที่ได้ยกตัวอย่างมานี้ จะเห็นได้ว่าพระศาสนจักรนั้นได้รับความช่วยเหลืออันลึกล้ำและทรงอำนาจจากทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระเจ้าเสมอมา

เรื่องราวของทวดสวรรค์เป็นประโยชน์ต่อคริสตชนอย่างไร

ความรู้เกี่ยวกับทวดสวรรค์นั้นช่วยให้เราเข้าใจว่าพระเจ้านั้นทรงรักมนุษย์มาก และทรงห่วงใยเราเสมอ ดังนั้น พระองค์จึงทรงส่งทวดสวรรค์ให้คอยดูแลและช่วยเหลือเรา ทวดสวรรค์นั้นอยู่เหนือมนุษย์แต่พระเจ้าก็ทรงส่งพวกท่านมาช่วยเหลือมนุษย์ทั้งนี้ก็เพราะว่าพระองค์ต้องการให้ทวดสวรรค์ได้แสดงความรักต่อผู้ที่ด้อยกว่าในขณะเดียวกัน ความเป็นจริงที่ว่ามนุษย์ก็ยังต้องการความช่วยเหลือจากทวดสวรรค์นั้นก็สอนเราว่า เราซึ่งเป็นผู้น้อยก็ต้องมีความสุภาพถ่อมตนและยอมรับว่า เรายังมีความจำเป็นที่จะต้องพึ่งพาผู้อื่นเช่นกัน และแม้ว่าในสมัยปัจจุบันเราอาจจะไม่เคยได้มีโอกาสเห็นทวดสวรรค์เหมือนในสมัยของบรรดาประกาศกหรือ ในสมัยของบรรดาอัครสาวกแต่เราก็แน่ใจได้ว่า พระเจ้านั้นรักมนุษย์อย่างแนบแน่นที่สุดและพระองค์ก็ยังคงส่งทวดสวรรค์ของพระองค์มาคอยดูแลช่วยเหลือและปกป้องคุ้มครองเรา แต่ไม่ใช่ในรูปแบบเดียวกับที่บรรดาประกาศกหรือบรรดาอัครสาวกเคยมีประสบการณ์มาก่อน

หากเราลองใช้เวลาในการรำพึงและไตร่ตรองอย่างดีเราก็จะสามารถสัมผัสได้ว่า ทวดสวรรค์นั้นยังอยู่กับเราเสมอ ผู้เขียนเองก็สัมผัสได้จากประสบการณ์ในชีวิตประจำวันของผู้เขียนเองและจะขอยกมา

เป็นตัวอย่างเพื่อสนับสนุนว่าพระเจ้านั้นรักมนุษย์และยังคงส่งทวดสวรรค์ของพระองค์มาเพื่อดูแลช่วยเหลือเราเสมอ เมื่อไม่นานนี้เองฝนตกหนักมากและตกติดต่อกันถึงสามชั่วโมงตั้งแต่หกโมงเย็นจนถึงสามทุ่ม ทำให้น้ำท่วมสูงมาก ปกติผู้เขียนสามารถเดินจากที่ทำงานกลับไปยังที่พักของตนเองได้ภายในเวลา 15 นาที แต่วันนั้นเดินกลับไม่ได้เพราะน้ำท่วมสูงมาก เพื่อนที่ทำงานด้วยกันก็ขอโทษขอโพยเป็นการใหญ่ที่เขาไม่สามารถจะขับรถไปส่งผู้เขียนได้เนื่องจากเขากลัวว่าถ้าเขาขับรถไปส่งผู้เขียน รถของเขาก็อาจจะเสียหรือพังแล้ว ต้องเสียค่าซ่อมแพงมากซึ่งผู้เขียนก็เข้าใจและเห็นใจเพื่อน ก็เลยต้องยืนรอเรียกแท็กซี่เพื่อให้เข้าไปส่ง ยืนรอรถนานมาก เพราะทุกคันที่ผ่านมาก็มีผู้โดยสารนั่งทุกคันเนื่องจากฝนตก พอเจอคันว่างก็ไม่มีใครยอมเข้าไปส่ง ยืนกางร่มเรียกรถนานตั้งแต่สามทุ่มจนเกือบจะห้าทุ่ม ก็เริ่มรู้สึกกลัว ห่อใจและหมดหวัง แต่แล้วก็มีคันหนึ่งยอมเข้าไปส่ง พอขึ้นรถได้ผู้เขียนก็ถามคนขับว่าขับเข้ามาส่งต้องลุยน้ำสูงขนาดนี้ไม่กลัวรถเสียหรือ เขาตอบว่ากลัว แต่ส่งสารผู้โดยสารที่เป็นผู้หญิงแล้วคิดว่าคงยืนเรียกรถนานแล้วแต่ไม่มีใครยอมมาส่ง ดึกแล้ว อันตราย และในที่สุดเขาก็ขับมาส่งจนถึงที่พักอย่างปลอดภัย

ขณะที่ผู้เขียนกำลังรู้สึกกลัว ท้อใจ และ หมดหวัง ต้องการความช่วยเหลืออย่างที่สุด และแล้วก็มีคนเห็นใจมาช่วยเหลือ ความรู้สึกในตอนนั้นของผู้เขียนก็คือขอบคุณพระเจ้าที่ส่งคนมาช่วย สำหรับคนอื่นอาจจะบอกว่าเป็นโชคดี เป็นความบังเอิญ แต่สำหรับผู้เขียน คนช่วยคนนั้นเป็นเหมือนทูตสวรรค์ของพระเจ้าที่พระองค์ทรงส่งมาเพื่อช่วยเหลือดูแลและพาผู้เขียนกลับที่พักอย่างปลอดภัย

บทสรุป

ความรู้เรื่องทูตสวรรค์นั้นสอนคริสตชนว่า เราควรปฏิบัติตามหน้าที่ที่ทูตสวรรค์ได้ปฏิบัติ นั่นคือ หน้าที่ในการนมัสการและชมพระพักตร์พระเจ้าอยู่ตลอดเวลา และ หน้าที่ในการช่วยเหลือมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการส่งข่าว สั่งสอน ปลอบประโลมใจ เป็นกำลังใจ และพิทักษ์คุ้มครอง ดังที่ทูตสวรรค์ได้ทำ

ผู้เขียนเชื่อว่า หลายท่านก็คงจะเคยมีประสบการณ์ที่บางครั้งเราต้องการให้ทูตสวรรค์มาช่วยเหลือเราเหมือนเช่นผู้เขียนแต่ในบางครั้งเราเองจะต้องเป็นฝ่ายที่จะต้องทำหน้าที่เป็นทูตสวรรค์ของคนอื่นด้วยเช่นกัน เพราะยังมีคนยากจนอีกจำนวนมากที่กำลังรอความช่วยเหลือมีคนชรา คนเจ็บป่วยไม่ว่าจะเป็นร่างกายและจิตใจที่ต้องการการดูแลเอาใจใส่มีคนที่เป็นทุกข์และร้องไห้ที่อยากมีคนคอยปลอบใจ และอื่นๆอีกมากมาย ที่กำลังรอความรักและความช่วยเหลือจากท่าน แล้วท่านได้เป็นทูตสวรรค์ของเขาหรือยัง

บรรณานุกรม

คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพระคัมภีร์. พระคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาใหม่. นครปฐม, 2545.

สมาคมพระคริสตธรรมไทย. พระคริสตธรรมคัมภีร์. กรุงเทพมหานคร: สมาคมพระคริสตธรรมไทย, [ม.ป.ป.]. พรศิริ. “เทวดา ทูตสวรรค์ เทพ.” [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: www.kamsonbkk.com/index.php/bible/bible-vocabulary/4594-angel, 2556. สืบค้น 24 มิถุนายน 2060.

อำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร และชีวิตด้านศีลธรรมของคริสตชน (Magisterium and Christian Moral life)

(นิตยสารธรรม)

บาทหลวง ดร.เชดชัย เลิศจิตรเลขา, M.I.

คริสตชนเป็นผู้ที่ดำเนินชีวิตในพระศาสนจักร ดังนั้น คริสตชนจึงต้องน้อมรับคำสอนของพระศาสนจักรเพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติในการดำเนินชีวิต โดยเฉพาะคำสอนที่มาจากอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร (Magisterium)¹ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อและศีลธรรม (res fidei et morum)² เป็นแนวทางในการตัดสินใจดำเนินชีวิตคริสตชนของตนในฐานะที่คริสตชนเป็นผู้ที่ติดตามองค์พระเยซูคริสตเจ้า (discipleship) ภายใน

พระศาสนจักรของพระองค์โดยมีพระจิตเจ้าเป็นผู้ชี้นำ หรืออีกนัยหนึ่ง เราอาจกล่าวว่าพระเยซูคริสตเจ้าทรงเป็นบรรทัดฐานหนึ่งเดียว (norm) ของการดำเนินชีวิตของคริสตชนก็ว่าได้ การดำเนินชีวิตของคริสตชนที่มีพระเยซูคริสตเจ้าเป็นบรรทัดฐานหนึ่งเดียวนี้นั้น ก่อนอื่นไม่ใช่เป็นการให้ความสนใจเรื่องการจัดกฎเกณฑ์ (disciplines) กฎระเบียบ (rules) เพื่อกำหนดวิธีการแก้ปัญหาความขัดแย้งด้านศีลธรรม แต่เป็นเรื่องการซึมซับ

นักบวชสังกัดคณะคามิลเลียน, อาจารย์ประจำวิทยาลัยแสงธรรม

¹ คำว่า magisterium เป็นคำนามมาจากคำว่า magister ซึ่งแปลตามรากศัพท์หมายความว่าอาจารย์ ในบริบทของพระศาสนจักรคาทอลิก magisterium หมายถึงอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร ในภาษาไทยคำบัญญัติศัพท์ แปลโดยใช้คำว่า “อำนาจการสอนในพระศาสนจักร” บ้าง “อาจารย์นาภาพ” บ้าง “ครูยานาภาพ” บ้าง แต่คำว่า “magisterium” ในที่นี้ผู้เขียนเลือกใช้คำแปลว่า “อำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร”

² อำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร ไม่ได้กินความหมายรวมถึงความรู้เกี่ยวกับศาสตร์ทุกอย่าง พระสังคายนาว่ากันที่ 2 กล่าวว่าเป็นการสอนที่เกี่ยวกับการไขแสดงของพระเจ้า (revelation) ที่เป็นข้อความเชื่อ (dogma) และเป็นคำสอนที่เกี่ยวกับการประยุกต์ข้อความเชื่อสำหรับการปฏิบัติ (fidem credendam et moribus applicandam) ซึ่งอาจสรุปว่า เป็นอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักรในเรื่องที่เกี่ยวกับข้อความเชื่อและศีลธรรม (res fidei et morum) ส่วนศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับ mores ซึ่งเป็นคำที่ปรากฏในพระสังคายนาแห่งเมืองเตรินต์นั้น นักเทววิทยา Francis Sullivan ได้นำเสนองานค้นคว้าของ Maurice Bevenot ที่อธิบายสรุปความหมายของคำว่า mores ที่พบในเอกสารพระสังคายนาแห่งเมืองเตรินต์ว่าคำว่า mores ในที่นี้มีความหมายกว้างกว่าคำว่าศีลธรรม (morals) ที่ใช้ในปัจจุบัน เพราะความหมายของคำว่า mores หมายถึง “รูปแบบการปฏิบัติของคริสตชนที่มีพื้นฐานจากพระวรสาร” (matter of Christian practice based on the gospel) ซึ่งมีความหมายกว้างกว่าคำว่าศีลธรรม

คุณค่าความเป็นคริสตชน (Christian values) และความหมาย (meaning) แห่งการดำเนินชีวิตของพระเยซูคริสตเจ้า ซึ่งทำให้คริสตชนเป็นผู้ที่มีคุณลักษณะด้านศีลธรรม (moral character) ในการรับรู้ การเข้าใจ และแยกแยะด้านศีลธรรม (moral discernment) ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับท่าทีภายใน (disposition) หรือคุณลักษณะของบุคคล (character) ตามแบบอย่างของพระเยซูคริสตเจ้าเป็นหลัก

พระศาสนจักรมีอำนาจในการกำหนดข้อความเชื่อ (deposit of faith) และศีลธรรม (morals) และเนื่องจากข้อความเชื่อและศีลธรรมเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เพราะข้อความเชื่อก่อให้เกิดข้อปฏิบัติสำหรับการดำเนินชีวิต ศีลธรรมของคริสตชน ตัวอย่างเช่น ข้อความเชื่อเกี่ยวกับชีวิตผู้บริสุทธิ์ที่ไม่สามารถถูกละเมิดได้ และพระเจ้าทรงเป็นผู้ปกป้องชีวิต ก่อให้เกิดการปฏิบัติด้านศีลธรรม เช่น การห้ามการทำแท้ง การค้ามนุษย์ การทำฆาตกรรม การทรมาณในทุกรูปแบบ ฯลฯ เป็นต้น และเนื่องจากการปฏิบัติด้านศีลธรรมไม่ได้มาจากข้อความเชื่อ (faith) แต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่มาจากกฎศีลธรรมธรรมชาติด้วย (natural moral law) ซึ่งกฎศีลธรรมธรรมชาติหมายถึง

กฎระเบียบหรือกฎเกณฑ์ที่มีอยู่ในโลกจักรวาลที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น และมนุษย์ทุกคนโดยอาศัยเหตุผลสามารถเข้าถึงกฎศีลธรรมธรรมชาตินี้ได้ โดยไม่จำเป็นต้องมีความเชื่อหรือความศรัทธาของศาสนาเข้ามาเกี่ยวข้อง ตัวอย่างของกฎศีลธรรมธรรมชาติ เช่น ประโยคที่กล่าวว่า “บุคคลเป็นผู้ที่มีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกันที่ และควรได้รับการเคารพด้วยความเสมอภาพ” ที่องค์การสหประชาชาติได้ประกาศและใช้เป็นแนวทางปฏิบัติ ซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกชาติทุกศาสนายอมรับในข้อความจริงดังกล่าว ที่มาจากกฎศีลธรรมธรรมชาติโดยอาศัยเหตุผลมนุษย์สามารถเข้าถึงความจริงนี้ได้

ชีวิตด้านศีลธรรมของคริสตชน (Christian moral life) จำเป็นต้องดำเนินชีวิตให้สอดคล้องกับความเชื่อ (faith) ในฐานที่ความเชื่อเป็นอัตตะลักษณะ (Christian identity) ของความเป็นคริสตชน และในขณะเดียวกันคริสตชนก็สามารถเข้าถึง ศีลธรรมที่มีพื้นฐานอยู่บนกฎศีลธรรมธรรมชาติ (natural moral law) เพราะการดำเนินชีวิตด้านศีลธรรมของคริสตชนคือการแสวงหาความจริงด้านศีลธรรม (moral truth) ซึ่งการเข้าถึงความจริงด้านศีลธรรมสามารถเข้าถึงได้ 2 ทาง โดยอาศัยความเชื่อ (faith) และเหตุผล (reason)

นอกนั้น ความจริงด้านศีลธรรมเป็นความจริงแห่งความรอดพ้นด้วย (moral truth is a truth of salvation) ซึ่งความจริงศีลธรรมที่มาจากความเชื่อ (faith) ของคริสตชน ต้องสามารถอธิบายโดยใช้เหตุผล (reason) เพราะศีลธรรมของคริสตชนเป็นศีลธรรมของมนุษย์ทุกคนที่มีลักษณะความเป็นสากล (universality)

พระศาสนจักรคาทอลิก (the Catholic Church) เป็นผู้ประกาศและกำหนดข้อปฏิบัติด้านศีลธรรม โดยผ่านทางอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร (magisterium) ที่มาจากสมณะกระทรวงพระสัจจะธรรม (the Congregation of the Doctrine of the Faith) แต่เนื่องจากศีลธรรม (morals) มีลักษณะเฉพาะอย่างดังที่กล่าวมาแล้ว คือสามารถเข้าถึงได้โดยอาศัยความเชื่อและเหตุผล คำถามในที่นี้คือคริสตชนสามารถไม่เห็นพ้อง (dissent) กับอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร (Magisterium) ที่ได้ประกาศในเรื่องศีลธรรมที่มีลักษณะดังกล่าวได้หรือไม่? หรืออีกนัยหนึ่ง คริสตชนสามารถไม่เห็นพ้องกับคำสอนทางการของพระศาสนจักร ในการประยุกต์การปฏิบัติด้านศีลธรรม (concrete moral issues) ที่มาจากความเชื่อในระดับส่วนตัว (private) และยังสามารถแสดงออกความเห็นพ้องออก

มาสู่สาธารณะชน (public) ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับศีลธรรมบางประการได้หรือไม่? และถ้าสามารถทำได้ ขั้นตอนและลำดับการปฏิบัติในการแสดงความเห็นพ้องควรที่จะปฏิบัติอย่างไร?

ปัจจุบัน อำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร (authority of Magisterium) ในการกำหนดกฎเกณฑ์ด้านศีลธรรม (moral principles) เพื่อที่จะนำทางและชี้นำมโนธรรมของคริสตชน (informed conscience) ในการตัดสินใจเลือกกระทำด้านศีลธรรม (moral decision) ซึ่งเป็นการตัดสินใจเลือกกระทำด้านศีลธรรมส่วนบุคคล (personal moral decision) เกี่ยวกับเนื้อหาคำสอนด้านศีลธรรมบางเรื่อง (concrete moral issues) ยังเป็นประเด็นที่ท้าทายการดำเนินชีวิตคริสตชนในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นปัญหาศีลธรรมที่เกี่ยวข้องกับจริยศาสตร์เรื่องเพศ (sexual ethics) และจริยศาสตร์ชีวภาพ (bioethics) ซึ่งเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน และต้องการความเข้าใจปัญหาอย่างลึกซึ้ง

ตัวอย่างประเด็นที่ท้าทายอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร ที่อาจนำไปสู่ความเห็นพ้อง (dissent) ในการดำเนินชีวิตคริสตชนในเรื่องของจริยศาสตร์เรื่องเพศ เช่น ประเด็นคำสอนเรื่องการวางแผนครอบครัวแบบ

ธรรมชาติ ที่พระศาสนจักรสอนว่าเป็นวิธีการเดียวที่ถูกต้องในการวางแผนครอบครัวสำหรับคริสตชน เช่น ในพระสมณสาสน์ *Humane Vitae*³ (ค.ศ.1968) โดยพระศาสนจักรอธิบายว่าการวางแผนครอบครัวแบบธรรมชาติเท่านั้น (natural family planning) เป็นที่ยอมรับของพระศาสนจักร เพราะวิธีการดังกล่าวไม่ได้แยกจุดมุ่งหมาย 2 ประการของเพศสัมพันธ์ (conjugal act) ที่เป็นธรรมชาติของการมีเพศสัมพันธ์ออกจากกัน ซึ่งจุดมุ่งหมายประการแรกคือ การมีเพศสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจริงระหว่างสามีภรรยา (unitive) และจุดมุ่งหมายประการที่สองคือ การมีเพศสัมพันธ์ก่อให้เกิดกำเนิดชีวิต (procreative) ดังนั้น เราจึงสามารถอนุมานว่าการวางแผนครอบครัวโดยวิธีการอื่นๆ เช่น การทำหมัน การใส่ห่วงอนามัย การใช้ถุงยางอนามัย การฉีดยาคุมกำเนิด ฯลฯ ซึ่งเป็นวิธีการป้องกันการปฏิสนธิ จึงเป็นวิธีการวางแผน

ครอบครัวที่ไม่สอดคล้องกับคำสอนของพระศาสนจักร ซึ่งในสถานการณ์ปัจจุบัน ผู้อภิบาลครอบครัวและคู่แต่งงานทราบดี ถึงความเป็นไปได้ในการนำไปสู่การปฏิบัติ และการทำทนายการประยุกต์ใช้วิธีการวางแผนครอบครัวแบบธรรมชาติในสถานการณ์ต่างๆ ที่หลายหลาก ซึ่งบางสถานการณ์ยากที่จะปฏิบัติตามได้ นอกนั้น ยังรวมถึงประสิทธิผลที่ได้รับในการใช้วิธีการวางแผนครอบครัวแบบธรรมชาติที่ให้ประสิทธิผลที่แตกต่างกันในบริบทของชีวิตครอบครัวที่ไม่เหมือนกัน จนในที่สุดสภาพพระสังฆราชคาทอลิกบางประเทศ ต้องวางแผนแนวทางในการปฏิบัติสำหรับการประยุกต์ใช้วิธีการวางแผนครอบครัวแบบธรรมชาติโดยกำหนดรายละเอียดเพิ่มเติม

ตัวอย่างประเด็นที่ทำทนายอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร ในเรื่องของจริยศาสตร์เรื่องชีวิต เช่น คำสอนสากลของพระศาสนจักรคาทอลิกที่กล่าว

³ พระสมณสาสน์ *Humane vitae* เป็นพระสมณสาสน์เกี่ยวกับเรื่องการวางแผนครอบครัว โดยพระสันตะปาปา เปาโล ที่ 6 ในปี ค.ศ.1968 ที่พระสันตะปาปา เปาโล ที่ 6 ทรงตั้งคณะกรรมการที่ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชาชีพ ในการศึกษาและให้คำแนะนำ เกี่ยวกับเรื่องการวางแผนครอบครัว ซึ่งคณะกรรมการมีความคิดเห็นแตกต่างกัน กล่าวคือคณะกรรมการเสียงข้างมาก เปิดกว้างสำหรับการวางแผนครอบครัวโดยวิธีอื่น ๆ ส่วนคณะกรรมการเสียงข้างน้อยเสนอว่า วิธีการวางแผนครอบครัวแบบธรรมชาติ (natural family planning) เท่านั้น พระสันตะปาปา เปาโลที่ 6 ทรงเลือกข้อเสนอของคณะกรรมการเสียงข้างน้อย และประกาศเป็นข้อคำสอนในพระสมณสาสน์ ซึ่งก่อให้เกิดปฏิกิริยาต่าง ๆ ทั้งที่ไม่เห็นด้วย คัดค้าน เกิดขึ้นในพระศาสนจักรในช่วงแรกอย่างกว้างขวาง และแม้แต่สภาพพระสังฆราชในแต่ละประเทศ ก็ยังมีแนวทางในการอธิบาย เข้าใจ และประยุกต์ใช้คำสอนดังกล่าว ที่แตกต่างกันออกไป

ว่า การตัดสินลงโทษประหารชีวิต (capital punishment) ที่ยังเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ แม้ว่าจะไม่เกิดขึ้นบ่อยครั้งก็ตาม⁴ ซึ่งเป็นสิ่งที่นักคริสตจริยศาสตร์ยังคงถกเถียงในประเด็นดังกล่าว ว่าการตัดสินลงโทษโดยการประหารชีวิตที่พระศาสนจักรสอนว่าเป็นสิ่งที่สามารถยอมรับได้ทางศีลธรรมนั้น ไม่น่าที่จะเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ทางศีลธรรมอีกต่อไป และเมื่อไม่นานนี้ คำสอนจากพระศาสนจักรที่สอนว่าการให้อาหารและน้ำทางสายแก่ผู้ป่วยที่อยู่ในสภาพชีวิตพืชถาวรว่าเป็นเครื่องมือธรรมดา⁵ ที่พระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 ทรงปราศรัยต่อผู้เข้าร่วมประชุมนานาชาติ เมื่อวันที่ 20 มีนาคม ค.ศ. 2004 ดังนั้น จึงเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับผู้ป่วยทุกคน ทำให้การถอดเอาสายที่ให้อาหารและน้ำออกจากผู้ป่วยในสภาพดังกล่าว ถือว่าเป็นการกระทำการุณยฆาตโดยการละเว้น (passive euthanasia by omission) ซึ่งการกำหนดคำสอน

ดังกล่าวแม้ว่าจะเป็นเพียงการปราศรัยต่อสาธารณะชน แต่ก็ก็เป็นคำสอนที่มาจากอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร (Magisterium) ที่เรียกร้องให้คริสตชนปฏิบัติตาม และมีผลบังคับด้านความนับนอบด้วยความเชื่อของศาสนา (religious obedience) แม้ว่าประเภทของคำสอนดังกล่าว จะจัดว่าเป็นคำสอนประเภทที่มีอำนาจต่ำสุด (low authority) เมื่อเทียบกับคำสอนที่เป็นทางการประเภทอื่นก็ตาม เรื่องนี้ยังเป็นสิ่งที่นักคริสตจริยศาสตร์ถกเถียงและให้เหตุผลเกี่ยวกับคำสอนดังกล่าว ว่าการให้อาหารและน้ำทางสายแก่ผู้ป่วยที่อยู่ในสภาพชีวิตพืชถาวรว่าเป็นเครื่องมือธรรมดา ที่ควรต้องปฏิบัติตามในทุกกรณีไม่น่าเป็นสิ่งที่สมเหตุสมผล สิ่งเหล่านี้เป็นการท้าทายที่เกิดขึ้นจากการไม่เห็นพ้อง (dissent) ที่เกิดขึ้นในพระศาสนจักร โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่ออำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร (Magisterium) ในเรื่องศีลธรรม (morals)

⁴ The teaching in the Catechism of the Catholic Church says that "as a consequence of the possibilities which the state has for effectively preventing crime, by rendering one who has committed an offense incapable of doing harm -- without definitely taking away from him the possibility of redeeming himself -- the cases in which the execution of the offender is an absolute necessity 'are very rare, if not practically non-existent'" (CCC 2267; emphasis added).

⁵ John Paul II, Address to the Participants in the International Conference on Life-Sustaining Treatments and Vegetative State: Scientific Advances and Ethical Dilemma (March 24, 2004) http://www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/speeches/2004/march/documents/hf_jp-ii_spe_20040320_congress-fiamc_en.html (accessed August 21, 2009)

เนื่องจากการเข้าใจอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร (Magisterium) เป็นเรื่องที่ซับซ้อนและละเอียดอ่อนและ ผู้เขียนไม่ได้มุ่งที่จะอธิบายความหมายทั้งหมดเกี่ยวกับคำสอนที่ไม่ผิดพลาด (infallibility) ในด้านข้อความเชื่อ (dogma) ซึ่งเป็นสิ่งที่เกินความสามารถของผู้เขียนและต้องการผู้เชี่ยวชาญเฉพาะ แต่ในที่นี้ผู้เขียนมุ่งที่จะกำหนดขอบเขตและจุดมุ่งหมายของการเขียน โดยอธิบายเหตุผลเพื่อที่จะเข้าใจอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร (Magisterium) ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับศีลธรรมบางประการ (morals) เท่านั้น ซึ่งมีผลบังคับด้านความเชื่อของศาสนา (religious obedience) โดยมีจุดประสงค์เพื่อนำเสนอความคิดเชิงสร้างสรรค์ (creative thinking) และเหตุผลด้านศีลธรรมอย่างสมเหตุสมผล (reasonable) พร้อมนำเสนอแนวทาง ปฏิบัติในกรณีที่เกิดความไม่เห็นพ้อง (dissent) ตลอดจนเสนอความสัมพันธ์เชิงสร้างสรรค์ระหว่างอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักรและนักคริสตจริยศาสตร์ เกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวด้วย

รูปแบบของอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร (Magisterium)

อำนาจสอนทางการของพระศาสนจักรมีบทบาทอย่างมากในการกำหนดบัญญัติสุดท้าย (definite) คำสอนด้านความเชื่อและคำสอนด้านศีลธรรมสำหรับคริสตชน (res fidei et morum) ข้อความดังกล่าวเป็นสิ่งที่ชัดเจนและได้รับการยอมรับจากคริสตชนทุกคน เพราะพระจิตเจ้าทรงทำงานในพระศาสนจักรของพระองค์ อำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร (authority of Magisterium) ในที่นี้หมายถึงอำนาจการสอนโดยพระสันตะปาปาในฐานะที่เป็นประมุขผู้นำสูงสุดของพระศาสนจักร ในความสัมพันธ์กับบรรดาพระสังฆราชต่างๆ ทั่วโลก ที่ทรงบัญญัติข้อความเชื่อด้านศาสนา (dogmas) หรือข้อความเชื่อด้านศีลธรรม (morals) ซึ่งเป็นข้อคำสอนที่ไม่ผิดพลาด (infallibility) และเรียกร้องการนบถของความเชื่อด้านศาสนาจากคริสตชน (religious obedience) เราสามารถเข้าใจรูปแบบอำนาจคำสอนทางการของพระศาสนจักรที่ออกเป็นประเภทต่างๆ ได้ดังนี้^๑

^๑ Avery C. Dulles., *Magisterium: Teacher and Guardian of the Faith*. Sapientia Press of Ave Maria University: Naples, 2007, pp. 67 – 73.

รูปแบบอำนาจสอนทางการของ พระศาสนจักร (magisterium) อาจแบ่ง ได้ออกเป็น 2 ประเภทคือ 1) อำนาจ สอนทางการและสากลของบรรดา พระสังฆราช (the universal magiste- rium of the bishops) และ 2) อำนาจ สอนทางการและสากลของพระสันตะปาปา (the papal magisterium)

1. อำนาจสอนทางการและสากล ของบรรดาพระสังฆราช (the universal magisterium of the bishops) ซึ่ง อาจแสดงออกมาใน 2 รูปแบบคือ แบบสามัญ (ordinary) และแบบวิสามัญ (extraordinary) (DS 3011; LG 25)

1.1 อำนาจสอนทางการของ บรรดาพระสังฆราชสากลแบบ สามัญ (ordinary and universal magisterium) เป็นคำสอนของ บรรดาพระสังฆราชทั่วโลก (col- lege of bishops) ในความสัมพันธ์ เป็นหนึ่งเดียวกับพระสันตะปาปา (pope) ผู้ที่สืบทอดตำแหน่ง จากนักบุญเปโตร ด้วยความเป็น เอกฉันท์น้ำหนึ่งใจเดียวกันประกาศ คำสอนเรื่องเกี่ยวข้องกับข้อความ เชื่อและศีลธรรม ถึงแม้ว่าอาจมี ปัญหาหรือความยากลำบากบ้างใน การใช้มาตรวัดว่าอะไรคือความเป็น เอกฉันท์ก็ตาม (unanimity)

ตัวอย่างเช่น ข้อคำสอนเกี่ยวกับ สหพันธ์นักบุญ เป็นข้อความเชื่อที่ ได้รับการบรรจุในบทแสดงความ เชื่อ (apostles' Creed) แม้ว่าจะ ไม่ได้ได้รับการประกาศเป็นข้อความ เชื่อ (dogma) ก็ตาม แต่ก็ยังเป็น อำนาจสอนทางการของบรรดา พระสังฆราชทั่วโลกที่ใช้ในการเทศน์ สอน หรือข้อความเชื่อเกี่ยวกับ พระนางมารีย์ ที่ยังไม่ได้รับการ ประกาศเป็นข้อความเชื่ออย่างเป็นทางการ เช่น การปฏิสนธินิรมล ของพระนางมารีย์ และการเสด็จ สู่สวรรค์ของพระนางมารีย์ ก่อนที่ จะได้รับการประกาศเป็นข้อความ เชื่ออย่างสง่าในระยะเวลาต่อมา ก็มีอยู่ก่อนหน้านี้แล้วในบทภาวนาต่างๆ ของคริสตชนในพิธีกรรม ในการ สอนคำสอน ฯลฯ ซึ่งคำสอน ในระดับนี้มีความสำคัญไม่น้อย เพราะแม้แต่สมณะกระทรวงพระ สัจจะธรรม (Congregation of the Doctrine of the Faith) ยังอ้างว่าข้อคำสอนประเภทนี้เป็น คำสอนที่มีพระวาจาของพระเจ้า สถิตยอยู่ จึงเห็นว่าเป็นอำนาจ สอนของพระศาสนจักร (magiste- rium) ของบรรดาพระสังฆราช ทั่วโลกในชีวิตธรรมดาๆ ประจำวัน ที่มีความสำคัญมากเช่นกัน

1.2 อำนาจสอนทางการของบรรดาพระสังฆราชสากลแบบวิสามัญ (extraordinary and universal magisterium) คืออำนาจสอนทางการของพระศาสนจักรในขณะที่ทรงเรียกประชุมบรรดาพระสังฆราชต่างๆ ทั่วโลกในความสัมพันธ์กับพระสันตะปาปา ในฐานะผู้ที่สืบทอดตำแหน่งของนักบุญเปโตร และในความสัมพันธ์กับบรรดาพระสังฆราชทั่วโลก ประกาศกำหนดสอนในเรื่องของข้อความเชื่อและศีลธรรม คำสอนประเภทนี้เป็นคำสอนที่ไม่ผิดพลาด (infallibility) ในระดับสูงสุด ซึ่งเรียกร้องการยอมรับด้วยความเชื่อระดับสูงสุด (full assent of faith) จากคริสตชน อำนาจสอนทางการของพระศาสนจักรแบบวิสามัญนี้ มักเกิดขึ้นในโอกาสสำคัญๆ เช่น การประชุมสังคายนาต่างๆ ในการประกาศข้อความเชื่อ เกี่ยวกับพระตรีเอกภาพ พระธรรมชาติของพระคริสตเจ้า ฯลฯ ที่เริ่มจากพระสังคายนานี้ที่เมือง Nicaea พระสังคายนานี้ที่เมือง Chalcedon ที่พระสังคายนานี้ที่เมือง Trent พระสังคายนาวาติกันครั้งที่ 1 และพระสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2 เป็นต้น

2. อำนาจสอนทางการสากลของพระสันตะปาปา ที่อาจแสดงออกมาใน 2 รูปแบบคือแบบสามัญ (ordinary) และแบบวิสามัญ (extraordinary) ในลักษณะเช่นเดียวกับอำนาจสอนสากลของบรรดาพระสังฆราช

2.1 อำนาจสอนทางการสากลของพระสันตะปาปาแบบสามัญ (the papal ordinary Magisterium) เป็นการสอนที่สมเด็จพระสันตะปาปาเทศน์สอนในบทเทศน์หรือโดยทางสมณลิขิตต่างๆ ที่ทรงประกาศเนื่องในโอกาสต่างๆ หรือเทศกาลต่างๆ ในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นคำสอนที่ไม่ได้รับประกันถึงความไม่ผิดพลาด (non-infallibility) ในเนื้อหาของสิ่งที่สอน เช่น สมณลิขิตต่างๆ (encyclical letters) พระสมณสาสน์ (encyclical) พระสมณลิขิตเตือนใจ (exaltation) ฯลฯ ที่ทรงเขียนถึงบรรดาพระสังฆราช หรือคริสตชนทั่วโลก ซึ่งส่วนใหญ่เป็นอำนาจสอนของพระศาสนจักรที่คริสตชนมักจะคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน

2.2 อำนาจสอนทางการของพระสันตะปาปาแบบวิสามัญ (the papal extraordinary Magisterium) เป็นการประกาศคำสอนจากสมเด็จพระสันตะปาปา

พระสันตะปาปา เป็นการสอนจาก
 ธรรมาสน์ (ex cathedra) ของผู้ที่
 สืบตำแหน่งมาจากนักบุญเปโตร
 ตัวอย่างเช่น การประกาศของ
 สมเด็จพระสันตะปาปาปิโอที่ 9
 เรื่องการปฏิสนธินิรมลของพระ
 นางมารีย์ ในปี ค.ศ.1854 (DS
 2803) และการประกาศข้อความ
 เชื่อ การเสด็จสู่สวรรค์ของพระนาง
 มารีย์ โดยพระสันตะปาปาปิโอที่
 12 ในปี ค.ศ.1950 (DS 3903)
 เป็นต้น และเพื่อเป็นมาตรการ
 กำหนดว่าคำสอนนี้เป็นคำสอนที่
 ไม่ผิดพลาด (infallibility) พระ
 สังคายนาวาติกันที่ 1 ได้ทรง
 กำหนดเงื่อนไขไว้ดังนี้ 1) เป็น
 คำสอนที่ประกาศจากธรรมาสน์
 (ex cathedra) ซึ่งเป็นสัญญา-
 ลักษณะอำนาจที่สืบทอดจากอัคร-
 สาวก 2) เป็นข้อความที่เกี่ยว
 ข้องกับข้อความเชื่อ (doctrine of
 faith) หรือศีลธรรม (morals)
 และ 3) เป็นการประกาศเรื่อง
 ที่เกี่ยวกับข้อความเชื่อสำหรับ
 สมาชิกทั้งสิ้นของพระศาสนจักร
 (all members of the Church)

เงื่อนไขเหล่านี้เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับ
 คำสอนที่ไม่ผิดพลาด (infallibility)
 เพราะพระจิตเจ้าทำงานอยู่ในพระ
 ศาสนจักร และพระจิตเจ้าทรงช่วย
 เหลือพระสันตะปาปา ผู้ที่ทำหน้าที่
 เป็นผู้สืบทอดอำนาจจากอัครสาวก
 นักบุญเปโตร

ประเภทเอกสารของอำนาจการสอน ทางของพระศาสนจักร (Magiste- rium)

นอกจากรูปแบบอำนาจการสอน
 ทางของพระศาสนจักร ที่มีลำดับ
 ความสำคัญที่แตกต่างกันแล้ว ประเภท
 เอกสารของคำสอน (documents) ก็ทำ
 ให้มีความสำคัญแตกต่างกันด้วย⁷ เช่น
 พระสังฆธรรมนูญ (apostolic constitu-
 tions) เป็นเอกสารคำสอนที่อย่างเป็นทางการ
 ที่ประกาศสอนอย่างสง่า (sol-
 emn) ที่มีลักษณะเป็นคำสอนสากลในรูป
 แบบวิสามัญ (the papal magisterium
 extraordinary) ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่
 เกี่ยวกับข้อความเชื่อ (dogma) เป็น
 ประเภทคำสอนที่มีลำดับความสำคัญ
 ที่สุด ที่พระสันตะปาปาเป็นผู้ประกาศ
 สอนจากธรรมาสน์ (ex cathedra) ของ

⁷ ดูรายละเอียดได้ที่ Helen Hull Hitchcock, "The Authority of Church Documents" in: Adoremus Bullentin, Vol. VIII, No. 6: September 2002. published on (accessed on 16 April 2017).

นักบุญเปโตร ตัวอย่างเช่น พระสังฆธรรมนูญเกี่ยวกับพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ Sacrosanctum Concilium: 1963) หรือ พระสังฆธรรมนูญเกี่ยวกับคำสอนของพระศาสนจักรสากล (Constitution on the Catechism of the Catholic Church: 1992) เป็นต้น

นอกจากนี้ ประเพณีของเอกสารของอำนาจการสอนทางการของพระสันตะปาปาแบบสามัญ (the papal magisterium ordinary) ซึ่งเป็นประเพณีเอกสารของอำนาจสอนทางการที่เราเคยชิน และสามารถแยกออกเป็นประเพณีเอกสารได้ดังต่อไปนี้

พระสมณสาสน์ (encyclical) เป็นประเพณีเอกสารคำสอนของพระสันตะปาปา ที่ไม่ใช่เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ (dogma) แต่เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคำแนะนำต่างๆ ในเรื่องศีลธรรม คำสอนด้านสังคม ที่ทรงเขียนถึงบรรดาพระสังฆราช พระสงฆ์ นักบวช หรือสัตบุรุษ ตัวอย่างเช่น พระสมณสาสน์ Humane vitae (1968) เกี่ยวกับการคุมกำเนิดโดยวิธีแบบธรรมชาติ เป็นต้น

พระดำรัสสอน (instruction) เป็นประเพณีเอกสารคำสอนของพระสันตะปาปา ที่มีวัตถุประสงค์บังคับด้านศีลธรรมของพระศาสนจักร อาจเป็นกฎระเบียบเกี่ยวกับการแปลความหมาย

หรือการเข้าใจปัญหาต่างๆ เช่น ปัญหาด้านศีลธรรม ตัวอย่างเช่น พระดำรัสสอน Dignitas personae (2008) เกี่ยวกับปัญหาบางประการของจริยศาสตร์ชีวภาพ เป็นต้น

พระสมณลิขิตเตือนใจ (exaltation) ก็เป็นประเพณีเอกสารคำสอนของพระสันตะปาปา ที่พระองค์ทรงตรัสให้กำลังใจหรือให้คำแนะนำ เพื่อที่จะได้นำไปไตร่ตรองอย่างลึกซึ้งต่อไป ตัวอย่างเช่น พระสมณลิขิตเตือนใจ เกี่ยวกับบทบาทของครอบครัวคริสตชนในโลกปัจจุบัน (Familiaris consortio ,1981) หรือ พระสมณลิขิตเตือนใจ ความปิตุยินดีแห่งความรัก (Amoris Laetitie, 2016) เป็นต้น

พระดำรัสส่วนพระองค์ (mutu proprio) เป็นประเพณีเอกสารคำสอนโดยการริเริ่มส่วนพระองค์ของพระสันตะปาปาเอง แปลตามตัวอักษรหมายถึง “โดยการริเริ่มของตนเอง” ซึ่งเป็นเอกสารที่พระสันตะปาปาเป็นผู้ริเริ่มเขียนโดยพระองค์เองเป็นส่วนใหญ่ ตัวอย่างเช่น พระดำรัสส่วนพระองค์ Summorum pontificum (2007) เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกฎระเบียบในการประกอบพิธีบูชาขอบพระคุณ โดยใช้ภาษาละตินสำหรับพระศาสนจักร ที่พระสันตะปาปายอห์นที่ 23 เป็นผู้บัญญัติไว้ เป็นต้น

ดังนั้น ทั้งรูปแบบอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร (Magisterium) และประเภทของเอกสาร (Church documents) ที่ทรงเลือกใช้ในโอกาสสอนต่างๆ ย่อมมีความสำคัญในการเข้าใจลำดับการสอนที่ไม่ผิดพลาด และการเรียกร้องการยอมรับด้านความเชื่อด้านศาสนาของคริสตชน (religious obedience) กล่าวคือ คำสอนประเภทพระสมณสาส์น (encyclical) พระดำรัสสอน (instruction) พระสมณลิขิตเตือนใจ (exaltation) พระดำรัสส่วนพระองค์ (mutu proprio) ก็มีระดับอำนาจ (authority) การสอนที่ไม่ผิดพลาด (infallibility) ของพระศาสนจักร (magisterium) ที่แตกต่างกันออกไปจากลำดับสูงมาสู่ระดับต่ำกว่านอกนั้น แต่ละลำดับของคำสอนที่แตกต่างกันเรียกร้องให้คริสตชนนบนอบด้วยความเชื่อของศาสนา (religious obedience) ต่อคำสอนเหล่านั้นแตกต่างกันด้วย ซึ่งการเรียกร้องความนบนอบนี้เป็นความนบนอบทั้งด้านสติปัญญา (intellect) และเจตจำนง (will) จากคริสตชน

อำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร (Magisterium) ในเรื่องศีลธรรม (morals)

หลังจากได้พยายามเข้าใจอย่างกว้าง ๆ อำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร (Magisterium) ในความหมายทั่วไปที่พระศาสนจักรคาทอลิกประกาศว่าตนเป็นผู้ที่มีอำนาจสอนอย่างเป็นทางการทั้งในเรื่องคำสอนด้านความเชื่อและคำสอนด้านศีลธรรม (res fidei et morum) นักเทววิทยาคาทอลิก⁸ ส่วนใหญ่แบ่งเนื้อหาของคำสอนทางการของพระศาสนจักรออกเป็น 2 ประเภทคือ 1) เนื้อหาคำสอนหลัก (primary object) และ 2) เนื้อหาคำสอนรอง (secondary object) นักเทววิทยายอมรับ ถึงเนื้อหา คำสอนหลัก (primary object) ของอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักรที่ได้รับมาจากการไต่ถามของพระเจ้า หรือที่เราเรียกว่าข้อความเชื่อ (deposit of faith) ที่พบในพระคัมภีร์และธรรมประเพณีของอัครสาวก (LG 25) ซึ่งอาจเรียกอีกวาคือข้อความเชื่อ (dogmas of faith) ว่าจำเป็นที่จะต้องให้ความนบนอบด้านศาสนาอย่างไม่มีเงื่อนไข

⁸ Avery C. Dulles., *Magisterium: Teacher and Guardian of the Faith*. Sapientia Press of Ave Maria University: Naples, 2007, pp. 73 -81. See also Francis A. Sullivan., *Magisterium: Teaching Authority in the Catholic Church*. Paulist Press: Ramsey, 1983,p.127 - 152.

ส่วนเนื้อหาคำสอนรอง (secondary object) ซึ่งเป็นที่ยอมรับว่าเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องอย่างจำเป็นเพื่อที่จะคำนวณการไขแสดง ซึ่งรวมทั้งข้อความ (statement) ที่มาจากการไขแสดง และข้อความที่ปฏิเสธสิ่งที่ไม่ใช่เรื่องที่เกี่ยวกับการไขแสดงของพระเจ้าด้วย ที่เราเรียกว่า คำสอน (doctrines) ซึ่งส่วนใหญ่มักเป็นคำสอนด้านเทววิทยา แม้ว่าเป็นสิ่งที่สามารถแสดงออกโดยใช้คำศัพท์อื่นๆ ได้ก็ตาม นักเทววิทยายังคงยอมรับเนื้อหาของคำสอนรองนี้ แม้ว่าจะเปิดโอกาสอธิบายให้เกิดความเข้าใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่ยังสามารถศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมได้ก็ตาม

นอกนั้น ยังมีคำสอนของพระศาสนจักรอีกมากมายที่ไม่สามารถจัดเข้าในประเภทข้อคำสอนหลัก หรือข้อคำสอนรองได้ ซึ่งเราอาจเรียกว่าเป็นประเภทที่สาม คือหลักการปฏิบัติ (disciplines) ซึ่งหมายถึง ขนบธรรมเนียม ประเพณี วิถีชีวิตของการปฏิบัติที่สอดคล้องกับพระวรสาร ซึ่งอาจเป็นหลักปฏิบัติที่เกี่ยวกับศีลศักดิ์สิทธิ์ พิธีกรรม หรือหลักปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับศีลธรรม^๑

ในบทความนี้ ผู้เขียนต้องการที่จะกล่าวถึงเฉพาะอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร ที่เกี่ยวข้องกับหลักการปฏิบัติ (disciplines) โดยเฉพาะในเรื่องศีลธรรม (morals) เท่านั้น ซึ่งต้องการการเข้าใจในรายละเอียด เนื่องจากคำสอนด้านศีลธรรมเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความจริง (truth) ที่มีลักษณะเฉพาะตน ซึ่งแตกต่างความจริงด้านข้อความเชื่อ (deposit of faith) ที่ได้รับมาจากการไขแสดงของพระเจ้า (revealed truth) มีลักษณะที่ไม่เหมือนกับความจริงด้านศีลธรรม (moral truth) โดยเฉพาะความจริงด้านศีลธรรมที่ไม่ได้รับมาจากการไขแสดงโดยตรง (unrevealed truth) แต่เป็นความจริงที่มีพื้นฐานมาจากกฎศีลธรรมธรรมชาติ (natural moral law) แม้ว่าความจริงด้านศีลธรรมก็เป็นความจริงที่เกี่ยวข้องกับความรอดพ้น (salvific truth) ด้วยก็ตามที่ ประเด็นคำถามที่สำคัญคืออำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร (Magisterium) ในเรื่องศีลธรรม (morals) เป็นอำนาจสอนที่พระศาสนจักรสามารถ (competence) เป็นผู้กำหนด

^๑ Joseph A. Selling, "Authority in Moral Teaching in a Catholic Christian Context" in *Christian Ethics* ed. Bernard Hoose. Cassell: London. 1998, pp. 58-59.

(definite) แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้นหรือไม่? หรือการประยุกต์แก้ปัญหาด้านศีลธรรม ที่มาจากอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักรเรียกร้องให้คริสตชนนอบน้อม ด้านความเชื่อ (religious obedience) โดยปราศจากข้อโต้แย้งหรือไม่?

อำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร เรียกร้องการเห็นพ้อง (assent)

ตามปกติอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร (Magisterium) ในเรื่องศีลธรรม (morals) ที่ประกาศสอนอย่างเป็นทางการในเอกสารระดับต่างๆ ของพระศาสนจักร ที่เรามักจะได้ยินหรืออ่านพบมักจะเป็นอำนาจการสอนของพระศาสนจักรสากลแบบสามัญ (ordinary Magisterium) และประเภทของเอกสารที่ใช้มักจะเป็น พระสมณสาส์น (encyclical) พระดำรัสสอน (instruction) พระสมณลิขิตเตือนใจ (exaltation) พระดำรัสส่วนพระองค์ (mutu proprio) หรือแม้แต่คำปราศรัย (discourse) ในโอกาสพิเศษต่างๆ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัญหาศีลธรรมบางประการ ซึ่งพระศาสนจักรได้อำนาจ (authority) การสอนโดยไม่ผิดพลาด (infallibility) แม้แต่ปัญหาศีลธรรมที่มีพื้นฐานการอ้างจากกฎเกณฑ์ศีลธรรมธรรมชาติ (natural moral law) โดยอ้างว่าพระศาสนจักรเป็นผู้ที่แปลความ

หมายที่แท้จริงเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว (authentic interpretation) และเรียกร้องให้คริสตชนนอบน้อม (religious obedience) ต่อคำสอนนั้นด้วย ซึ่งเป็นการเรียกร้องความนอบน้อมทั้งด้านสติปัญญา (intellect) และเจตจำนง (will) (LG 25)

อำนาจสอนทางการของพระศาสนจักรในเรื่องศีลธรรม ที่มีพื้นฐานตั้งอยู่บนกฎศีลธรรมธรรมชาติ (natural moral law) เป็นสิ่งที่นักเทววิทยาตั้งคำถามเกี่ยวกับความแท้จริง (authentic) ของอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร (Magisterium) ที่ตนอ้างว่าเป็นผู้ที่แปลความหมายที่แท้จริงนั้นจากการศึกษาเราสามารถให้เหตุผลที่พระศาสนจักรอ้างว่าตน เป็นผู้มีอำนาจในการแปลความหมายหรือกำหนดความหมายกฎเกณฑ์ศีลธรรมธรรมชาติ (natural moral law) ในพระสังคยานาวาติกันที่ 2 ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ 2 แห่งคือ

แห่งแรกใน พระสังฆธรรมนูญ เรื่องการอภิบาลของพระศาสนจักรในโลกปัจจุบัน (Gaudium et spes) (GS) ข้อที่ 50 กล่าวว่า “...ส่วนบิดามารดาเองท้ายสุด ควรที่จะตัดสินใจต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า แต่ในด้านการปฏิบัติ คู่บ่าวสาวควรตระหนักว่าเขาเหล่านั้นไม่สามารถปฏิบัติตามอำเภอใจตนได้ เขาต้องปฏิบัติตามมโนธรรมที่ต้อง

สอดคล้องกับกฎเกณฑ์ของพระเจ้า (divine law) และจำต้องนอบน้อมต่อหน้าที่สอนของพระศาสนจักร ซึ่งเป็นผู้ที่แปลความหมายกฎเกณฑ์พระเจ้าที่ถูกต้อง เพราะกฎเกณฑ์พระเจ้าส่องสว่างให้ความหมายของความรักระหว่างสามีภรรยา ปกป้อง และนำทางไปสู่ความครบครันแห่งมนุษย์ที่แท้จริง”¹⁰ นักเทววิทยาผู้เชี่ยวชาญ¹¹ ให้ข้อสังเกตไว้ว่า ประโยคดังกล่าว แม้ว่าพระศาสนจักรจะกล่าวถึงการปฏิบัติตามมโนธรรมของตนที่สอดคล้องกับกฎเกณฑ์ของพระเจ้า (divine law) ก็ตาม แต่ความหมายที่แท้จริงคือพระศาสนจักรต้องการบอกว่าตนเองเป็นผู้ที่แปลความหมายกฎศีลธรรมธรรมชาติ (natural moral law) ซึ่งเป็นกฎเกณฑ์ที่มีพื้นฐานอยู่บนกฎเกณฑ์ของพระเจ้า (divine law) นั่นเอง

แห่งที่สองใน Dignitatis humanae (DH) ที่เป็นเรื่องเสรีภาพในการนับถือศาสนาข้อที่ 14 กล่าวว่า “ในการหล่อหลอมมโนธรรมของตน คริสตชนผู้ที่มีความเชื่อควรให้ความสนใจอย่างระมัดระวังต่อคำสอนที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระศาสนจักร โดยพระประสงค์ของพระคริสตเจ้า พระศาสนจักรเป็นผู้ที่สอนความจริง เป็นหน้าที่ของพระศาสนจักรที่ต้องสอนอย่างผู้มีอำนาจแท้จริง ถึงความจริงที่พระคริสต์เจ้าเองเป็นผู้ประกาศและยืนยัน เกี่ยวกับหลักเกณฑ์ด้านศีลธรรม (the principles of the moral order) ซึ่งมีต้นกำเนิดมาจากธรรมชาติของมนุษย์”¹² ตรงนี้เราพบว่าพระศาสนจักรยืนยันว่าตนเป็นผู้ที่มีอำนาจในการสอนในเรื่องศีลธรรม โดยกล่าวเฉพาะหลักเกณฑ์ด้านศีลธรรมในภาพรวมเท่านั้น

¹⁰ “Married people should realize that in their behavior they may not simply follow their own fancy but must be ruled by conscience – and conscience ought to be in accord with the law of God and the teaching authority of the Church, which is the authentic interpreter of divine law. For the divine law throws light on the meaning of married love, protects it and leads it to truly human fulfillment” (GS 50a).

¹¹ Francis A. Sullivan., “The Authority of the Magisterium on Questions of Natural Moral Law” in: Readings in Moral Theology No. 6: Dissent in the Church. edited by CURRANS E. Charles and McCORMICK A. Richard. Paulist Press: New York. 1988, pp.42-57. บทความนี้นำความคิดของ Sullivan มาอธิบายเนื่องจากความชัดเจนของการอ้างเหตุผล และผู้เขียนยอมรับว่าการอ้างเหตุผลอธิบายดังกล่าวเป็นเพียงการสรุปประกายความคิดในเรื่องนี้เท่านั้น ไม่ใช่เป็นการแสวงหาคำตอบอย่างสมบูรณ์

¹² “In forming their consciences the faithful must pay careful attention to the sacred and certain teaching of the Church. For the Catholic Church is by the will of Christ the teacher of truth. It is her duty to proclaim and teach with authority the truth which is Christ and, at the same time, to declare and confirm by her authority the principles of the moral order which spring from human nature itself” (DH 14).

แต่ไม่ได้กล่าวอย่างเจาะจงในการประยุกต์ใช้กฎเกณฑ์ในรายละเอียด (particular norms) แต่อย่างใด

นอกจากนี้ เราสามารถพบแนวทางปฏิบัติ (guidance) สำหรับคริสตชนที่ควร มีต่ออำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร ซึ่งพระสังฆธรรมนูญเรื่องการอภิบาลของพระศาสนจักรในโลกปัจจุบัน (Gaudium et spes) ข้อที่ 43 ได้ให้แนวทางไว้ว่า

“ขอให้บรรดาสัตบุรุษไม่ควรจินตนาการว่า ผู้อภิบาลเป็นผู้ที่เชี่ยวชาญรอบรู้ ต่อปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นที่เป็นเรื่องซับซ้อน ในการแก้ไขปัญหาต่างๆ หรือคาดหวังว่าเป็นหน้าที่ของผู้อภิบาล แต่ในทางตรงข้ามขอให้บรรดาสัตบุรุษเลือกตัดสินใจด้วยตนเอง โดยอาศัยการส่องสว่างของความปรีชาญาณแบบคริสตชน และการให้ความสนใจอย่างระมัดระวังต่อกำหนดอำนาจสอนของพระศาสนจักร”¹³

สรุป เราสามารถสังเกตว่าแนวทางปฏิบัติดังกล่าวข้างต้น ไม่ใช่เป็นการใช้อำนาจบังคับสั่งการ (parentalism) แต่เป็นแนวทางที่ให้คริสตชนเป็นผู้ที่ตัดสินใจ

จากมโนธรรมของตนเอง ที่ได้รับการหล่อหลอม (informed conscience) จากคำสอนของพระศาสนจักร โดยมีใช่เป็นการประยุกต์โดยตรงจากกฎเกณฑ์เท่านั้น แต่จำต้องคำนึงถึงสถานการณ์แวดล้อมที่ซับซ้อนที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เรียกร้องให้มโนธรรมมีความรอบคอบ โดยอาศัยประสบการณ์ส่วนตัว (personal experience) ที่อาจมีข้อจำกัด ซึ่งต้องเรียนรู้จากความรู้ปรีชาญาณของสังคมรอบข้างที่ตนอาศัยอยู่ และคริสตชนยังต้องให้ความสนใจอย่างระมัดระวังต่อกำหนดอำนาจสอนของพระศาสนจักร

เรายังสามารถพบกฎเกณฑ์สำคัญแห่งการเข้าใจการปฏิบัติด้วยความรับผิดชอบที่คริสตชนพึงมี ต่อคำสอนทางการของพระศาสนจักรได้ ในพระสังฆธรรมนูญเรื่องพระศาสนจักร (Lumen gentium) ข้อที่ 25 กล่าวว่า “บรรดาพระสังฆราชผู้สอนในการร่วมเป็นหนึ่งในเดียวกับพระสันตะปาปา พวกเขาจำต้องได้รับการยอมรับจากทุกคนในฐานะ ที่เป็นพยานแห่งพระเจ้าและความจริงแบบคาทอลิกสำหรับในส่วนของคริสตชนจำต้องบนบ่ม

¹³ Let the layman not imagine that his pastors are always such experts, that to every problem which arises, however complicated, they can readily give him a concrete solution, or even that such is their mission. Rather, enlightened by Christian wisdom and giving close attention to the teaching authority of the Church, let the layman take on his own distinctive role (GS. 43).

ด้วยความเชื่อต่อการตัดสินใจของพระสังฆราชของตน ซึ่งเป็นผู้ที่ได้ปฏิบัติในพระนามของพระคริสตเจ้า ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อและศีลธรรม และต้องผูกมัดตนเองในการให้ความนบถด้วยจิตใจ การนบถด้วยน้ำใจและสติปัญญา¹⁴ พวกเขาจำต้องนบถต่ออำนาจสอนทางการของพระสันตะปาปาในวิถีทางเฉพาะ ถึงแม้ว่าพระองค์จะไม่ได้เป็นการประกาศอย่างสง่าจากธรรมาสันก็ตาม”¹⁴

ความคิดเห็นจากนักเทววิทยาเกี่ยวกับความนบถด้านความเชื่อ (religious obedience) ต่อหลักปฏิบัติด้านศีลธรรมของอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร

นักเทววิทยา Francis Sullivan¹⁵ ได้แปลความหมายของ การเห็นพ้องด้วยความเชื่อ (religious assent) และการนบถด้วยเจตจำนงและสติปัญญา

(submission of will and intellect) ที่คริสตชนจำต้องมีต่ออำนาจสอนของพระศาสนจักรตามที่พระสังฆธรรมนูญเรื่องพระศาสนจักร (Lumen gentium) ข้อที่ 25 ว่าหมายถึง “การมอบความเห็นพ้องที่มีพื้นฐานอยู่บนความเชื่อที่คริสตชนควรมีต่อเรียกร้องของอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักรแบบสามัญ ซึ่งหมายถึงการมอบความพยายามที่จะสนับสนุนอย่างซื่อสัตย์ ที่จะเอาชนะความเห็นที่ตรงข้ามที่อาจจะมีขึ้นได้ และยังพยายามบรรลุถึงความเห็นพ้องที่ซื่อสัตย์ด้านสติปัญญาต่อคำสอนนี้”

นักเทววิทยาศีลธรรม Richard Gula¹⁶ อธิบายว่า การนบถด้วยเจตจำนงและสติปัญญา (submission of will and intellect) เป็นสิ่งที่มากกว่าการนิ่งเงียบ (respectful silence) หรือการปฏิบัติตามเพียงภายนอก (external conformity) แต่น้อยกว่าการผูกมัดตนเองด้วยความเชื่อ (full com-

¹⁴ Bishops who teach in communion with the Roman Pontiff are to be revered by all as witnesses of divine and Catholic truth; the faithful, for their part, are obliged to submit to their bishops' decision, made in the name of Christ, in matters of faith and morals, and to adhere to it with a ready and respectful allegiance of mind. This loyal submission of the will and intellect must be given, in a special way, to the authentic teaching authority of the Roman Pontiff, even when he does not speak ex cathedra... (LG 25)

¹⁵ Francis A. Sullivan, *Magisterium: Teaching Authority in the Catholic Church*. Paulist Press: Ramsey, 1983, p.164.

¹⁶ Richard M. Gula, *Reason informed by Faith: Foundation of Catholic Morality*. Paulist Press: New York, 1989, p. 156.

mitment of faith) ซึ่งหมายถึงการเรียกร้องความพยายามอย่างจริงจังในการบรรลุถึงการเห็นพ้องด้านสติปัญญา (intellectual agreement) ว่าเป็นการแสดงออกของความจริง และยังหมายถึงความพยายามที่ทำให้คำสอนนั้นกลายเป็นความมั่นใจส่วนบุคคล (personal conviction) ในการดำเนินชีวิต ดังนั้นการเห็นพ้องด้วยความเชื่อ (religious assent) และการนบยอมด้วยเจตจำนงและสติปัญญา (submission of will and intellect) มีพื้นฐานอยู่บนความเชื่อของศาสนา (religious ground) จึงหมายถึงความพยายามให้คำสอนนั้นกลายเป็นความมั่นใจส่วนบุคคล โดยตั้งอยู่บนแรงจูงใจที่ว่าพระคริสตเจ้าได้ทรงมอบอำนาจให้พระศาสนจักรทำหน้าที่สอนภายใต้การชี้นำของพระจิตเจ้า

Richard Gula อธิบายเพิ่มเติมว่าความเชื่อสัตย์ต่ออำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร เรียกร้องให้เราหลีกเลี่ยงท่าทีสุดโต่ง 2 ขั้ว คือข้อที่หนึ่ง หลีกเลี่ยงการยอมรับอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร ว่าเป็นคำสอนที่ดีเพียงเพราะว่ามีเหตุผลสนับสนุนที่สมเหตุสมผลเท่านั้น เพราะท่าทีดังกล่าวลดทอนความสำคัญของอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักรลง เป็นเพียงในระดับที่เทียบเท่ากับการอ้างเหตุผลของนักเทววิทยา

อื่นๆ ทัวไปเท่านั้น ท่าทีสุดโต่งที่ 2 ที่ควรหลีกเลี่ยง คือการยอมรับอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักรมีลักษณะสมบูรณ์แบบ (absolutism) ที่ไม่สามารถแก้ไขปรับปรุงได้ เพราะท่าทีดังกล่าวอาจทำให้เป็นคำสอนทางการของพระศาสนจักรกลายเป็นคำสั่ง (dictation) ซึ่งไม่สามารถถูกวิจารณ์ในเชิงสร้างสรรค์ได้ (creative critics) ซึ่งสิ่งนี้ทำให้เราตกอยู่ในสภาพการนบยอมแบบตาบอด (blind obedience)

ดังนั้น ท่าทีเดินสายกลางที่หลีกเลี่ยงความสุดโต่งที่ควรมีต่ออำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร คือท่าทีแห่งการยอมรับข้อสันนิษฐาน (presumption in favor of the magisterium) ซึ่งหมายถึงการเริ่มต้นด้วยการยอมรับข้อสันนิษฐานอย่างจริงจังว่าเป็นคำสอนที่มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ และหลังจากแสวงหาความสมเหตุสมผลมาสนับสนุนแล้วแล้ว ก็ทำให้เรามีความสามารถที่จะยอมรับมาเป็นความมั่นใจส่วนบุคคล ที่ทำให้เราสามารถนบยอมด้วยเจตจำนงและสติปัญญาได้ ท่าทีดังกล่าวทำให้อำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยเหลือในการตัดสินใจร่วม (co-determining factor) ของมนุษย์ส่วนบุคคล ซึ่งท่าทีดังกล่าวนี้เป็นท่าทีที่เปิดออก (openness of mind) ที่เรา

สามารถเรียนรู้ได้จากคำสอนที่มาจากอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักรและทำให้เรามีความพร้อมที่จะตอบรับทำให้คำสอนนี้เป็นความมั่นใจส่วนบุคคล เพราะเหนือไปกว่านี้ อำนาจสอนทางการของพระศาสนจักรไม่สามารถบังคับมโนธรรมของบุคคลจากภายนอกได้¹⁷

การไม่เห็นพ้อง (dissent) ต่ออำนาจทางการของพระศาสนจักรในการประยุกต์เรื่องศีลธรรม (morals)

การไม่เห็นพ้อง (dissent) หมายถึง การคิดหรือการกล่าวในสิ่งที่ตรงข้ามกับคำสอนของพระศาสนจักรที่ได้ประกาศรับรอง การไม่เห็นพ้องนี้จึงเป็นการปฏิเสธสิ่งที่ได้ประกาศสอนอย่างเป็นทางการของอำนาจสอนอย่างเป็นทางการของพระศาสนจักร การไม่เห็นพ้องมักก่อให้เกิดความสับสนในพระศาสนจักร และยังมีผลต่อกับคำสอนอื่นๆ ของพระศาสนจักรด้วยการไม่เห็นพ้องนี้ไม่ใช่หมายถึงการไม่เข้าใจ (incomprehensive) หรือการผิดหวัง (disappointed) ต่อคำสอนทางการของพระศาสนจักร เพราะผู้ที่สงสัย หรือไม่เข้าใจในระยะตอนแรกอาจนำไปสู่ความเห็นพ้อง (assent) ในภายหลังได้ แต่ความ

ไม่เห็นพ้อง (dissent) ในที่นี้แสดงออกมาจากความจริงใจในการแสวงหาความจริง ความไม่เห็นพ้องต่ออำนาจสอนทางการของพระศาสนจักรในระดับต่างๆ อาจนำผลที่ตามมาดังต่อไปนี้

1) การไม่เห็นพ้องต่อข้อความเชื่อ (articles of the creed and dogmas of the faith) นำไปสู่การถูกตัดขาดออกจากพระศาสนจักร (excommunication) หรือการเป็นปฏิเสศข้อความเชื่อใดหรือข้อความเชื่อหนึ่ง (heresy) เพราะบุคคลที่ปฏิเสธข้อความเชื่อที่พระศาสนจักรสอนอย่างเป็นทางการเป็นคำสุดท้าย (definitive) และสอนอย่างเป็นทางการเป็นผู้ที่มีอำนาจในการสอน (authoritative) ก็ถูกตัดขาดจากการร่วมเป็นหนึ่งเดียวในพระศาสนจักร

2) การไม่เห็นพ้องต่อคำสอนที่เป็นคำสอนที่แน่ชัด แต่ไม่ได้มาจากการไขแสดง (non-revealed teaching) ของพระศาสนจักรที่พระศาสนจักรสอนอย่างเป็นทางการเป็นคำสุดท้าย (definitive) และเป็นผู้ที่มีอำนาจในการสอน (authoritative) ไม่ได้ทำให้ผู้นั้นตัดถูกขาด

¹⁷ Richard A. McComick, "Personal Conscience," An American Catholic Catechism, edit. by George J. Dyer. Seabury Press: New York, 1978, p. 185.

ออกจากพระศาสนจักร แต่ทำให้ความสัมพันธ์ที่ตนมีกับพระศาสนจักรควรได้รับการแก้ไข (impaired)

3) การไม่เห็นพ้องในเรื่องศีลธรรม (morals) ซึ่งเป็นคำสอนที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับข้อความเชื่อที่พระศาสนจักรสอนเป็นผู้ที่มีอำนาจในการสอน (authoritative) แต่ไม่ใช่เป็นข้อคำสอนอย่างเป็นทางการ คำสุดท้าย (definitive) ซึ่งประเภทของคำสอนนี้อาจผิดพลาดได้ (errors) ไม่ได้ทำให้ผู้นั้นถูกตัดขาดจากพระศาสนจักร และในบทความนี้เมื่อกล่าวถึงความไม่เห็นพ้องจะหมายถึงการไม่เห็นพ้องในเรื่องศีลธรรม (morals) ในความหมายนี้เท่านั้น ซึ่งเป็นสิ่งที่ค่อนข้างละเอียดอ่อน และซับซ้อนในการที่จะเข้าใจ

นอกนั้น ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับศีลธรรม เราควรแยกแยะลำดับต่างๆ ของศีลธรรม ที่อำนาจสอนทางการของพระศาสนจักรควรรับรู้และเรียนรู้คือ

1) ลำดับศีลธรรมที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติภายใน (formal and attitudinal norms) และ

2) กฎเกณฑ์สำหรับการปฏิบัติภายนอก (behavioral norms)¹⁸

ลำดับศีลธรรมที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติภายใน เป็นสิ่งที่อำนาจสอนทางการของพระศาสนจักรสามารถกำหนดบัญญัติได้ (norms) เพราะเป็นสิ่งที่ได้รับการยอมรับจากคริสตชนว่า เป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์กับการไขแสดงของพระเจ้า (revelation) ซึ่งทางจริยศาสตร์อาจสรุปได้ว่าเป็นเรื่องคุณธรรม (virtue) ในความหมายที่ว่าเป็นสิ่งที่เป็นคนสมบัติประจำตัวของคริสตชน เช่น คุณธรรมความรัก เป็นคุณธรรมที่คริสตชนทุกคนควรมีความรักเหมือนอย่างที่เราเชื่อในพระเจ้าทรงรักเรา เป็นต้น และความรักนี้เมื่อประยุกต์ใช้สำหรับคริสตชนจึงทำให้คริสตชนกลายเป็นผู้ที่ที่มีคุณธรรมอื่นๆ ด้วย เช่น เป็นผู้ที่มีความยุติธรรม

¹⁸ Brian Lewis, "Conscience and the Teaching of the Magisterium on Morality", www.acu.edu.au/__data/assets/pdf_file/.../BLewis_Conscience_and_Magisterium.pdf (accessed on 25 April 2017).

บริสุทธิ์ โอบอ้อมอารี อดทน และเมตตา กรุณา ฯลฯ (1 คร. 13) ศีลธรรมในระดับทัศนคติภายใน (formal and attitudinal norms)¹⁹ และคุณค่าทางศีลธรรม (moral values) เป็นสิ่งแรกในการสอนศีลธรรม ดังนั้น เมื่ออำนาจสอนทางการของพระศาสนจักรประกาศสอนในระดับนี้ จึงเป็นสิ่งที่อยู่ในความสามารถ (competence) ของอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร และเป็นสิ่งที่ผูกมัดภายในสำหรับมโนธรรมของคริสตชนที่จะนำไปตัดสินใจปฏิบัติตาม

ส่วนในระดับกฎเกณฑ์สำหรับการปฏิบัติภายนอก (behavioral norms) ซึ่งเป็นระดับศีลธรรมที่ครอบคลุมชีวิตด้านศีลธรรมส่วนใหญ่ของคริสตชน ซึ่งเป็นเรื่องศีลธรรมในระดับการนำไปปฏิบัติในชีวิต วัฒนธรรม และรูปแบบของชีวิต

ซึ่งกฎเกณฑ์สำหรับการปฏิบัติภายนอกนี้เป็นสิ่งที่ต้องปรับปรุง พัฒนา แก้ไข และเปลี่ยนแปลงให้สมบูรณ์ขึ้นได้ตลอดเวลา สามารถมีข้อยกเว้นได้ เพราะว่าการปฏิบัติของมนุษย์ในการเข้าถึงความจริงในระดับนี้ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในกาลเวลา ในประวัติศาสตร์ และในบริบทของชีวิตของบุคคล ดังนั้น อำนาจสอนทางการของพระศาสนจักรที่ยืนยันว่าเป็นผู้ที่มีอำนาจในการประยุกต์กฎเกณฑ์เฉพาะ (particular norms) ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับศีลธรรมในระดับนี้เอง ที่เป็นคำถามสำหรับนักคริสตจริยศาสตร์ส่วนใหญ่ยังคงพยายามแสวงหาคำตอบว่า อำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร (Magisterium) มีอำนาจอย่างแท้จริง (authenticity) ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการประยุกต์ใช้กฎศีลธรรมธรรมชาติ (natural moral law) ที่เป็นข้อบังคับ (obligation) ให้คริสตชนตัดสินใจกระทำตามคำสั่งของมโนธรรมของตนเอง

¹⁹ นอกเหนือจากกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวกับทัศนคติภายใน (formal and attitudinal norms) ดังที่กล่าวมานี้แล้วนั้น ยังมีพระบัญญัติ 10 ประการ ที่เทียบได้กับศีลธรรมในระดับนี้ เช่นในสมณสาสน์ความรุ่งโรจน์แห่งความจริง กล่าวว่า “คำสั่งต่างๆ พระบัญญัติ 10 ประการ เป็นบัญญัติที่สามารถสรุปรวมเป็นบัญญัติเอกหนึ่งเดียวที่เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความเป็นบุคคลที่ดี (the good of the person) ที่ยังมีความดีในระดับต่างๆ อีกทั้งสรุปรวมในความดีของบุคคลที่เป็นเอกลักษณ์ของตนที่มีกายและจิตรวมกันเป็นหนึ่ง ในความสัมพันธ์กับพระเจ้า ในความกับเพื่อนมนุษย์ และในความสัมพันธ์กับสิ่งสร้างต่างๆ (VS no. 13) นอกนั้นในคำสอนสากลของพระศาสนจักรคาทอลิก กล่าวว่า “พระบัญญัติ 10 ประการ เป็นส่วนหนึ่งแห่งการไขแสงของพระเจ้า และในขณะเดียวกันพระบัญญัติ 10 ประการสอนให้เราเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ และพระบัญญัติ 10 ประการยังฉายแสงส่องสว่างต่อหน้าที่ที่สำคัญๆ และสิทธิพื้นฐานของมนุษย์ ที่มีอยู่ในธรรมชาติแห่งการเป็นบุคคล” (CCC no. 2070)

ให้สอดคล้องกับข้อคำสอนเรื่องศีลธรรมดังกล่าว ตัวอย่างเช่น คำสอนเรื่องการวางแผนครอบครัวตามธรรมชาติเท่านั้น เป็นวิธีการวางแผนครอบครัวที่ถูกต้องในพระสมณสาสน์ Humana vitae ดังที่ได้ยกตัวอย่างมาข้างต้น และคริสตชนสามารถมีความคิดเห็นแตกต่างเป็นอย่างอื่นได้ (dissent) ซึ่งเราจะพิจารณาการอ้างเหตุผลตามหัวข้อดังต่อไปนี้

ประเด็นคำสอนเรื่องการวางแผนครอบครัวแบบธรรมชาติ (natural family planning) ที่อำนาจสอนทางการของพระศาสนจักรสอนว่าเป็นวิธีการเดียวที่ถูกต้องเท่านั้น ในพระสมณสาสน์ Humane Vitae (ค.ศ.1968) และพระศาสนจักรยังเรียกร้องการเห็นพ้องด้วยความเชื่อ (religious assent) และการนบ้อมด้วยเจตจำนงและสติปัญญา (submission of will and intellect) ที่คริสตชนจำต้องมีต่ออำนาจสอนของพระศาสนจักรนั้น ซึ่งถ้าพิจารณาแล้วจะเห็นว่าเป็นเรื่องศีลธรรมกฎเกณฑ์สำหรับการปฏิบัติภายนอก (behavioral norms) นักเทววิทยาหลายคนอ้างว่าเนื่องจากธรรมชาติของระดับกฎเกณฑ์ศีลธรรมที่เป็นการปฏิบัติภายนอก เป็นสิ่งที่สามารถผิดหลงได้ (non-infallibility) ดังนั้น พระศาสนจักรจึงไม่มีความสามารถ (competence) ที่จะ

ประกาศข้อคำสอนด้านศีลธรรมแต่เพียงผู้เดียวได้ ดังนั้น ในประเด็นดังกล่าว ยังคงเป็นเรื่องที่ไม่ใช่เป็นคำตอบสุดท้าย (definitive) ในเรื่องการวางแผนครอบครัว

ประเด็นเรื่อง การสอนว่าการให้อาหารและน้ำทางสายแก่ผู้ป่วยที่อยู่ในสภาพชีวิตพืชกาวรว่าเป็นเครื่องมือธรรมดา ที่พระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 ทรงปราศรัยต่อผู้เข้าร่วมประชุมนานาชาติ เมื่อวันที่ 20 มีนาคม ค.ศ. 2004 และเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับผู้ป่วย (ordinary means) แม้ว่าประเภทของคำสอนดังกล่าว จะจัดว่าเป็นคำสอนประเภทที่มีอำนาจต่ำสุด (low authority) เมื่อเทียบกับคำสอนที่เป็นทางการประเภทอื่นก็ตาม เรื่องนี้เป็นเห็นได้ชัดเจนว่า พระศาสนจักรไม่มีความสามารถ (competence) ในการกำหนดหลักปฏิบัติดังกล่าว เพราะอยู่นอกหน้าที่ของพระศาสนจักร

ประเด็นที่สำคัญเกี่ยวกับสาเหตุที่กล่าวว่าพระศาสนจักรไม่มีความสามารถ (competence) ในการกำหนดหลักปฏิบัติด้านศีลธรรมดังกล่าว เพราะว่าเรื่องศีลธรรมนี้ไม่ได้เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความจริงด้านข้อความเชื่อ (deposit of faith) ที่ได้รับมาจากการไขแสดของพระเจ้า (revealed truth) โดยตรง หรือเป็น

ข้อความเชื่อ (doctrines) ที่เป็นสิ่งที่จำเป็นเพื่อสนับสนุนการไขแสดง แต่เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับหลักการปฏิบัติ (disciplines) โดยเฉพาะในเรื่องศีลธรรม (morals) เท่านั้น และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นระดับศีลธรรมส่วนในระดับกฎเกณฑ์สำหรับการปฏิบัติภายนอก (behavioral norms) ที่ความจริงด้านศีลธรรมในระดับนี้ขึ้นอยู่กับบริบท สถานการณ์ และสภาพแวดล้อมที่เข้ามาเกี่ยวข้อง ดังนั้น การไม่เห็นพ้องด้วยจึงสามารถเป็นไปได้

การไม่เห็นพ้อง (dissent) เกี่ยวกับเรื่องประยุกต์ใช้ศีลธรรมในประเด็นดังกล่าว นั้น นักคริสตจริยศาสตร์เห็นพ้องว่าถ้าปราศจากความไม่เห็นพ้องแล้ว จะไม่มีการเสวนาระหว่างผู้ที่มีอำนาจในการกำหนดและผู้เชี่ยวชาญที่เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการแสวงหาความจริงในประเด็นดังกล่าว ซึ่งการศึกษาร่วมกันและการสวดภาวนาร่วมกันเป็นสิ่งที่จำเป็น นักคริสตจริยศาสตร์ Curran²⁰ เสนอว่าในความไม่เห็นพ้องที่ซื่อสัตย์ (royal

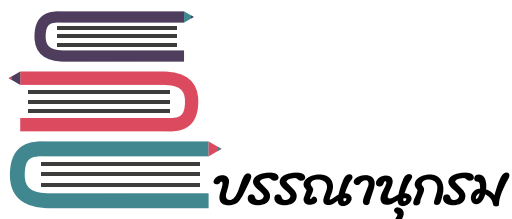
dissent) สามารถเข้ากันได้กับท่าทีที่อ่อนน้อมต่อคำสอนของพระศาสนจักร (attitude of docility toward papal teaching) ซึ่งเป็นความพยายามที่จะประนีประนอม ความนอบน้อมต่ออำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร และความจริงใจในความพยายามในการซื่อสัตย์ต่อการแสวงหาความจริงโดยเหตุผล เพราะคริสตชนเชื่อว่าพระจิตเจ้าช่วยเหลือหน้าที่อำนาจสอนทางการของพระศาสนจักร แต่อย่างไรก็ตามข้อเท็จจริงข้อคำสอนนั้นสามารถผิดพลาดได้ (errors) และบ่อยๆ เพราะเมื่อกาลเวลาผ่านไปวิธีการเข้าถึงความเป็นจริงด้านศีลธรรมอาจเปลี่ยนไป ทำให้สิ่งที่พระศาสนจักรเคยสอนด้วยวิธีการหาความจริงเดิม ๆ อาจใช้ไม่ได้ผลก็เป็นได้

การไม่เห็นพ้องอาจเกิดขึ้นได้ใน 2 ระดับคือ ความไม่เห็นพ้องส่วนตัว (private dissent) และความไม่เห็นพ้องที่แสดงออกมาทางสาธารณะ (public dissent) แม้ว่าความไม่เห็นพ้องทั้งสองระดับนี้สามารถแยกแยะออกจากกันได้

²⁰ ในกรณีของ Charles Curran ที่ถูกสมณการทรงพระสังฆะธรรม (The Congregation of the Doctrine of the Faith) เข้ามาระงับหน้าที่ไม่ให้สอนคริสตจริยศาสตร์อีกต่อไป เนื่องจากถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ที่ไม่เห็นพ้องกับคำสอนของพระศาสนจักรที่สอนว่า การวางแผนครอบครัวโดยวิธีการธรรมชาติเป็นการวางแผนครอบครัววิธีเดียวสำหรับคริสตชนเท่านั้น ในกรณี Charles Curran นี้ก่อให้เกิดการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการไม่เห็นพ้องด้วย (dissent) กับคำสอนด้านศีลธรรมของพระศาสนจักรอย่างกว้างขวาง ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นกรณีศึกษาที่ว่าได้

แต่ในทางปฏิบัติเป็นการยากที่จะแยกแยะออกจากกันโดยเด็ดขาด ประเด็นที่ควรให้ความสนใจคือความไม่เห็นพ้องที่แสดงออกมาทางสาธารณะ (public dissent) ที่เรียกร้องความรับผิดชอบในผลที่ตามมาจากการแสดงความไม่เห็นพ้องออกมา ไม่ว่าจะเป็นทางการให้สัมภาษณ์ การเขียนบทความ การแสดงความคิดเห็นทางสื่อสารมวลชน ฯลฯ ที่จำต้องมีความ

จริงใจ ความเปิดเผยในการแสวงหาความจริง เพราะอำนาจสอนทางการของพระศาสนจักรในเรื่องศีลธรรมแม้ว่าจะไม่ใช่เป็นการสอนท้ายสุด (definitive) แต่ก็สอนด้วยอำนาจที่โน้มน้าวให้คริสตชนคล้อยตามอย่างผู้ที่ได้รับอำนาจจากพระเยซูคริสตเจ้า ที่ประปรทานอำนาจให้พระศาสนจักรของพระองค์ (authoritative teaching)

John Pall II. "Address to the Participants in the International Conference on Life-Sustaining Treatments and Vegetative State: Scientific Advances and Ethical Dilemma" [March 24, 2004] [online]. Available: http://www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/speeches/2004/march/documents/hf_jp-ii_spe_20040320_congress-fiamc_en.html. Retrieved August 21, 2009.

Catechism of the Catholic. Dublin: Veritas, 1994.

Dulles C. Avery. **Magisterium: Teacher and Guardian of the Faith**. Sapientia Press of Ave Maria University: Naples, 2007, pp. 67 – 73.

Helen Hull Hitchcock. "The Authority of Church Documents". *Adoremus Bulletin*, (2002).

Gula, M. Richard. **Reason informed by Faith: Foundation of Catholic Morality**. New York: Paulist Press, 1989.

- Lewis Brian. "Conscience and the Teaching of the Magisterium on Morality".
[online]. Available: http://www.acu.edu.au/__data/assets/pdf_file/.../BLewis_Conscience_and_Magisterium.pdf. Retrieved April 25, 2017.
- McComick, A. R., "Personal Conscience". **An American Catholic Catechism**,
by George J. Dyer. New York: Seabury Press, 1978.
- Selling A. Joseph., Authority in Moral Teaching in a Catholic Christian Context".
Christian Ethics, ed. Bernard Hoose. London: Cassell, 1998, pp. 58-59.
- Sullinan, A. Francis. "The Authority of the Magisterium on Questions of Natural
Moral Law" **Readings in Moral Theology No. 6: Dissent in the Church**,
edited by CURRANS E. Charles and McCORMICK A. Richard. New York:
Paulist Press: 1988, pp.42-57.
- Sullinan, A. Francis. **Magisterium: Teaching Authority in the Catholic Church**.
Ramsey: Paulist Press 1983.

สองปีที่เผชิญ

วธัญญ์ หนูสมแก้ว

(นางอภิลักษณ์)

“ข้าพเจ้าจะตอบแทนคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าได้อย่างไร ให้สมกับความดีที่ทรงมีต่อข้าพเจ้า” (สดด 116:12) ข้อความจากหนังสือเพลงสดุดี บทที่ 116 นี้เป็นดังความในใจของผมที่มีต่อองค์พระเจ้าผู้ทรงพระคุณยิ่งใหญ่ หลังจากที่ผมได้ไตร่ตรองชีวิตของตัวเองในช่วงเวลาที่ผ่านมา โดยเฉพาะในช่วง “สองปีที่เผชิญ” ซึ่งผมได้มีโอกาสออกไปฝึกประสบการณ์ชีวิตผู้อภิบาลตามวัดต่างๆ และฝึกประสบการณ์ชีวิตในต่างประเทศ เรื่องราวของวันเวลาที่เต็มไปด้วยความสุขคลุก

เคล้าไปกับความทุกข์ยากลำบากต่างๆ ที่สุดท้ายกลับมาระลึกได้ว่า สิ่งต่างๆ เหล่านั้นคือ “พระคุณ” ของพระเจ้า พระคุณของพระองค์ได้ทำให้ผมเติบโตขึ้น และตั้งใจแน่วแน่ที่จะเลือกเดินตามเส้นทางแห่งกระแสเรียกสู่การเป็นสงฆ์ต่อไป

บทความต่อไปนี้เป็น การแบ่งปันประสบการณ์ในตลอดระยะเวลาสองปีที่ผ่านมา (ปีการศึกษา 2015-2016) เพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งความดีของพระเจ้าที่มีต่อผม และเพื่อเป็นการย้ำเตือนความจำของผมตลอดไปที่จะต้องตอบแทนคุณพระองค์ในทุกวิถีทางไปจนตลอดชีวิต

ปีแรกที่เผชิญ: ปีแห่งการฝึกประสบการณ์ชีวิตผู้อภิบาล (ปีการศึกษา 2015)

หลังจากรับการอบรมในสามเนรลัษณ์แสงธรรมมาเป็นระยะเวลายาวนานพอสมควร เมื่อจบการศึกษาระดับปริญญาเป็นเวลาที่บราเดอร์แต่ละคนจะต้องหยุดพักจากการศึกษาเล่าเรียน เพื่อออกไปฝึกประสบการณ์ชีวิตผู้อภิบาลในสังคมมณฑลของตน โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้พวกเราได้ไตร่ตรองชีวิตของตนเองอย่างแน่วแน่ในการเลือกวิถีทางในการดำเนินชีวิต และเป็นการฝึกฝนภาคปฏิบัติเกี่ยวกับงานต่างๆ ในสังคมมณฑลของตนตามที่ผู้ใหญ่'ปรารถนาให้เราได้ฝึกฝน หรือตามที่เราเองมีความสนใจอยากจะทำเป็นพิเศษ

ในส่วนของผมเอง ผมได้เขียนโครงการเสนอต่อผู้ใหญ่ผู้รับผิดชอบที่จะไปฝึกงานอภิบาลที่วัดต่างๆ ซึ่งผมเองมีความสนใจ เนื่องจากว่าในตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาก่อนหน้านี้ ผมยังไม่เคยมีโอกาสดำเนินการฝึกงานที่วัดใดวัดหนึ่งอย่างจริงจังเลย ดังนั้นในภาคเรียนที่หนึ่งผมจึงขอไปฝึกประสบการณ์ ณ วัดอัครเทวดามีคาแอล ดอนกระเบื้อง อ.บ้านโป่ง จ.ราชบุรี ส่วนในภาคเรียนที่สองที่วัดนักบุญฟรังซิสเซเวียร์ พุด่อง อ.ทองผาภูมิ จ.กาญจนบุรี ซึ่งผมขอแบ่งปันประสบการณ์ที่ได้รับในรูปแบบ “เล่าสู่กันฟัง” ดังต่อไปนี้

1. ภาคเรียนที่หนึ่ง ณ วัดอัครเทวดามีคาแอล ดอนกระเบื้อง (มิถุนายน-กันยายน 2015)

ภาพรวมของดอนกระเบื้อง

วัดดอนกระเบื้องเป็นวัดเก่าแก่แห่งหนึ่งในเขตสังฆมณฑลราชบุรี รายล้อมไปด้วยบ้านของสัตบุรุษใจศรัทธาจำนวนมาก ชาวบ้านส่วนใหญ่ยังคงให้ความสำคัญในเรื่องของการปฏิบัติศาสนกิจ โดยเฉพาะการมาร่วมพิธีบูชาขอบพระคุณในวันอาทิตย์ และร่วมกิจกรรมต่างๆ ของวัดอย่างดีเสมอ ผมจึงได้พบปะพูดคุยกับชาวบ้านในหลากหลายโอกาส และบริการรับใช้ในกิจกรรมต่างๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย

นอกเหนือจากวัดดอนกระเบื้องแล้ว ผมยังมีโอกาสได้ไปฝึกประสบการณ์ที่วัดลูกอีกสองแห่ง ได้แก่ วัดนักบุญฟาบีอาโน ห้วยลึก และวัดนักบุญเปาโลกลับใจโพธาราม รวมถึงโรงเรียนอีกหนึ่งแห่งคือ โรงเรียนเทพินทร์พิทยา ซึ่งอยู่ในบริเวณวัดดอนกระเบื้องอีกด้วย

วัดดอนกระเบื้องในขณะนั้น มีพระสงฆ์ประจำอยู่ถึงสามท่าน ได้แก่ คุณพ่อเกษภา บุญรติวงศ์ (เจ้าอาวาส) คุณพ่อวิริยะ สู้เสงี่ยม (ผู้ช่วยเจ้าอาวาส ผู้อำนวยการโรงเรียนเทพินทร์พิทยา และเจ้าอาวาสวัดโพธาราม) และคุณพ่อรุ่งเรือง สารสุข (ผู้ช่วยเจ้าอาวาส และผู้รับผิดชอบวัดห้วยลึก)

ส่งศีลมหาสนิทสายห้วยลึก

นอกจากจะได้มีโอกาสพบปะกับ สัตบุรุษที่วัดแล้ว ผมยังมีโอกาสติดตาม คุณพ่อไปส่งศีลมหาสนิทให้กับสัตบุรุษที่ไม่สามารถเดินทางมาวัดได้อันเนื่องมาจากการเจ็บป่วยหรือชราภาพ การส่งศีลฯ ที่ตอนกระเบื้องนี้ แบ่งออกเป็น 2 สาย สายละประมาณ 30 คน ผมมีโอกาสได้ ไปสายห้วยลึกกับคุณพ่อรุ่งเรือง คุณพ่อจะใช้เวลากับแต่ละคนอย่างดีที่สุด ไม่รีบร้อน จนเกินไป รวมๆ แล้วก็ประมาณครึ่งวัน พอดีจึงเสร็จสิ้น การติดตามคุณพ่อไปส่ง ศีลมหาสนิทเป็นเหมือนการได้เยี่ยมเยียน ชาวบ้านไปในตัว ได้พบเห็นสภาพความเป็นอยู่และให้กำลังใจพวกเขาในการ ดำเนินชีวิตต่อไป สิ่งหนึ่งที่ได้รับ จากการส่งศีลในทุกๆ ครั้งก็คือ การได้เห็น ความเชื่อของบรรดาผู้สูงอายุ ที่เป็นความ เชื่อแบบชาวบ้านๆ ซึ่งไม่มากด้วยหลักการ ทางเทววิทยา แต่อาจลึกซึ้งกินใจมากกว่า ผู้ที่มีความรู้ทางเทววิทยาบางคนเสียอีก

บริการขับรถ

ในวันอาทิตย์ที่ตรงกับการฉลองวัด ในเขตสังฆมณฑลราชบุรี ผมจะได้รับมอบหมายให้ช่วยบริการขับรถพาชาวบ้านไป ร่วมฉลองวัด ในแต่ละครั้งทีไปจะมีชาวบ้านร่วมเดินทางไปด้วยประมาณ 10 คน บรรดาภคในการเดินทางเป็นไปอย่าง

สนุกสนานตามประสาชาวบ้านที่สนิทสนม กันเป็นอย่างดี

นอกจากนั้นผมยังได้รับมอบหมาย ให้ขับรถให้กับคุณพ่อ ชิสเตอร์ และคณะ ครูในหลากหลายโอกาส ซึ่งผมก็ยินดี บริการทุกท่านอย่างเต็มที่ และยึดคติที่ว่า “ส่งทุกคนถึงหัวบันไดบ้าน” เลยอาจ เป็นสาเหตุที่ทำให้หลายคนไว้วางใจให้ผม ขับรถอยู่เป็นประจำ ซึ่งผมก็ชอบชะด้วย...

เตรียมจิตใจฉลองวัดฯ

กิจกรรมที่น่าประทับใจที่วัดตอน กระเบื้องก็คือ การได้มีโอกาสอยู่ร่วมใน การเตรียมจิตใจก่อนฉลองวัด ซึ่งใช้เวลานานกว่า 2 เดือนก่อนการฉลอง โดยในแต่ละสัปดาห์จะมีการแห่พระรูปอัครทูตคา มีคาแอลไปยังหมู่บ้านคริสตชนกลุ่มต่างๆ จำนวน 9 กลุ่ม และประกอบพิธีบูชา ขอบพระคุณให้กับสัตบุรุษในแต่ละกลุ่ม เพื่อให้พวกเขาได้สัมผัสกับบรรยากาศการ ฉลองที่กำลังจะมาถึง โดยเฉพาะคนที่ไม่สามารถเดินทางไปวัดได้ในแต่ละสัปดาห์ จะได้มีโอกาสร่วมส่วนในการเตรียมฉลอง วัดได้อย่างดีด้วย หลังจากนั้นจะมีการ ประกอบพิธีบูชาขอบพระคุณเตรียมจิตใจ ที่วัดอีก 7 วัน (สัปดาห์) เพื่อให้ สัตบุรุษได้มีโอกาสเตรียมจิตใจอย่างเต็มที่ ก่อนการฉลองวัด

วัดห้วยลึกคึกคัก

ทุกๆ เย็นวันอาทิตย์ ผมจะมีโอกาสไปร่วมพิธีบูชาขอบพระคุณที่วัดนักบุญฟาบีอาโน ห้วยลึก ซึ่งอยู่ไม่ไกลมากนักจากวัดใหญ่ (วัดดอนกระเบื้อง) ทุกๆ สัปดาห์คุณพ่อรุ่งเรือง ผู้รับผิดชอบวัดห้วยลึกในขณะนั้น จะขับรถกระบะซึ่งต่อที่นั่งด้านหลังเป็นเหมือนรถสองแถว รับสัตบุรุษที่ยืนรอระหว่างทางไปวัดห้วยลึกพร้อมกัน ผู้โดยสารส่วนใหญ่จะเป็นเด็กและผู้สูงอายุประมาณ 10 กว่าคนตลอดทางทั้งไปและกลับจะมีเสียงพูดคุยกันอย่างสนุกสนานตลอดทางจนกว่าจะถึงจุดหมาย สำหรับสัตบุรุษที่ชราภาพมากจริงๆ จนไม่สามารถเดินทางไปได้แต่ปรารถนาจะรับศีลมหาสนิทในวันอาทิตย์ คุณพ่อก็จะบริการส่งศิลาให้ในระหว่างการเดินทางด้วย

ที่วัดห้วยลึกนี้มีความคึกคักเป็นพิเศษก็เพราะมีเด็กเล็กๆ มาวิ่งเล่นเกือบตลอดมิสซาฯ รวมทั้งมีผู้สูงอายุหลายท่านให้การทักทายด้วยอ้อยาศัยไมตรีแก่ผม ดังนั้นบรรยากาศที่ห้วยลึกทุกเย็นวันอาทิตย์จึงเป็นบรรยากาศที่อบอุ่น ชวนให้คิดถึงอยู่ทุกครา

วัดโพธาราม: วัดน้อยในดวงใจ

วัดนักบุญเปาโลกลับใจ โพธาราม อาจไม่ค่อยมีใครรู้จักมากนัก เพราะเป็น

วัดขนาดเล็กที่แอบอยู่ในซอยแคบๆ ในอำเภอโพธาราม แต่ถ้าหากใครได้มีโอกาสมาทำงานอภิบาลที่วัดแห่งนี้จะต้องประทับใจไม่รู้เลือนทุกคนไป เพราะสัตบุรุษที่นี่มีน้ำใจงดงาม และร่วมมือกับกิจกรรมต่างๆ ของวัดอย่างดีเสมอ

สำหรับผมเองในทุกๆ เย็นวันเสาร์ผมมีโอกาสติดตามคุณพ่อวิริยะ เจ้าอาวาสในขณะนั้น ไปส่งศีลมหาสนิทให้กับสัตบุรุษที่ไม่สามารถเดินทางมาวัดได้ หลังจากนั้นก็จะเดินทางไปวัด ช่วยกันเปิดวัด จัดเตรียมพระแท่นและอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้ในพิธีกรรม และคอยต้อนรับสัตบุรุษที่ค่อยๆ หายยอกันเดินทางมาถึงที่วัดในแต่ละสัปดาห์จะมีสัตบุรุษมาร่วมพิธีบูชาขอบพระคุณเต็มวัดเสมอ (15-20 คนก็เต็มวัดแล้ว) พิธีจะเริ่มต้นในเวลา 17.00 น. และจะเสร็จสิ้นในเวลาประมาณ 19.00 น. หลังจากนั้นพวกเราและสัตบุรุษหลายๆ ท่านจะไปรับประทานอาหารภาคค่ำพร้อมกันที่ “ร้านเด่นท์” ร้านข้าวต้มริมถนนที่เรียบง่ายที่สุดแต่รสชาติเป็นเลิศพร้อมกับการพูดคุยกันอย่างเป็นกันเองที่ดูเหมือนจะเป็นการประชุมสภาวัดไปในตัวด้วย กว่ากิจกรรมต่างๆ จะเสร็จสิ้นลงและกลับถึงบ้านพักก็ประมาณ 20.00 น.

นอกจากนั้นผมยังมีโอกาสได้ร่วมในกิจกรรมแสวงบุญกับสัตบุรุษวัดโพธารามถึง 2 ครั้งด้วยกัน ครั้งแรกเป็นการล่อง

เรือ “ตามรอยธรรมทูต” ตามลำน้ำแม่กลอง เริ่มจากท่าเรือที่แม่กลองไปจนถึง อาสนวิหารแม่พระบังเกิด บางนกแขวก ครั้งที่ 2 เป็นการเดินทางไปยังภาคอีสาน อันได้แก่สักการะสถานพระมารดา แห่งมรณสักขี สองคอน จ.มุกดาหาร และวัดอัครเทวดามีคาแอล ช่งแย้ จ.ยโสธร

ประสบการณ์ต่างๆ กับพี่น้องที่วัดโพธารามเป็นไปอย่างสวยงามงดงามเสมอ ผมจึงขอยกให้วัดโพธารามเป็น “วัดน้อยในดวงใจ” ตลอดไป

สอนคริสต์ศาสนา: เทพินทร์พิทยา

ผมได้รับมอบหมายจากคุณพ่อวิริยะ ผู้อำนวยการโรงเรียนฯ ให้สอนวิชาคริสต์ศาสนาให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 3 การสอนเรียนที่นี้ไม่ได้ยากมากนัก อีกทั้งเนื้อหาสาระของการเรียนก็เป็นสิ่งที่ผมเชี่ยวชาญอยู่พอสมควร สิ่งที่ผมพยายามแสดงออกให้กับนักเรียนได้เห็น ก็คงเป็นความใจดี ผมพยายามสร้างความเป็นกันเองกับบรรดานักเรียนเพื่อจะได้ง่ายต่อการสอนเรื่องศาสนาและจริยธรรมแก่พวกเขา แต่มีข้อแม้เล็กน้อยว่าในเวลาเรียนเพลอหลับได้แต่ห้ามจงใจหลับเป็นต้น

เด็กๆ ส่วนใหญ่ตั้งใจเรียนดีมาก อาจจะมีบางคนดื้อไปบ้างแต่ก็คุยกันรู้เรื่อง ในเวลาเรียนผมพยายามสอดแทรกทักษะ พื้นฐานในการดำเนินชีวิตช่วงวัยรุ่น เรื่อง ความเหมาะสมของการคบเพื่อนต่างเพศ หรือการตัดสินใจในการเรียนต่อในอนาคต ซึ่งถือว่าเป็นพื้นฐานสำคัญ ในห้องเรียน จึงมีบรรยากาศแห่งความสนุกสนาน เด็กๆที่เรียนรู้สึกผ่อนคลาย ไม่ตึงเครียด จนเกินไป ผมใช้เวลาสอนกับพวกเขาแค่ หนึ่งภาคเรียนเท่านั้น แต่ก็มีประทับใจ มากมายเกิดขึ้นสืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งยังคงมีการติดต่อสื่อสารกันบ้างในโลก ออนไลน์ และผมก็จะคอยเฝ้าดูความสำเร็จของลูกศิษย์เหล่านี้ในอนาคตเรื่อยไป

ลาก่อนดอนกระเบื้อง

ตลอดระยะเวลากว่า 4 เดือนที่ ดอนกระเบื้อง ผมได้สัมผัสกับชีวิตและ ภารกิจของพระสงฆ์อย่างเต็มที่ คุณพ่อทั้ง สามท่านเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับผมในการ ดำเนินชีวิตของการเป็นพระสงฆ์ และการ ปฏิบัติหน้าที่ต่างๆด้วยความเอาใจใส่ สัตบุรุษที่นี่ให้ความร่วมมือในกิจการต่างๆ ของวัดเป็นอย่างดี คณะครูแต่ละท่านมี น้ำใจงดงาม ทำให้บรรยากาศของที่นี่ยอบ อบอุ่นไปด้วยความอบอุ่น ผมเคยบอกกับ คุณพ่อท่านหนึ่งที่อยู่ด้วยกันที่ดอน กระเบื้องอย่างตรงไปตรงมาว่า “ผมมี ความสุขทุกวันที่ดอนกระเบื้อง” สาเหตุ

แห่งความสุขคงไม่ได้เกิดจากชีวิตที่สะดวกสบาย หากแต่เป็นความจริงใจที่ทุกคนแสดงออกต่อผมในทุกๆวัน จนกระทั่งในปัจจุบันนี้ผมยังคงเก็บความสุขใจต่างๆเหล่านั้นไว้ พร้อมกับความกตัญญูรู้คุณต่อทุกคนที่ตอนกระเบื้อง ซึ่งมีส่วนให้ผมผ่านวันเวลาหนึ่งภาคเรียนไปได้อย่างงดงามที่สุด

2. ภาคเรียนที่สอง ณ วัดนักบุญฟรังซิสเซเวียร์ พุด่อง (พฤศจิกายน 2015 – มกราคม 2016)

ก่อนมาอยู่พุด่อง

หลังจากจบโครงการการฝึกประสบการณ์ชีวิตผู้อภิบาลในภาคเรียนที่ 1 แล้ว ในขณะนั้นทางสามเณรลัยแสงธรรมได้กำหนดให้บราเดอร์ทุกคนต้องเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับจิตตารมณ์การเป็นธรรมทูตกับคุณพ่ออาดรีอานา เปโลชิน อธิการเจ้าคณะธรรมทูตไทย ที่วัดนักบุญมาร์โก จังหวัดปทุมธานี เพื่อให้บราเดอร์แต่ละคนมีใจรักในการอภิบาลสัตบุรุษ รักในการประกาศข่าวดีของพระเยซูคริสตเจ้าไปยังพี่น้องต่างความเชื่อผ่านทางงานเมตตาจิต โดยเฉพาะกับบรรดาผู้ยากไร้ และผู้ด้อยโอกาสต่างๆ ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างมากในการสร้างแรงบันดาลใจในการเป็นผู้อภิบาลที่ดีให้กับพวกเรา

หลังจากสัมผัสกับจิตตารมณ์ธรรมทูตในช่วงสั้นๆ เสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ถึงเวลาในการเข้าสู่ภาคปฏิบัติ เพื่อนๆ ของผมส่วนหนึ่งได้ไปฝึกประสบการณ์ชีวิตที่ประเทศลาว (ในภายหลังกลับมาที่เขตภาคเหนือของไทย) เพื่อนอีกส่วนหนึ่งรวมถึงตัวผมเองด้วยกลับไปฝึกประสบการณ์ที่สังฆมณฑลของตน ซึ่งผมเองได้เลือกที่จะไปฝึกประสบการณ์ที่วัดนักบุญฟรังซิสเซเวียร์ พุด่อง เพราะคิดว่าที่นี่น่าจะสอดคล้องกับจิตตารมณ์การเป็นธรรมทูตที่ได้รับการอบรมมาก่อนหน้านี้

บรรยากาศของวัดพุด่อง

วัดพุด่องอยู่ในเขตพื้นที่ที่เต็มไปด้วยป่าไม้สลับไปกับสวนยางพาราของชาวบ้าน พื้นที่บริเวณนั้นจึงมีสภาพอากาศที่ดีมาก ช่วงที่ผมไปอยู่ที่นั่นอยู่ในระหว่างเดือนพฤศจิกายนถึงมกราคมซึ่งเป็นฤดูหนาวพอดี จึงเป็นช่วงชีวิตที่สดชื่นแจ่มใสเป็นพิเศษ

วัดพุด่องมีสัตบุรุษประมาณ 20 ครอบครัว แต่ละครอบครัวมีน้ำใจงดงามให้ร่วมมือกับกิจกรรมต่างๆ ของวัดอย่างสม่ำเสมอ มีความเป็นกันเองและต้อนรับผมอย่างดีมาก วันเวลาที่พุด่องจึงเต็มไปด้วยความสุขและผ่านไปอย่างรวดเร็วมาก

คุณพ่อผู้ยิ่งใหญ่แห่งพุด่อง

นอกเหนือจากบรรยากาศที่งดงามของพุด่อง ความดีงามที่เหนือกว่าบรรยากาศภายนอกสำหรับผม ก็คงจะเป็นคุณพ่อเจ้าอาวาสวัดพุด่องในขณะนั้น นั่นคือคุณพ่อสกล บันฉาย ท่านเป็นแบบอย่างที่ดีในทุกๆ ด้าน ทั้งรูปแบบการใช้ชีวิตที่เรียบง่ายติดดิน ความสุภาพถ่อมตน และการทุ่มเทในการทำงานอภิบาล

คุณพ่อสกลอยู่ที่พุด่องนานถึง 10 ปี ท่านจึงมีความชำนาญและคล่องตัวในการทำงานต่างๆ นอกเหนือจากการดูแลสัตบุรุษในเขตวัดพุด่องแล้ว ท่านยังเป็นผู้ดูแลเขตแพร่ธรรมพิเศษทองผาภูมิ ซึ่งเป็นเขตพื้นที่ที่กว้างใหญ่ไพศาล ท่านเป็นผู้บุกเบิกและดูแลเอาใจใส่กลุ่มคริสตชนที่บ้านบ้องตี้ อ.ไทรโยค จ.กาญจนบุรี เรียกได้ว่าท่านทุ่มเททำงานและช่วยเหลือผู้คนมากมายมานักต่อนัก นี่แหละบุคคลที่ยิ่งใหญ่ที่สามารถยึดเป็นแบบอย่างได้อย่างแท้จริง

บ้านบ้องตี้

บ้านบ้องตี้ เป็นชื่อหมู่บ้านในอ.ไทรโยค จ.กาญจนบุรี ประชากรส่วนใหญ่เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ มีคริสตชนที่อพยพมาจากประเทศเมียนมาประมาณ 20 คน ซึ่งได้รับการดูแลเอาใจใส่ด้านจิตใจจากคุณพ่อสกลอย่างดี ตัวผมเองมี

โอกาสติดตามคุณพ่อไปเยี่ยมเยียนชาวบ้านเดือนละครึ่ง และเป็นพิเศษที่ในช่วงนั้นตรงกับเทศกาลคริสต์มาสพอดี ผมจึงมีโอกาสดำเนินกิจกรรมส่งความสุขให้กับชาวบ้านทั้งคริสตชนและพี่น้องที่นับถือความเชื่ออื่นๆ ที่อาศัยอยู่ในละแวกใกล้เคียงประมาณ 100 คน ซึ่งถือเป็นโอกาสที่ดีในการแพร่ธรรมไปในตัวด้วย

ซิสเตอร์เกาหลี่

ที่พุด่องในขณะนั้นมีซิสเตอร์ชาวเกาหลีจากคณะดวงหทัยนิรมลของพระนางมารีย์ 3 ท่าน มาช่วยงานอภิบาลคริสตชนชาวเกาหลีที่เดินทางมาพักผ่อนในประเทศไทยเป็นระยะๆ ในเขตอ.ทองผาภูมิ รวมทั้งช่วยงานอภิบาลคริสตชนในเขตวัดพุด่องด้วย ผมเองค่อนข้างจะสนิทสนมกับพวกซิสเตอร์เพราะได้รับมอบหมายจากคุณพ่อเจ้าวัดให้ช่วยเหลืองานต่างๆ ของพวกท่าน เป็นต้นช่วยในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลต่างๆ และบริการขับรถ แต่ที่ผมรู้สึกประทับใจกว่าหมดก็คือการได้ช่วยเหลือพวกเขาในการทำใบขับชীরถยนต์ซึ่งมีขั้นตอนที่ค่อนข้างซับซ้อนพอสมควร รวมทั้งการได้พาพวกเขาไปเข้าเฝ้าฯ พ้นพู่ใจที่เพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์ ผมรู้สึกดีใจที่ได้แสดงน้ำใจให้พวกเขาได้สัมผัส ดีใจที่มีส่วนในการแต่งเติมความสุขและ

ประสบการณ์ที่มีคุณค่าในแผ่นดินไทยให้กับชาวต่างชาติได้เก็บไว้ในความทรงจำ (ปัจจุบันนี้บรรดาซิสเตอร์ได้เดินทางกลับไปทำงานที่เกาหลีแล้ว)

ขับรถมาราธอน

ที่บอกว่าขับรถมาราธอนก็เพราะว่าระยะทางจากตัวเมืองราชบุรีไปถึงพุทองนั้นค่อนข้างไกลพอสมควร (ประมาณ 200 กิโลเมตร) การเดินทางไปไหนมาไหนใช้เวลาค่อนข้างนาน บางวันใช้เวลานานมากกว่าอยู่ที่วัดเสียอีก แต่ก็ไม่ใช่ความยากลำบากอะไรเลยสำหรับผม เพราะผมเป็นคนที่ชอบขับรถอยู่แล้ว ยิ่งตอนเช้าๆ ที่มีหมอกจางๆ ตลอดทาง หรือในช่วงบ่ายแก่ๆ ที่มีแดดอ่อนๆ ทำให้จิตใจสงบสุขยิ่งนัก บางครั้งความคิดดีๆ หลายๆ อย่างก็ผุดขึ้นมาในระหว่างการขับรถนี้แหละ คงเป็นเพราะมีสมาธิมากกว่าการทำกิจกรรมอื่นๆ ข้างนอกรถกระมัง

บ้านนิวไอร์แลนด์

อีกหนึ่งภารกิจที่ผมได้รับมอบหมายที่พุทองก็คือ การสอนวิชาคณิตศาสตร์ให้กับน้องๆ ที่บ้านนิวไอร์แลนด์ ซึ่งเป็นสถานรับอุปการะเด็กผู้ด้อยโอกาสโดยเฉพาะในด้านการศึกษา บ้านนิวไอร์แลนด์นี้ก่อตั้งและดำเนินการโดยฆราวาสคาทอลิกท่านหนึ่ง คือ

คุณอรุณญา นิติวัฒนานนท์ หรือ “มิสตุ่ย” ในขณะนั้นมีเด็กในอุปการะประมาณ 40 คน

ทุกๆ วันในเวลา 16.00 น. ผมจะออกเดินทางจากวัดไปยังบ้านนิวไอร์แลนด์ และเริ่มสอนน้องๆ ตั้งแต่ 16.30 น. ไปจนถึง 18.00 น. น้องๆ ที่นี่ทุกคนมารยาทดีมาก แค่ขับรถเข้าไปก็รีบวิ่งมาสวัสดีกันอย่างกับว่าผมเป็นคนใหญ่โต ทุกคนมีความรับผิดชอบ ตั้งใจรับฟังในสิ่งที่ผมถ่ายทอดและสอบถามในสิ่งที่ไม่เข้าใจ บางครั้งก็เกินเลยวิชาคณิตศาสตร์กลายเป็นวิชาภาษาอังกฤษ หรือวิทยาศาสตร์ก็มี บรรยากาศการเรียนการสอนเป็นไปอย่างสนุกสนานเสมอ หลังจากเรียนเสร็จแล้วผมจะรับประทานอาหารเย็นกับพวกเขา และต้องรีบกลับไปให้ทันมิสซาที่วัดในเวลา 19.00 น.

กิจกรรมที่ประทับใจที่สุดที่ได้ทำร่วมกับน้องๆ ที่บ้านนิวไอร์แลนด์ก็คือ การฝึกซ้อมละครคริสต์มาสเพื่อแสดงในคืนสมโภชพระคริสตสมภพที่วัดพุทอง น้องๆ แต่ละคนตื่นเต้นกันยกใหญ่กับบทบาทที่พวกเขาได้รับ ไม่ว่าจะเป็น พระแม่มารีย์ นักบุญโยเซฟ หรือแม้กระทั่งคนเลี้ยงแกะ ต่างคนต่างตั้งใจในการฝึกซ้อมกันอย่างเต็มที่ และเมื่อวันแสดงจริงมาถึงทุกคนก็สามารถแสดงบทบาทของตนเองได้อย่างน่าชื่นชม

ฉลองวัดพุ่อง

การฉลองวัดพุ่องอยู่ในช่วงเดือน พฤศจิกายนของทุกๆ ปี ก่อนจะถึงวันฉลองวัดประมาณ 2-3 สัปดาห์ จะมีการทยอยจัดเตรียมงานในส่วนต่างๆ สิ่งที่น่าประทับใจก็คือ มีผู้มีน้ำใจดีมากมายให้ความช่วยเหลือกับคุณพ่อเจ้าวัด ทั้งในด้านกำลังกายและปัจจัยที่จำเป็นต่างๆ หลายท่านอยู่ห่างไกลจากพุ่องมาก แต่ก็ได้นำสิ่งของต่างๆ มามอบให้ด้วยใจกว้างขวาง

เมื่อวันฉลองจวนจะมาถึงคุณพ่อเจ้าวัดได้ดำเนินการในเรื่องต่างๆ อย่างครบถ้วน มีสัตบุรุษหลายคนมาช่วยกันจัดเตรียมสิ่งต่างๆ อย่างพร้อมเพรียง ต่างคนต่างทำหน้าที่ของตนด้วยใจยินดี ทำให้การฉลองไม่มีสิ่งใดขาดตกบกพร่องเลยแม้แต่น้อย

ในวันฉลองปีนั้นมีผู้คนมาร่วมฉลองกันมากหน้าหลายตา จำนวนเก้าอี้ที่เตรียมไว้เยอะพอสมควรถึงกับไม่เพียงพอหลายคนต้องนั่งตามโขดหินหรือใต้ต้นไม้ใหญ่ ผมเข้าใจได้เลยว่าสาเหตุที่คนมาร่วมฉลองกันเยอะถึงขนาดนั้นนอกเหนือจากความศรัทธาต่อท่านนักบุญฟรังซิสเซเวียร์ องค์กรอุปถัมภ์ของวัดแล้ว ก็คงจะเป็นเพราะความเคารพรักที่มีต่อคุณพ่อเจ้าวัด ผู้มีหัวใจงดงามจนเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้คนมากมาย

คริสต์มาสอันหนาวเหน็บ

ตั้งแต่เด็กผมมีทัศนคติมาตลอดว่า คริสต์มาสต้องมาพร้อมกับอากาศอันหนาวเหน็บ แต่เพราะการแปรปรวนของสภาพอากาศทำให้หลายๆ ปีคริสต์มาสในประเทศไทยของเราอยู่ในช่วงที่มีสภาพอากาศร้อนถึงร้อนมาก หากแต่คริสต์มาสที่พุด่องในปีนั้นหนาวเหน็บสมความปรารถนา บวกกับความสงบและเรียบง่ายของพิธีกรรมต่างๆ ทำให้คริสต์มาสในปีนั้นเป็นคริสต์มาสที่มีความสุขมากที่สุดครั้งหนึ่งในชีวิต

นอกเหนือจากการร่วมพิธีกรรมแล้ว ผมได้มีโอกาสสร้างบรรยากาศแห่งความสนุกสนานครื้นเครงให้กับสัตบุรุษรวมทั้งชาวบ้านในละแวกนั้น โดยการนำทุกคนเล่นเกมบิงโกพระคัมภีร์ ซึ่งเปลี่ยนจากการใช้ตัวเลขในบิงโกแบบทั่วไปมาเป็นข้อความจากพระคัมภีร์ ทุกคนต่างสนุกสนานกันยกใหญ่ เสียงหัวเราะแห่งความชื่นชมยินดีดังระงมไปตลอดงาน สิ่งที่ผมดีใจมากก็คือการได้เห็นรอยยิ้มของทุกๆ คน ซึ่งผมได้ฉกฉวยโอกาสนั้นเอง ผากข้อคิดให้กับทุกคนก่อนที่จะกิจกรรมจะจบลงว่า “พระเยซูคริสต์เจ้าผู้เสด็จมาบังเกิดทรงเป็นบ่อเกิดแห่งความสุขของพวกเราทุกคนในคำคินนี้ ขอให้เราแบ่งปันความสุขนี้ต่อไปให้กับทุกคนที่อยู่รอบกายเรา” อาแมน...

ลาก่อนพุด่อง

เมื่อวันเวลาที่พุด่องผ่านไปครบ 3 เดือน ความใจหายก็บังเกิดขึ้น อยากจะขอยุ่ที่นี่ต่อไปอีกเพราะดูเหมือนว่าทุกสิ่งทุกอย่างกำลังลงตัว แต่ประสบการณ์ของชีวิตก็สอนผมมาตลอดว่า เมื่อใดก็ตามที่พบความสุขอย่างสูงสุดก็จงเตรียมพร้อมที่จะก้าวลงจากความสุขนั้นในทันที เพราะความสุขเป็นเพียงแค่ฉากหนึ่งของชีวิต ยังมีอีกหลายบทหลายตอนที่เราจะต้องพบเจอ トラบใดที่ยังมีชีวิตก็ต้องพร้อมเสมอที่จะก้าวหน้าต่อไปด้วยใจมั่นคง

ผมได้รับประสบการณ์ที่สวยงามมากมายจากพุด่อง ซึ่งแน่นอนว่าประสบการณ์เหล่านี้ทำให้ผมเติบโตขึ้นสิ่งที่โดดเด่นที่สุดที่ผมได้รับจากพุด่องคงจะเป็นเรื่องการใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายและที่สำคัญที่สุดก็คงจะเป็นเรื่องความรักในงานอภิบาลสัตบุรุษ ซึ่งจะติดอยู่ในความทรงจำของผมเรื่อยไป เพื่อการเป็นผู้อภิบาลที่ดีในวันข้างหน้า

และแล้วหนึ่งปีการศึกษาก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว ปีนี้เป็นปีที่มีความสุขมากที่สุดปีหนึ่งในชีวิตก็ได้ เพราะได้มีโอกาสหยุดพักจากการศึกษาเล่าเรียนและได้สัมผัสกับงานต่างๆ ที่ตนเองชื่นชอบ ประกอบกับพระคุณของพระที่นำผมให้พบปะกับผู้ใหญ่ที่เปี่ยมไปด้วยความเอ็นดูกรุณาทำให้วันเวลาในปีแรกนี้ผ่านไปอย่าง

สวยสดงดงาม แต่ผมก็ไม่ลืมนึกว่าแก่นแท้ของชีวิตในเส้นทางสายนี้ไม่ใช่การแสวงหาความสุข หากแต่เป็นการแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้า ซึ่งจะเป็นเข็มทิศชีวิตให้ผมสามารถก้าวหน้าต่อไปได้อย่างไม่หลงทาง

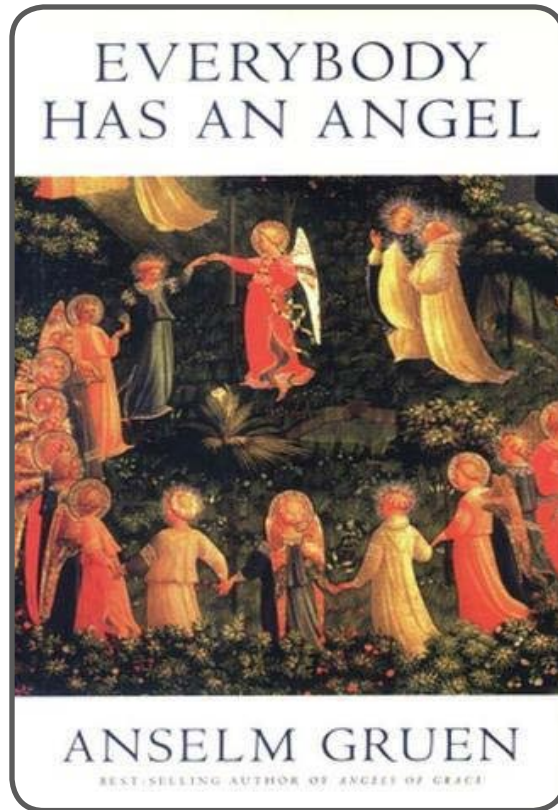
ขอขอบพระคุณพระเจ้าและทุกท่านที่มีส่วนร่วมในวันเวลาที่ผ่านไปในปีแรกนี้ “ข้าพเจ้าจะตอบแทนคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าได้อย่างไร ให้สมกับความดีที่ทรงมีต่อข้าพเจ้า” (สดด 116:12)

หมายเหตุ:
เรื่องราวในปีที่สอง
ขอแบ่งปันต่อในฉบับหน้าครับ

แนะนำหนังสือ

บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร

ชื่อหนังสือ

ทุกคนมีทูตสวรรค์อารักขา (Everybody has An Angel)

ผู้เขียน

คุณพ่ออันแซลม์ กรีน (Fr.Anselm Gruen O.S.B.)

สำนักพิมพ์

The Crossroad Publishing Company

พิมพ์ครั้งแรก

2000/2543

จำนวนหน้า

127 หน้า

บาทหลวงสังกัดสังฆมณฑลจันทบุรี, อาจารย์สาขาวิชาเทววิทยา คณะศาสนศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม

คำนำผู้เขียนคุณพอลอันแซลม์ กรีน นักพรตคริสตชนคาทอลิกคณะเบเนดิกติน ชาวเยอรมัน ผู้เขียนหนังสือส่งเสริมการพัฒนาชีวิตจิตคริสตชน 300 กว่าเล่มได้ให้ข้อสังเกตว่า ในช่วงสามสิบปีที่ผ่านมา มีหนังสือเทววิทยาที่พูดถึงเรื่องทูตสวรรค์น้อยมาก พระคัมภีร์ได้กล่าวถึงการมีอยู่ของทูตสวรรค์ ทูตสวรรค์ดูเหมือนอยู่ในโลกทัศน์ของผู้เขียนพระคัมภีร์ ซึ่งพระคัมภีร์ใช้เรื่องทูตสวรรค์พูดถึงพระเจ้า และการที่พระเจ้าติดต่อกับมนุษย์ ทำให้นักเทววิทยาคริสตชนพูดถึงทูตสวรรค์น้อย แต่คำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก (328-336) ได้สอนว่า ทูตสวรรค์เป็นจิตผู้รับใช้และผู้สื่อสารของพระเจ้า ทูตสวรรค์เป็นนามที่บอกหน้าที่ แม้เรื่องทูตสวรรค์มิได้อยู่ในสูตรยืนยันความเชื่อคริสตชนหรือบทข้าพเจ้าเชื่อโดยตรง แต่การเชื่อเรื่องทูตสวรรค์ทำให้ความเชื่อในความรักของพระเจ้าเป็นรูปธรรมและเพิ่มมากขึ้น พระเจ้าเป็นธรรมล้ำลึกที่มนุษย์ไม่อาจเข้าใจได้ทั้งหมด ทูตสวรรค์เป็นผู้สื่อสารของพระเจ้าที่แสดงหนทางไปสู่พระเจ้า และช่วยเปิดตาเราสู่ธรรมล้ำลึกของพระเจ้า

ผู้เขียนจึงใช้คำสอนเรื่องทูตสวรรค์จากพระคัมภีร์ 24 เรื่อง ทั้งจากหนังสือพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม และพันธสัญญาใหม่ เพื่อแสดงว่าทูตสวรรค์มาช่วยมนุษย์ในสถานการณ์ที่มนุษย์อยู่ในความ

หมดหวัง ช่วยปกป้องและนำมนุษย์สู่หนทางใหม่แห่งชีวิต และผู้เขียนได้ใช้ความรู้ทางจิตวิทยาแบบลึกเชื่อมโยงกับบทบาทหรือพันธกิจของทูตสวรรค์ เพื่อช่วยให้มนุษย์ให้รู้จักตัวตนแท้ ช่วยรักษาและพัฒนามนุษย์อย่างมีบูรณาการ มนุษย์เองก็สามารถมีบทบาทหรือพันธกิจเป็นทูตสวรรค์ให้กับผู้อื่น

บทที่ 1 ทูตสวรรค์ผู้อารักขา (The Guardian Angel) จากพระวรสารนักบุญมัทธิว พระเยซูเจ้าตรัสกับบรรดาศิษย์ว่า “จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นคนธรรมดาๆ เหล่านี้คนใดเลย เราบอกท่านทั้งหลายว่า ตลอดเวลาในสวรรค์ ทูตสวรรค์ของเขาเฝ้าชมพระพักตร์พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์” (มธ 18:10) มนุษย์ทุกคนตั้งแต่เกิดมีทูตสวรรค์อารักขา บิดามารดาไม่สามารถปกป้องลูกได้ตลอดเวลา มนุษย์ทุกคนมีคุณค่าต่อหน้าพระเจ้า มนุษย์ทุกคนได้รับความปกป้อง และความช่วยเหลือจากพระเจ้าผ่านทางทูตสวรรค์ผู้อารักขาเราตลอดเวลา ความเชื่อนี้ทำให้เกิดพลังจากภายในเพื่อรักษาปกป้องและพัฒนาชีวิตของเราแต่ละคน

บทที่ 2 ทูตสวรรค์ผู้ได้ยินเสียงร้องของเด็กน้อย (The Angel who hears the cry of a child) เรื่องในพระคัมภีร์เรื่องนางฮาการ์ทาสหญิงชาวอียิปต์ที่ตั้งครรภ์กับอับราฮัม แล้วหยิง

ดูหมิ่นนางซาร่าห์ภรรยาของอับราฮัมนางซาร่าห์โกรธและข่มเหงนางฮาการ์ จนนางต้องหนีไปถิ่นทุรกันดาร ทูตสวรรค์ได้บอกให้นางฮาการ์กลับไปหานายหญิงคือ นางซาร่าห์และยอมอยู่ใต้อำนาจของนาง นางฮาการ์จะให้กำเนิดบุตรคือ อิสมาเอล นางฮาการ์เรียกบ่อน้ำที่ทูตสวรรค์ปรากฏแก่นางว่า “พระเจ้าทรงพระชนม์ทรงเห็นข้าพเจ้า” (ปฐม 16) ต่อมานางซาร่าห์มีบุตรชายคือ อิสอัค นางซาร่าห์ได้ไล่นางฮาการ์และอิสมาเอลไปในถิ่นทุรกันดารอีก น้ำที่นางฮาการ์เตรียมมาหมด นางเริ่มร้องไห้ ทูตสวรรค์ของพระเจ้าบอกนางฮาการ์ว่า “อย่ากลัว เพราะพระเจ้าทรงได้ยินเสียงเด็กร้องจากที่นี่เขาอยู่” (ปฐม 21: 8-21) ต่อมานางฮาการ์ได้พบบ่อน้ำและอาศัยในถิ่นทุรกันดาร ในสถานการณ์ชีวิตที่ยากลำบาก ดูเหมือนสิ้นหวังไร้ทางออก ทูตสวรรค์ได้มาช่วยเราให้พบทางออก

บทที่ 3 ทูตสวรรค์ผู้เปิดสวรรค์ (The Angel who opens Heaven) ยาโคบหนีพี่ชายเชวเพราะกลัวเชวจะฆ่า เชวามีกำลังมากกว่าและโกรธยาโคบเพราะยาโคบยึดสิทธิการเป็นบุตรคนแรก และหลอกลวงบิดาคือ อิสอัคเพื่อจะได้รับพรแทนเชว ยาโคบต้องหนีไปอยู่กับลาบันพี่ชายของนางเรเบคาห์ผู้เป็นมารดาของยาโคบที่เมืองฮาราน ขณะเดิน

ทางต้องพักแรมในทะเลทราย ท่านได้ “ฝันเห็นบันไดอันหนึ่งทอดจากพื้นดินขึ้นไปสู่ท้องฟ้า และทูตสวรรค์ของพระเจ้าเดินขึ้นลงบนบันไดนั้น” ¹⁵ เราอยู่กับท่าน เราจะพิทักษ์รักษาท่านทุกแห่งที่ท่านไป และจะนำท่านกลับมายังแผ่นดินนี้ เราจะไม่ทอดทิ้งท่าน จนกว่าเราจะได้ทำตามที่เราสัญญาไว้กับท่าน” (ปฐม 28:12,15) ขณะที่ยาโคบกำลังหนี ทูตสวรรค์ได้ช่วยให้ท่านได้เห็นมิติชีวิตใหม่ของชีวิต ในชีวิตมนุษย์เมื่อเราหนีจากความมืด ความกลัวซึ่งอยู่ในตัวเรา มีผู้มาช่วยเราให้พบมิติใหม่ ความหมายใหม่ในชีวิตของเรา

บทที่ 4 ทูตสวรรค์ผู้ขัดขวางการถวายบูชา (The Angel Who Prevents Sacrifice) พระเจ้าทรงลงใจอับราฮัมให้ถวายอิสอัคบุตรคนเดียวเป็นเครื่องเผาบูชา ขณะที่อับราฮัมเงื้อมมือจะฆ่าบุตร ¹² ทูตสวรรค์กล่าวว่า “อย่าลงมือฆ่าเด็กหรือทำร้ายเขาเลย บัดนี้เรารู้แล้วว่า ท่านยำเกรงพระเจ้า และมิได้หวงบุตรคนเดียวของท่านไว้ ไม่ถวายแก่เรา” (ปฐม 22:12) เราสามารถตีความพระคัมภีร์ตอนนี้ได้หลายรูปแบบแต่ในรูปแบบหนึ่งคือ เราไม่สามารถยึดติดกับสิ่งของหรือบุคคลที่เรารักได้ตลอดไป เมื่อถึงเวลาเราต้องปล่อยวาง เพื่อการก้าวหน้าสู่หนทางชีวิตจิตภายใน เราต้องละทิ้งการยึดติดที่เราหลงไปยึดไว้ เช่น แม้แต่บุตรคนเดียวต้องถวายพระเจ้า

แต่การบูชาโดยฆาตมณุษย์ตามที่เคยปฏิบัติกันมาก็มิใช่พระประสงค์ของพระเจ้าเช่นกัน เป็นต้น

บทที่ 5 ทูตสวรรค์ผู้อวยพร (The Angel who blessed) ก่อนที่ยาโคบจะสิ้นใจท่านได้อวยพรบุตรของโยเซฟคือ เอฟราอิมและมนัสเสห์ ท่านกล่าวว่า “ทูตสวรรค์ผู้ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากภัยอันตรายทั้งปวง ขอพระองค์ทรงอวยพรเด็กทั้งสองคนนี้ ขอให้นามของข้าพเจ้า ดำรงอยู่ต่อไปในเขาทั้งสองคน” (ปฐมกาล 48:16) ผู้อวยพรอาจเป็นพ่อแม่ ปู่ย่า ญาติพี่น้อง เพื่อนบ้าน ครู หรือพระสงฆ์ การอวยพรจากทูตสวรรค์ผู้มีพลังแห่งความดี ความรัก ปัญญาจากภายในที่ช่วยเราให้รอดพ้นจากภัยอันตรายทั้งปวง ทำให้เราพบพระเจ้าที่อวยพรเราด้วยพลังและพระพรหรรษาของพระองค์

บทที่ 6 ทูตสวรรค์ผู้ขวางทาง (The Angel Who blocks the Way) ในหนังสือพระคัมภีร์กันดารวิถีมีเรื่องน่าประหลาดเกี่ยวกับประกาศกบารอัมกับลาของท่าน กษัตริย์บาลาคแห่งโมอับได้ขอให้ประกาศกบาลาอัมอวยพรประชาชนชาวโมอับและสาปแช่งชนชาติศัตรูคือ อิสราเอลโดยสัญญาจะปูนบำเหน็จรางวัลให้อย่างมาก ประกาศกบารอัมได้เดินทางไปกับบรรดาหัวหน้าชาวโมอับ ทูตสวรรค์มาขวางทางสามครั้ง แต่ประกาศกบารอัมไม่เห็นทูตสวรรค์

ลาของท่านเห็นและพูดกับประกาศกบารอัม ต่อมาประกาศกบารอัมได้เห็นทูตสวรรค์ด้วย “ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ถามว่า “ทำไมท่านจึงตีลาถึงสามครั้งเช่นนี้ ข้าพเจ้ามาขวางทางของท่านไว้เพราะท่านไม่ควรไป” (กฉว 22:32) หลังจากนั้นประกาศกบารอัมได้ฟังเสียงของพระเจ้า เราควรเปิดตามองดูและฟังเสียงผู้ขวางทางเรา ทูตสวรรค์หรือคนอื่นที่บอกเราให้ไตร่ตรองอย่างใคร่ครวญ เพื่อจะได้ไม่เดินในหนทางที่หลงผิด

บทที่ 7 ทูตสวรรค์ผู้ถูกส่งไปเรียก (The Angel Who Sends out a Call) ในหนังสือผู้วินิจฉัยพระเจ้าทรงเรียกคนไปช่วยชาวอิสราเอลให้เป็นอิสระจากการเบียดเบียนของชาวฟีลิสเตียและชาวมีเดียน ชาวมีเดียนทำลายผลผลิตของชาวอิสราเอลเป็นเวลาหลายปี ทำให้ชาวอิสราเอลยากจนและหมดหวัง ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์สำแดงองค์แก่กิเดโอนกล่าวว่า “ท่านนักรบผู้เข้มแข็ง พระยาห์เวห์สถิตกับท่าน” กิเดโอนก็ตอบว่า “ขอถามสักหน่อยเถิด เจ้านายของข้าพเจ้า ถ้าพระยาห์เวห์สถิตกับเราทำไมจึงเกิดเหตุการณ์ทั้งหมดนี้กับเรา” พระยาห์เวห์จึงตรัสสั่งเขาว่า “จงไปเถิด จงใช้กำลังที่ท่านมีนี้ช่วยอิสราเอลให้พ้นจากมือของชาวมีเดียน เราเป็นผู้ที่ส่งท่านไป” กิเดโอนทูลตอบว่า “นายเจ้าข้า

ข้าพเจ้าจะช่วยชาวอิสราเอลได้อย่างไร
ตระกูลของข้าพเจ้าเป็นตระกูลที่อ่อนแอ
ที่สุดในเผ่ามนัสเสห์ และข้าพเจ้าก็ต่ำต้อย
ที่สุดในครอบครัวของบิดา” ^๑พระยาห์เวห์
ตรัสแก่เขาว่า “เราจะอยู่กับท่าน และ
ท่านจะเอาชนะชาวมีเดียทั้งหมดเหมือน
กับว่าเขาทั้งหลายมีเพียงคนเดียว” (วณ
๖:12-16) เมื่อทูตสวรรค์จากไปกิเดโอน
ได้สร้างแท่นบูชาถวายพระยาห์เวห์ที่นั่น
แล้วตั้งชื่อว่าพระยาห์เวห์แห่งสันติสุข
(วณ ๖:24) กิเดโอนได้ทำหน้าที่ที่ท่าน
ได้รับเรียก ในชีวิตของเราหลายครั้งเรา
ไม่เห็นการช่วยเหลือจากพระเจ้า ถูกทอด
ทิ้ง เป็นผู้พยายาย อยู่ในสถานการณ์ชีวิตที่
ยากลำบาก แต่พลังและความช่วยเหลือ
จากพระเจ้าสามารถช่วยเราให้หาทางออก
สู่ความอิสระภาพได้

บทที่ 8 ทูตสวรรค์ผู้สอนแนะนำ
(The Angel Who Gives Instruction)
ในหนังสือผู้วินิจฉัยช่วงเวลา 40 ปีที่ชาว
อิสราเอลอยู่ภายใต้การกดขี่ของชาว
ฟิลิสเตีย พระเจ้าส่งทูตสวรรค์มาหา
ภรรยาของมาโนอาห์ “ทูตสวรรค์ของ
พระยาห์เวห์ ปรากฏแก่หญิงผู้นี้กล่าวว่า
“ท่านเป็นหมันไม่มีบุตร แต่บัดนี้ท่านจะตั้ง
ครรภ์และคลอดบุตรชาย ⁴จงระวังอย่าดื่ม
สุราเมรัยใดๆ อย่ากินอาหารที่มีมลทิน
^๕เพราะท่านจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย
อย่าให้โบมีดมาโกนศีรษะของเขา เพราะ
เด็กคนนี้จะป็นนาสิร์ถวายแด่พระเจ้า

ตั้งแต่ยังอยู่ในครรภ์ของมารดา เขาจะเริ่ม
ช่วยชาวอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือของ
ชาวฟิลิสเตีย” (วณ 13:3-5) ทูตสวรรค์
ได้สอนแนะนำในการเลี้ยงดูบุตร ให้
บริสุทธิ ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อถวายแด่พระเจ้า
และทำพันธกิจการช่วยชาวอิสราเอลให้
รอดพ้นจากการถูกกดขี่ข่มเหงของชาว
ฟิลิสเตีย

บทที่ 9 ทูตสวรรค์ราฟาเอลผู้
รักษา (The Angel Who Heals:
Raphael) ในหนังสือโทบิตทูตสวรรค์
มีบทบาทสำคัญ โทบิตส่งบุตรชาย
โทบียาห์ไปหาญาติชื่อกาบาเอลที่เมือง
ราเกสในแคว้นมีเดีย เพื่อขอเงินของตน
ที่ฝากไว้คืน โทบียาห์ได้พบเพื่อนผู้นำทาง
คือ ราฟาเอล โทบิตกล่าวอามลาขอให้
ทูตสวรรค์ของพระเจ้าเดินทางไปกับทั้ง
สอง และคุ้มครองให้พ้นจากอันตราย
ราฟาเอลแปลว่า “พระเจ้าทรงรักษา”
ในเรื่องโทบิตมีการรักษาสองเรื่องคือ
1. ราฟาเอลได้รักษานางซาร่าห์บุตรสาว
ของรากูลเอล ซึ่งเคยเข้าพิธีแต่งงานถึง
เจ็ดครั้ง แต่สามีแต่ละคนเสียชีวิตในคืน
วันแต่งงาน โทบียาห์กลัวที่จะรับนาง
ซาร่าห์เป็นภรรยาเพราะรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้น
แต่ราฟาเอลแนะนำให้โทบียาห์รับ
นางเป็นภรรยา และให้เผาดิและหัวใจ
ของปลาที่จับมาได้เพื่อขับไล่ปีศาจปม
แห่งความกลัวให้สลายไป โทบียาห์
สามารถอยู่กับนางซาร่าห์อย่างมีความสุข

2. ราฟาแอลช่วยรักษาตาของโทบิตให้หายบอด “ท่านจงเอาดีปลาป้ายตาของเขา ยานี้จะทำให้แสบ แต่จะลอกฝ้าขาวออกจากดวงตาของเขา ดวงตาของบิดาของท่านจะไม่บอดอีกต่อไป แต่จะกลับเห็นแสงสว่างได้” (ทบท 11:8) ราฟาแอลมิได้ช่วยรักษาให้หายจากโรคร้ายเท่านั้น แต่ยังช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์ใหม่แห่งความรักระหว่างสามีภรรยา และบิดาหัวหน้าครอบครัวกับสมาชิกทุกคนในครอบครัว ด้วยการเปลี่ยนแปลงจากภายในของพวกเขา

บทที่ 10 ทูตสวรรค์ผู้ทำให้ไฟสงบ (The Angel Who Stills the Fire) ในหนังสือประกาศกดาเนียลได้เล่าถึงชายหนุ่มชาวยิวสามคนผู้ปฏิเสธที่จะกราบไหว้รูปปั้นทองคำ ซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทรงสร้างขึ้น พวกเขาจึงถูกจับโยนเข้าเตาที่มีไฟลุกโชน แต่ไฟไม่สามารถทำอันตรายคนทั้งสามได้ ทูตสวรรค์ของพระเจ้าทรงช่วยพวกเขา (ดนล 3:26-28) ไฟยังหมายถึงไฟแห่งความเกลียดชังไฟแห่งกิเลสภายในใจของเราด้วย ทูตสวรรค์ในใจของเราทำให้เรารู้เท่าทันและดับไฟภายใน โดยการนำทุกอย่างมาอยู่ต่อหน้าพระเจ้าองค์ความรักผู้ประทับอยู่กับเรา

บทที่ 11 ทูตสวรรค์ผู้ช่วยให้รอดพ้นจากถ้ำสิงโต (The Angel Who

Frees From the Lions’ Den)

ในหนังสือประกาศกดาเนียลเช่นกัน ข้าราชการของกษัตริย์กล่าวหาว่า ดาเนียลทำผิดกฎหมายโดยการภาวนาถึงพระเจ้าแทนที่จะวอนขอพระราชา ต้องถูกลงโทษโดยโยนลงถ้ำสิงโต กษัตริย์ดาร์ริอัสแม้อยากจะช่วยและทรงห่วงใยดาเนียลแต่จำเป็นต้องปฏิบัติตามกฎหมาย จึงสั่งให้นาดาเนียลไปโยนในถ้ำสิงโต กษัตริย์ดาร์ริอัสรีบเสด็จไปถ้ำสิงโตแต่เข้าตรู่ ทรงถามดาเนียล “ดาเนียลทูลตอบว่า “ข้าแต่พระราชา ขอทรงพระเจริญเทอญ ²³พระเจ้าของข้าพเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์มาปิดปากสิงโตไว้ ไม่ให้มันทำอันตรายข้าพเจ้าได้ เพราะทรงเห็นว่าข้าพเจ้าไม่มีความผิดเฉพาะพระพักตร์ข้าแต่พระราชา ข้าพเจ้ามิได้ทำผิดประการใดต่อพระองค์อีกด้วย” (ดนล 6:23) สิงโตเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจและความยุติธรรม และอาจหมายถึงมารที่ดักวนเวียนอยู่รอบๆ ดุจสิงโตแสวงหาเหยื่อ (เทียบ 1 ปต 5:8) ดาเนียลอยู่ในอันตราย เผชิญกับความก้าวร้าว ความมั่งร้าย แต่ท่านมั่นใจว่าพระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์มาปิดปากสิงโต การเผชิญกับความก้าวร้าวภายนอกหรือภายในตัวเรา เราเชื่อมั่นว่าทูตสวรรค์ที่อยู่ในใจจะปกป้องเราจากภัยทั้งปวง

บทที่ 12 ทูตสวรรค์ผู้ปลุกเรา ด้วยการสัมผัส (The Angel Who Awakens Us With Its Touch) เอลียาห์ประกาศผู้ยิ่งใหญ่กำลังอยู่ในวิกฤต หลังจากมีชัยชนะต่อประกาศของพระบาอัลที่ร่ายห่าสิบคน พระนางเยเซเบลพระมเหสีกษัตริย์อาคัับประกาศจะตามฆ่าท่าน ท่านต้องหนีด้วยความกลัวหมดกำลังใจ คิดอยากตาย “ทันใดนั้นทูตสวรรค์มาแตะตัวเขาและพูดว่า “จงลุกขึ้นและกินเถิด” ⁶เขามองเห็นขนมปังปิ้งปิ้งบนก้อนหินร้อนและเหยือกน้ำอยู่ใกล้ศีรษะเมื่อเขากินและดื่ม แล้วนอนต่อไป ⁷ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์กลับมาแตะตัวเขาอีก พูดว่า “จงลุกขึ้นและกินเถิด เพราะท่านยังต้องเดินทางอีกไกลมาก” ⁸เอลียาห์จึงลุกขึ้นกินและดื่ม อาหารนี้ทำให้เขามีกำลังเดินได้สี่สิบวันสี่สิบคืนจนถึงโฮเรบ ภูเขาของพระเจ้า (1 พกษ 19:7-8) เอลียาห์กำลังอยู่ในวิกฤต ทูตสวรรค์ได้มาปลุกและสัมผัสท่านทำให้ท่านมีกำลังก้าวเดินต่อไปสู่เป้าหมายในชีวิตหลายครั้งในชีวิตเราพยายามต่อสู้โดยใช้วินัยและกำลังเจตจำนงของตนเอง แต่เราไม่สามารถชนะตนเองได้ เราต้องเปิดให้ทูตสวรรค์หรือผู้อื่นปลุกและสัมผัสเรา และประกาศเอลียาห์ได้พบพระเจ้าในเสียงกระซิบเบาๆ ในความเงียบพระเจ้าทรงสนทนากับท่านอย่างใกล้ชิด มิใช่ใน

ลมแรง แผ่นดินไหว หรือไฟ (1 พกษ 19:9-18)

บทที่ 13 ทูตสวรรค์ผู้อยู่กับเรา ทุกแห่งหน (The Angel Who Accompanies Us Everywhere) บทสดุดีที่ 91 แสดงความวางใจอย่างเต็มที่ต่อพระเจ้าผู้ทรงอำนาจ และพร้อมที่จะปกป้องผู้ที่เข้ามาพึ่งพระองค์ให้พ้นจากภัยอันตรายทั้งปวง พันธสัญญาใหม่อ้างอิงข้อความจากบทสดุดีบทนี้ เมื่อพระเยซูเจ้าตรัสว่าบรรดาศิษย์จะได้รับความคุ้มครองจากพระเจ้าในงานแพร่ธรรม (มก 16:18; ลก 10:19) คริสตชนแต่ละคนกำลังเดินทางมุ่งสู่นครเยรูซาเล็มในสวรรค์ แต่การเดินทางนี้เต็มไปด้วยอันตรายต่างๆ มีแต่พระเจ้าเท่านั้นจะทรงช่วยป้องกันเราได้ “เพราะเรามีได้ต่อสู้กับพลังมนุษย์ แต่ต่อสู้กับนิกรเจ้าและนิกรอำนาจ ต่อสู้กับผู้ปกครองพิภพแห่งความมืดมนนี้ ต่อสู้กับบรรดาจิตแห่งความชั่วร้ายที่อยู่บนท้องฟ้า” (อฟ 6:12) บทสดุดีนี้ได้กล่าวไว้ว่า “¹²ทูตสวรรค์จะโอบอุ้มท่านไว้ มิให้เท้าของท่านสะดุดก้อนหิน ¹³ท่านจะเดินเหยียบงูเห่า และงูพิษ ท่านจะย่ำสิงโตหนุ่มและนาคราช ¹⁴เราจะช่วยเขาให้รอดพ้น เพราะเขาไว้ใจเรา เราจะพิทักษ์รักษาเขา เพราะเขารู้จักนามของเรา” (สดด 91:12-14)

บทที่ 14 ทูตสวรรค์มีคาเอล
ต่อสู้เพื่อเรา (The Angel Who
Fights Our Battles: Michael)
ในหนังสือพระคัมภีร์พูดถึงทูตสวรรค์
มีคาเอลสามเล่มคือ หนังสือประกาศก
ดาเนียล ในนิมิตรประกาศกดาเนียลได้รับ
พลกำลังใหม่ “แล้วผู้มีรูปร่างคล้าย
มนุษย์ผู้นั้นสัมผัสข้าพเจ้าอีก คืบกำลังให้
ข้าพเจ้า พูดยว่า “ผู้ที่พระเจ้าทรงรักมาก
อย่างกลัวเลย สันติสุขของอยู่กับท่าน จงมี
กำลังใจและมีพลังเข้มแข็งเกิด” (ดนล
10:18-19) มีคาเอลเป็นเจ้านายผู้ยิ่งใหญ่
ของทูตสวรรค์ผู้พิทักษ์ประชากรของ
พระเจ้า (ดนล 10:21 และ 12:1) ใน
จดหมายของนักบุญยูดา ทูตสวรรค์
มีคาเอลไม่ยอมปรักปรำลงโทษชาตาน
ด้วยตนเอง แต่ปล่อยให้พระเจ้าทรง
ลงโทษ (เทียบ ยด 9) ในหนังสือวิวรณ์
กล่าวถึงการต่อสู้ของมีคาเอลกับชาตาน
“สงครามเกิดขึ้นในสวรรค์ มีคาเอล
กับเหล่าทูตสวรรค์ของเขาต่อสู้กับมังกร
มังกรพร้อมกับบริวารของมันก็ต่อสู้ด้วย
⁸แต่มันพ่ายแพ้และไม่มีที่พำนักในสวรรค์
อีกต่อไป ⁹มังกรใหญ่ คืองูตัวดำบรรพ์ที่
มีชื่อว่าปีศาจและชาตาน ผู้ล่อลวงผู้อาศัย
อยู่ทั่ว แผ่นดินให้หลงไป ถูกโยนลงมา
บนแผ่นดิน บริวารของมันก็ถูกโยนลงมา
ด้วย” (วว 12:7-9) “มีคาเอล” แปลว่า
“ใครเหมือนพระเจ้า” หรือ “ใครเสมอ

พระเจ้า” อัครทูตสวรรค์ผู้มีพลังต่อสู้
เพื่อเรา เพื่อให้พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า
เป็นบุคคลแรกในชีวิตของเรา ไม่ให้
สิ่งของหรือบุคคลทางโลกจะมาทดแทน
พระเจ้าได้ ทูตสวรรค์มีคาเอลอยู่เคียงข้าง
และต่อสู้เพื่อเรา ต่อสู้ภายนอกและภายใน
ตัวของเรา

บทที่ 15 ทูตสวรรค์กาเบรียลผู้แจ้ง
ข่าวการกำเนิดของกุมาร (The Angel
Who Heralds a Child: Gabriel)
กาเบรียลแปลว่า “พลังของพระเจ้า”
หรือ “วีระชนของพระเจ้า” ทูตสวรรค์
กาเบรียลได้รับหน้าที่ให้แจ้งข่าวการกำเนิด
ของกุมารที่พระเจ้าอวยพรคือ ท่านยอห์น
ผู้ทำพิธีล้างและพระเยซูเจ้า “ทูตสวรรค์
กล่าวแก่เขาว่า “เศคาริยาห์ อย่างกลัวเลย
พระเจ้าทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว
เอลีซาเบธภรรยาของท่านจะให้กำเนิดบุตร
ชายคนหนึ่ง ท่านจะตั้งชื่อเขาว่ายอห์น
¹⁴ท่านจะมีความชื่นชมยินดีและคนจำนวน
มากจะยินดี ที่เขาเกิดมา” (ลก 1:14-
15) พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์กาเบรียล
มายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลีชื่อเมือง
นาซาเร็ธ “ทูตสวรรค์เข้าในบ้านกล่าวกับ
พระนางว่า “จงยินดีเกิด ท่านผู้ที่พระเจ้า
โปรดปราน องค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับ
ท่าน” ทูตสวรรค์กล่าวแก่พระนางว่า
“มารีย์ อย่างกลัวเลย ท่านเป็นผู้ที่พระเจ้า
โปรดปราน ท่านจะตั้งครรภ์และให้กำเนิด

บุตรชายคนหนึ่ง ท่านจะตั้งชื่อเขาว่าเยชู” (ลก 1:27-31) ทูตสวรรค์กาเบรียล แจ้งข่าวการกำเนิดของกุมารทั้งสองในสถานการณ์ซึ่งดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้ เพราะนางเอลีซาเบลาอายุมากและเป็นหมัน ส่วนพระนางมารีย์ตั้งใจจะเป็นพรหมจารี แต่ทุกอย่างก็เกิดขึ้นตามแผนการของพระเจ้า การกำเนิดของกุมารเป็นธรรมล้ำลึก เด็กทารกทุกคนเกิดมามีพันธกิจในชีวิตของตน

บทที่ 16 ทูตสวรรค์ผู้นำข่าวแห่งความยินดี (The Angel Who Brings Joyous News) จากพระวรสารนักบุญลูกา “ในบริเวณนั้นมีคนเลี้ยงแกะกลุ่มหนึ่งอยู่กลางแจ้ง กำลังเฝ้าฝูงแกะในยามกลางคืน 9 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าปรากฏองค์ต่อหน้าเขา และพระสิริรุ่งโรจน์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ส่องแสงรอบตัวเขา คนเลี้ยงแกะมีความกลัวอย่างยิ่ง 10 แต่ทูตสวรรค์กล่าวแก่เขาว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเรานำข่าวดีมาบอกท่านทั้งหลาย เป็นข่าวดีที่จะทำให้ประชาชนทุกคนยินดีอย่างยิ่ง”¹¹ วันนี้ในเมืองของกษัตริย์ดาวิด พระผู้ไถ่ประสูติเพื่อท่านแล้ว พระองค์คือพระคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้า¹² ท่านจะรู้จักพระองค์ได้จากเครื่องหมายนี้ ท่านจะพบกุมารคนหนึ่ง มีผ้าพันกายนอนอยู่ในรางหญ้า”¹³ ทันใดนั้น ทูตสวรรค์อีกจำนวนมากปรากฏมาสมทบกับทูตสวรรค์องค์นั้น

ร้องสรรเสริญพระเจ้าว่า พระสิริรุ่งโรจน์จงมีแด่พระเจ้าในสวรรค์สูงสุดและบนแผ่นดิน สันติจงมีแก่มนุษย์ที่พระองค์ทรงโปรดปราน” (ลก 2:8-14) นักบุญลูกาเล่าว่า ทูตสวรรค์เป็นผู้นำข่าวแห่งความยินดีให้แก่คนเลี้ยงแกะกลุ่มหนึ่ง เพื่อนำไปประกาศต่อว่า พระผู้ไถ่พระคริสต์ประสูติแล้ว ข่าวดีนี้สร้างความยินดีและการเปลี่ยนแปลงโลก คำคืนแห่งการรอดคอย ความกลัว ความกังวลได้ผ่านไป การขับร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าด้วยความยินดีได้เริ่มขึ้นแล้ว

บทที่ 17 ทูตสวรรค์ผู้ปรากฏมาในความฝัน (The Angel Who Appears in a Dream) ทูตสวรรค์ปรากฏในความฝันของโยเซฟหลายครั้ง อธิบายเหตุการณ์ให้ท่าน “ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ก็มาเข้าฝัน กล่าวว่า “โยเซฟ โอธกษัตริย์ดาวิด อย่างกลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของท่านเลย เพราะเด็กที่ปฏิสนธิในครรภ์ของนางมาจากพระจิตเจ้า 21 นางจะให้กำเนิดบุตรชาย ท่านจงตั้งชื่อบุตรนั้นว่าเยชู เพราะเขาจะช่วยประชากรของเขาให้รอดพ้นจากบาป” (มธ 1:20-21) เพราะหาเหตุผลไม่ได้ ทำไมคู่มั่นของท่านจึงตั้งครรถ์ ทูตสวรรค์ต้องมาช่วยอธิบายให้โยเซฟเข้าใจ ต่อมาในชีวิตของท่าน ท่านได้รับการชี้แนะ ให้หนีไปอียิปต์และต่อมาให้เดินทางกลับไปเมืองนาซาเร็ธ (มธ 2:

13;20-21) โยเซฟได้ปฏิบัติตามที่ทูตสวรรค์ชี้แนะเสมอ สำหรับหลายคนพวกเขาได้พบทูตสวรรค์ในความฝัน ช่วยอธิบายชี้แนะหนทางชีวิตให้ดำเนินต่อไปได้ด้วยดี และสอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้า

บทที่ 18 ทูตสวรรค์ผู้รับใช้ชีวิต (The Angel Who Serves Life)
 ทูตสวรรค์พบมนุษย์มิใช่เฉพาะในความฝันเท่านั้น แต่ในถิ่นทุรกันดาร จากพระวรสารโดยมาระโกเล่าว่า “ทันใดนั้นพระจิตเจ้าทรงดลให้พระองค์เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร 13พระองค์ประทับอยู่ที่นั่นสี่สิบวัน ทรงถูกซาตานผจญ พระองค์ทรงอยู่กับสัตว์ป่า บรรดาทูตสวรรค์ปรณินิบัติรับใช้พระองค์” (มก1:12-13) ตลอดเวลา สำหรับนักบุญมัทธิวเล่าถึงการประจัญของปีศาจตั้งเริ่มต้น จบด้วยทูตสวรรค์มาปรณินิบัติพระองค์ “ปีศาจจึงได้ละพระองค์ไป แล้วทูตสวรรค์ก็เข้ามาปรณินิบัติรับใช้พระองค์” (มธ 4:11) ถิ่นทุรกันดารหมายถึง ที่ที่ไม่มีคนอาศัยที่เปลี่ยว ที่ถูกทิ้งร้าง ปีศาจมาประจัญพระเยซูเจ้า ให้เกิดความโลภ ความปรารถนาจะครอบครองทุกสิ่ง ความปรารถนาอำนาจ อยากให้พระเจ้าตอบสนองความต้องการของตน อยากจะเป็นอาจารย์ที่ยิ่งใหญ่ผู้สามารถทำอัศจรรย์ แต่ปีศาจไม่สามารถล่อลวงพระเยซูเจ้าได้ พระเยซูเจ้ายังคงรับใช้พระเจ้าและนอบ

น้อมปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์ พระเยซูเจ้าทรงอยู่กับสัตว์ป่าได้ สัตว์ป่ายังหมายถึง กิเลส ตัณหา ความปรารถนา แรงขับต่างๆ เพื่อความอยู่รอดและเรื่องเพศการสืบพงศ์พันธุ์ ทูตสวรรค์ได้มารับใช้พระองค์ ทำให้ถิ่นทุรกันดารกลายเป็นบ้านหรือสวรรค์บนแผ่นดิน

บทที่ 19 ทูตสวรรค์ผู้ยินดีร่วมกับเรา (The Angel Who Rejoices with Me) พระวรสารตามคำเล่าของนักบุญลูกาเล่าเรื่องอุปมาเรื่องเงินเหรียญที่หายไป “หญิงคนใดที่มีเงินสิบเหรียญแล้วทำหายไปหนึ่งเหรียญ จะไม่จุดตะเกียง กวาดบ้าน ค้นหาอย่างถี่ถ้วน จนกว่าจะพบหรือ ? เมื่อพบแล้ว นางจะเรียกมิตรสหายและเพื่อนบ้านมาพูดว่า ‘จงร่วมยินดีกับฉันเถิด ฉันพบเงินเหรียญที่หายไปแล้ว’”¹⁰ เราบอกท่านทั้งหลายว่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าจะมีความยินดีเช่นเดียวกัน เมื่อคนบาบคนหนึ่งกลับใจ” (ลก15:8-10) เลขสิบมีความหมายถึงความสมบูรณ์ เงินหายคือ การเสียความสมบูรณ์ เหรียญเป็นสัญลักษณ์ภาพลักษณ์ของพระคริสตเจ้าในตัวเรา เรามีตัวตนแท้และภาพลักษณ์ของพระคริสตเจ้าเมื่อเหรียญหาย เราต้องการการกลับใจใหม่ การแสวงหาด้วยความพากเพียรเพื่อการค้นพบใหม่ และการมีชีวิตใหม่ที่สมบูรณ์ ทูตสวรรค์ช่วยเราให้เริ่มใหม่

แสวงหาเพื่อจะพบ เมื่อพบแล้วก็ร่วมยินดีกับเราด้วย

บทที่ 20 ทูตสวรรค์ผู้ขจัดความกลัว (The Angel Who Takes Away Fear) ที่ภูเขามะกอกเทศทูตสวรรค์ปรากฏมาถวายกำลังแด่พระเยซูเจ้า พระองค์ทรงอยู่ในความทุกข์กังวลว่าควรหนีเอาตัวรอดจากผู้มุ่งร้าย หรือทำตามพระประสงค์พระเจ้าแม้ต้องผ่านความตาย นักบุญลูกาเล่าว่า “พระองค์ทรงคุกเข่าลง อธิษฐานภาวนาว่า ⁴²“พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์มีพระประสงค์ โปรดทรงนำถ้อยนี้ไปจากข้าพเจ้าเถิด แต่อย่าให้เป็นไปตามใจข้าพเจ้า ให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์เถิด” ⁴³ทูตสวรรค์องค์หนึ่งปรากฏมาถวายพลังกำลังแด่พระองค์ ⁴⁴พระองค์ทรงอยู่ในความทุกข์กังวลอย่างสาหัส จึงทรงอธิษฐานอย่างมุ่งมั่นยิ่งขึ้น พระเสโทตกลงบนพื้นดินประดุจหยดโลหิต พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการอธิษฐานภาวนา เสด็จไปพบบรรดาศิษย์ซึ่งหลับอยู่เพราะความโศกเศร้า ⁴⁵จึงตรัสกับเขาว่า “นอนหลับทำไม จงลุกขึ้นอธิษฐานภาวนาเถิด เพื่อจะไม่ถูกพจญ” (ลก 22:41-46) พระเยซูเจ้าทรงอยู่ในความทุกข์กังวลอย่างสาหัส การภาวนาช่วยให้พระองค์เข้าใจการประจัญและมียพลังในการทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า มนุษย์หลายคนหลายครั้งอยู่ใน

ความกลัว กลัวความล้มเหลว การถูกดูหมิ่น กลัวผู้มีอำนาจ การถูกทอดทิ้ง ความรุนแรง ความทุกข์ทรมานจากโรคร้ายและความตาย การถูกทำลายให้ดับสูญไป ฯลฯ ความกลัวเกิดขึ้นได้ พระเยซูเจ้าทรงอยู่ในความทุกข์กังวลอย่างสาหัส ทูตสวรรค์ของพระเจ้าปรากฏมาให้พลังกับพระองค์ ทำให้มีกำลังและความหวัง สามารถอยู่กับความกลัว และความกลัวค่อยๆหายไป กลายเป็นกำลังและความหวัง ในการดำเนินตามพระประสงค์ของพระเจ้าต่อไป

บทที่ 21 ทูตสวรรค์ผู้ปลดโซ่ (The Angel Who Breaks the Chains) ในหนังสือกิจการอัครสาวก นักบุญลูกาเล่าว่า “⁶คืนก่อนที่กษัตริย์เฮโรดจะทรงนำเปโตรไปพิจารณาคดี เปโตรนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน มีโซ่สองเส้นล่ามไว้ และมีทหารยามเฝ้าหน้าประตูคุก 7 ทันใดนั้น ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าเข้ามาใกล้ มีแสงสว่างจ้าในห้องขัง ทูตสวรรค์สะกิดข้างกายเปโตร ปลุกให้ตื่นขึ้น แล้วสั่งว่า “เร็วเข้า ลุกขึ้นเถิด” โซ่ก็หลุดไปจากมือของเปโตร ⁸ทูตสวรรค์สั่งเปโตรว่า “จงคาดสะเอว และสวมรองเท้า” เปโตรก็ทำตาม ทูตสวรรค์สั่งอีกว่า “จงสวมเสื้อคลุม แล้วตามข้าพเจ้ามาเถิด” ⁹เปโตรจึงตามทูตสวรรค์ออกไป ไม่รู้สึกตัวว่าสิ่งที่ทูต

สวรรค์กำลังทำให้ตนนั้นเกิดขึ้นจริง คิดว่ากำลังเห็นนิมิต ¹⁰ทูตสวรรค์และเปโตรผ่านยามชั้นที่หนึ่ง ชั้นที่สอง มาถึงประตูเหล็กที่เป็นทางผ่านเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดได้เอง ทูตสวรรค์และเปโตรจึงออกไป เดินตามถนนสายหนึ่ง แล้วทูตสวรรค์ก็หายไปทันที” (กจ 12:6-10) ในการเดินทางจากที่จองจำสู่อิสระภาพ ทูตสวรรค์ช่วยเราให้พ้นจากการจองจำของกิเลส แรงผลักดัน ความกลัว ฯลฯ หลายคนเป็นเหมือนนักบุญเปโตรไม่รู้ตัว เป็นความจริงหรือความฝัน เป็นจิตสำนึกหรือจิตใต้สำนึก ท่านรับรู้ว่ามีโช้ายศพลังของตนเท่านั้น แต่ทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้ช่วยนำท่านสู่อิสระภาพ สู่ชีวิตใหม่ สู่สังคมใหม่

บทที่ 22 ทูตสวรรค์ผู้ทำให้มีการกลับคืนชีพ (The Angel Who Enables Resurrection) ในพระวรสารทุกเล่มทูตสวรรค์มีบทบาทสำคัญในการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูคริสต์เจ้า ทูตสวรรค์เป็นพยานและแจ้งข่าวดีเรื่องพระคูหาว่างเปล่า ในพระวรสารนักบุญมัทธิวเล่าว่า “ในหนังสือกิจการอัครสาวกนักบุญลูกาเล่าว่า “¹หลังจากวันสัปดาห์เข้าตรุษของวันต้นสัปดาห์ มารีย์ชวามักดาลาและมารีย์อีกผู้หนึ่ง ไปดูพระคูหา ²ทันใดนั้นได้เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ลงจาก

สวรรค์เข้าไปกลิ้งหินออกและนั่งบนหินนั้น ³ใบหน้าของทูตสวรรค์แจ่มจ้าเหมือนสายฟ้า อภรณ์ขาวราวหิมะ ⁴ทหารยามตกใจกลัวทูตสวรรค์จนตัวสั่นหน้าซีดเหมือนคนตาย ⁵ทูตสวรรค์กล่าวแก่สตรีทั้งสองคนว่า “อย่ากลัวเลย ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านกำลังมองหาพระเยซู ผู้ถูกตรึงบนไม้กางเขน ⁶พระองค์มิได้ประทับอยู่ที่นี้ เพราะทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้วตามที่ตรัสไว้ มาซิ มาดูที่ที่เขาวางพระองค์ไว้ ⁷แล้วจงรีบไปบอกบรรดาศิษย์ว่า ‘พระองค์ทรงกลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตายแล้ว พระองค์เสด็จล่วงหน้าท่านไปในแคว้นกาลิลี ท่านจะพบพระองค์ที่นั่น’ นี่คือนักข่าวดีที่ข้าพเจ้าแจ้งแก่ท่าน” ⁸สตรีทั้งสองคนมีทั้งความกลัวและความยินดีอย่างยิ่ง รีบออกจากพระคูหาวิ่งไปแจ้งข่าวแก่บรรดาศิษย์ของพระองค์ (มธ 28:1-8) พวกสตรีมาดูพระคูหาต้องการอยู่กับพระศพเพื่อไว้อาลัย แต่เกิดแผ่นดินไหว ทูตสวรรค์ผู้มีพลังช่วยกลิ้งหินปิดพระคูหาออกให้ บอกให้ไม่ต้องกลัว และแจ้งข่าวดีคือ พระเยซูเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้ว ไม่ต้องหาพระองค์ในพระคูหาว่างเปล่าหรือในอดีต แต่ให้ไปพบพระองค์ได้ในปัจจุบันที่แคว้นกาลิลี ในพันธกิจของพระองค์ที่ดำเนินต่อไปในชีวิตของเรา พวกสตรีได้พบพระเยซูผู้กลับคืนพระชนมชีพ และมีประสบการณ์

การกลับคืนชีพ และรับพันธกิจไปแจ้งข่าวดีเรื่องการกลับคืนชีพแก่ผู้อื่นด้วย

บทที่ 23 ทูตสวรรค์ผู้ช่วยอธิบายชีวิตของเรา(The Angel Who Interprets Our life) ในพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญลูกา ทูตสวรรค์อธิบายความหมายการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้าให้บรรดาสตรีที่มาที่พระคูหา ²“เขาพบว่าก้อนหินถูกกลิ้งออกไปจากพระคูหาแล้ว ³เมื่อเข้าไปในพระคูหาก็ไม่พบพระศพของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า ⁴ขณะที่บรรดาสตรีประหลาดใจกับเหตุการณ์นี้ บุรุษสองคนสวมเสื้อที่เป็นประกายรุ่งโรจน์ยืนอยู่ใกล้ๆ ⁵สตรีเหล่านั้นตกใจกลัวและก้มหน้าลงมองพื้นดิน แต่บุรุษทั้งสองคนพูดว่า “ทำไมท่านมองหาผู้เป็นในหมู่ผู้ตายเล่า ⁶พระองค์มิได้ประทับอยู่ที่นี้ พระองค์ทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้ว จงระลึกถึงพระวาจาที่พระองค์ตรัสกับท่านขณะที่ยังประทับอยู่ในแคว้นกาลิลี⁷ ว่า บุตรแห่งมนุษย์จำเป็นต้องถูกมอบในมือของคนบาป จะต้องถูกตรึงกางเขน และจะกลับคืนพระชนมชีพในวันที่สาม” ⁸บรรดาสตรีจึงระลึกถึงพระวาจาของพระองค์ได้ ⁹เมื่อกลับจากพระคูหาแล้ว บรรดาสตรีเล่าเรื่องทั้งหมดนี้ให้อัครสาวกสิบเอ็ดคนและศิษย์ทุกคน” (ลก 24:2-9) ทูตสวรรค์ได้บอกสารที่สำคัญ “ทำไมท่าน

มองหาผู้เป็นในหมู่ผู้ตายเล่า” การมองหาผู้เป็นคือ เปิดตนแสวงหาชีวิตแท้ที่มีคุณค่าในชีวิตปัจจุบันของเรา มากกว่ามองดูชีวิตที่นำสู่ความตายในการแสวงหาความสุขจาก ทรัพย์สินสมบัติ อำนาจ ชื่อเสียง ฯลฯ “บุตรแห่งมนุษย์ จะต้องถูกตรึงกางเขนและจะกลับคืนพระชนมชีพในวันที่สาม” ชีวิตต้องผ่านความยากลำบาก ความล้มเหลว เราแน่ใจว่าทูตสวรรค์หรือบุคคลที่ดีจะช่วยอธิบายและให้กำลังใจเรา ให้เราเริ่มต้นใหม่ ก้าวสู่ความดี และชีวิตใหม่เสมอ

บทที่ 24 ทูตสวรรค์ผู้นำเราสู่สวรรค์(ลาซารัส) (The Angel Who Carries Us to Heaven:Lazarus) เมื่อมนุษย์อยู่ในช่วงสุดท้ายของชีวิต ขนชาติต่างๆ มักจะกล่าวถึงทูตสวรรค์ผู้มาเป็นเพื่อนเพื่อนำมนุษย์ไปสู่โลกใหม่ ในพระคัมภีร์ได้พูดถึงเรื่องเศรษฐกิจกับลาซาลัสผู้ยากจน “นอนอยู่ที่ประตูบ้านของเศรษฐีผู้นั้น เขามีบาดแผลเต็มตัว ²¹อยากจะกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรษฐี ⁽²²⁾มีแต่สุนัขมาเลียแผลของเขา ²²วันหนึ่ง คนยากจนผู้นี้ตาย ทูตสวรรค์นำเขาไปอยู่ในอ้อมอกของอับราฮัม” (ลก 16:20-22) “ในอ้อมอก” เป็นวิธีพูดของชาวอียิปต์หมายถึง การไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษ ที่มีความสนิทสนมพันธุ มีความยินดีที่ได้ร่วมในงานเลี้ยงของ

พระเมสสิยาห์ ลาซาลรัสแปลว่า “พระเจ้าทรงช่วยเหลือ”

ในพิธีปลงศพตามธรรมเนียมคริสต์ชนคาทอลิกจะมีบทสวดแสดงถึงความเชื่อในสหพันธนักบุญและทูตสวรรค์ว่า “นักบุญทั้งหลายของพระเจ้า โปรดมาช่วยเขา ทูตสวรรค์ของพระเจ้าเชิญรีบออกมาต้อนรับเขา นำเขาสู่อ้อมอกอับราฮัม ขอบรรดาทูตสวรรค์จงมานำท่านไปสวรรค์ เมื่อท่านไปถึง ขอบรรดามรณสักขีมารับท่าน และนำเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มนครศักดิ์สิทธิ์ ขอทูตสวรรค์มาต้อนรับท่าน และขอให้ท่านได้พักผ่อนตลอดนิรันดร์กับลาซาลรัสผู้เป็นยาจกในครั้งกระโน้นเทอญ ” ทูตสวรรค์อารักขามนุษย์ทุกคน เป็นเพื่อนร่วมเดินทางชีวิตตลอดชีวิตทั้งในยามทุกข์และสุข และเป็นเพื่อนเราในช่วงสุดท้ายของชีวิต เพื่อช่วยเราให้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตใหม่

บทสรุป พระคัมภีร์บอกเราว่าพระเจ้าทรงอยู่ใกล้ชิดกับมนุษย์ และทรงช่วยเหลือมนุษย์อย่างเป็นรูปธรรมโดยผ่านทางทูตสวรรค์ ขาวดีคือ มนุษย์ทุกคนมีทูตสวรรค์อารักขา พระเจ้าทรงอยู่กับเราในทุกสถานการณ์ของชีวิตผ่านทูตสวรรค์ ในเวลาว่าเหว่ ถูกจองจำ มีความกลัว ความทุกข์ยาก ความเจ็บปวด เวลาซึมเศร้า เวลาชังตนเองด้วยความสงสารตนเอง ในสถานการณ์ที่ต้องยอมจำนน ไม่สามารถช่วยตนเองได้ และ

ในความมืดแห่งความตาย พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์มาในรูปแบบมนุษย์เพื่อเป็นเพื่อนเราในระยะเวลาหนึ่งที่เราต้องการช่วยเปิดตาเราให้เห็นความจริง ผ่านทางความฝันให้เราเห็นหนทางชีวิต และเป็นเพื่อนในวาระสุดท้ายของชีวิต ช่วยรักษาเมื่อเราต้องการ ช่วยปลดโซ่เมื่อถูกพันธนาการ พระเจ้าทรงช่วยเหลือเราผ่านทูตสวรรค์ใจเรา ในความคิด ความรู้สึกในจิตวิญญาณของเรา การคลำใจ การรักษา การช่วยให้หลุดพ้นจากการยึดติด จากพันธนาการต่างๆ ทำให้เข้าใจชีวิตใหม่ ช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์ใหม่

ด้วยทัศนแบบผู้ใหญ่ทูตสวรรค์ในชีวิตของเราหมายถึง การปล่อยวางความเจ็บปวด ความทุกข์ ความล้มเหลว ความพ่ายแพ้ในอดีต และแสวงหาร่องรอยของทูตสวรรค์ในชีวิตของเราด้วยใจใคร่ครวญ ให้ทูตสวรรค์ปลงความดี ความรักได้รักษา ปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระ ทำให้เราสามารถดำเนินชีวิตอย่างที่เราจะเป็นในปัจจุบัน และการได้พบทูตสวรรค์ ทำให้เราเรียนรู้ที่จะเป็นทูตสวรรค์สำหรับผู้อื่น นำความรัก ความสว่าง การรักษา การช่วยให้เป็นอิสระ การปกป้อง การชี้แนะหนทางแห่งความดี หนทางสวรรค์ เป็นเพื่อนร่วมชีวิตในทุกแห่ง ทุกสถานการณ์ จากจุดเริ่มต้นจนถึงวาระสุดท้าย

แนะนำเพิ่มเติม

บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร

ชื่อหนังสือ: “เทวดาเพื่อนของเรา”

ผู้เขียน: คุณพ่ออังเยล เปญญา

จำนวนหน้า: 122 หน้า

ดำเนินการแปลโดย

คุณพ่อนรินทร์ ศิริวิริยานันท์ และอารามกาปูชิน “ราชินีแห่งสันติภาพ”

ทำแร่ จ.สกลนคร

บาทหลวงสังกัดสังฆมณฑลจันทบุรี, อาจารย์สาขาวิชาเทววิทยา คณะศาสนศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม

แนะนำหนังสือ

บาทหลวงเชษฐา ไชยเดช

มารีอาฟาติมา

ไขรหัสรักแห่งการประจักษ์ของแม่พระที่ฟาติมา ประเทศโปรตุเกส

เรียบเรียงโดย: บาทหลวงเชษฐา ไชยเดช

จัดพิมพ์โดย: สื่อบวชนคาทอลิกแห่งประเทศไทย

จำนวนหน้า: 167 หน้า

หนังสือ “มารีอาฟาติมา ไชรทัส รักแห่งการประจักษ์ของแม่พระที่ฟาติมา ประเทศโปรตุเกส” เป็นหนังสือที่ สือมวลชนคาทอลิกแห่งประเทศไทย จัดพิมพ์เนื่องในโอกาสฉลอง 100 ปี แม่พระฟาติมา เนื้อหาในหนังสือมุ่งเน้น การถ่ายทอดศาสนแห่งความรักของ พระเจ้าผ่านทางเหตุการณ์การประจักษ์ ของแม่พระฟาติมา และเหตุการณ์ที่ สืบเนื่องตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ผู้เขียน มิได้เพียงเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต เท่านั้น แต่ยังเชิญชวนผู้อ่านให้รำพึง ไตร่ตรองข้อคิดที่ได้จากเหตุการณ์ การประจักษ์ของแม่พระฟาติมาและ เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องด้วย

หนังสือแบ่งเนื้อหาดังนี้

บทนำ

บทที่ 1

การประจักษ์ของทูตสวรรค์เพื่อ เตรียมจิตใจเด็กทั้งสาม

บทที่ 2

การประจักษ์ของแม่พระที่ฟาติมา

บทที่ 3

ความลับสามประการของฟาติมา

บทที่ 4

ฟรังซิสโก ยาซินทา และลูซีอา ผู้เห็นการประจักษ์ของแม่พระ

บทที่ 5

สถานที่แสวงบุญที่ฟาติมา

บทส่งท้าย

ภาคผนวก

บทที่ 1 การประจักษ์ของทูต สวรรค์เพื่อเตรียมจิตใจเด็กทั้งสาม กล่าวถึงการประจักษ์ของทูตสวรรค์ 3 ครั้ง แก่เด็กทั้งสามคือ ลูซีอา ฟรังซิสโก และยาซินทา เพื่อเตรียมจิตใจของเด็กทั้ง สามสำหรับการประจักษ์ของแม่พระ สิ่งที่ ผู้เขียนให้ข้อสังเกตคือ ทูตสวรรค์ให้ความสำคัญกับการสวดภาวนา โดยสอนเด็ก ทั้งสามให้สวดภาวนา ทูตสวรรค์ให้ความสำคัญพออย่างสูงสุดต่อพระเจ้าในการ ภาวนา “ทูตสวรรค์คุกเข่าลง ก้มศีรษะ ลงหน้าผากจรดพื้นดิน นำเด็กๆ สวด ภาวนา” นอกจากนั้นทูตสวรรค์ยังสอน เด็กให้รู้จักพลีกรรมใช้โทษบาป และใน การประจักษ์ครั้งที่สามที่กาเบโซทูตสวรรค์ นำศีลมหาสนิทมาให้เด็กทั้งสามได้รับ

ตอนท้ายของบทที่ 1 ผู้เขียนชวน ผู้อ่านให้ไตร่ตรองถึงอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ ที่เกิดขึ้นทุกวันในมิสซา คือการที่พระสงฆ์ โดยพระเมตตาของพระเจ้า เปลี่ยนปังและ เหล้าองุ่นให้กลับกลายเป็นพระกายและ พระโลหิตของพระเยซูเจ้า ผู้เขียนเชิญ ชวนผู้อ่านว่าแทนที่เราจะคิดถึงอัศจรรย์ ที่ไกลตัว เราควรจะตระหนักและให้

ความสำคัญกับการมาร่วมมิสซาและรับศีลมหาสนิทอย่างสม่ำเสมอ

บทที่ 2 การประจักษ์ของแม่พระที่ฟาติมา ในบทที่สองซึ่งถือเป็นหัวใจสำคัญของหนังสือเล่มนี้ ผู้เขียนได้เรียบเรียงเรื่องราวโดยสรุปของการประจักษ์ของแม่พระที่ฟาติมา เหตุการณ์การประจักษ์เกิดในบริบทของปลายสงครามโลกครั้งที่หนึ่งในปี ค.ศ. 1917 การประจักษ์ครั้งแรกของแม่พระฟาติมาเกิดขึ้นในวันอาทิตย์ที่ 13 พฤษภาคม ค.ศ. 1917 ซึ่งเป็นวันที่เก่าที่พระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 15 ทรงประกาศให้ภาวนาวอนขอต่อพระนางมารีย์ราซินีแห่งสันติภาพ

เราสามารถสรุปสาระสำคัญของพระเจ้าผ่านทางการประจักษ์ของแม่พระฟาติมาได้ว่า “จงภาวนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อสันติภาพของโลก จงกลับใจ และใช้โทษบาป”

แม่พระสอนเราให้ภาวนาโดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อสันติภาพของโลก ในการประจักษ์ทุกครั้งแม่พระทรงขอให้เด็กๆ สวดภาวนา “จงสวดลูกประคำทุกวัน เพื่อวอนขอสันติภาพให้แก่โลก และเพื่อสงครามจะได้สิ้นสุดลง” (การประจักษ์ครั้งที่ 1) “จงสวดลูกประคำทุกวัน” (การประจักษ์ครั้งที่ 2 และ 4) “จงสวด

ลูกประคำทุกวันต่อไป เพื่อถวายเกียรติแด่แม่พระแห่งลูกประคำ เพื่อสันติภาพของโลก และเพื่อสงครามจะได้สิ้นสุดลง” (การประจักษ์ครั้งที่ 3) “จงสวดลูกประคำต่อไป เพื่อขอให้สงครามสิ้นสุดลง” (การประจักษ์ครั้งที่ 5) “ฉันอยากให้สร้างวัดหลังหนึ่งที่ตรงนี้ เพื่อเป็นเกียรติแก่นั่น นั่นคือแม่พระลูกประคำ จงสวดลูกประคำอย่างต่อเนื่องทุกๆ วัน สงครามจะจบลงในไม่ช้า และทหารทั้งหลายจะได้กลับบ้านในเร็ววัน” (การประจักษ์ครั้งสุดท้าย ครั้งที่ 6)

แม่พระสอนเราให้กลับใจ และใช้โทษบาปของเราและของผู้อื่น ตั้งแต่การประจักษ์ครั้งแรกแม่พระถามลูซีอาว่า “พวกหนูเต็มใจไหมที่จะถวายตนเองแด่พระเจ้า และยอมรับความยากลำบากที่พระองค์จะประทานให้ด้วยความอดทน เพื่อชดเชยใช้โทษบาปของผู้ที่ทำผิดต่อพระองค์ และเพื่อคนบาปจะได้กลับใจ” ในการประจักษ์ครั้งที่สองแม่พระบอกให้ลูซีอาสวดลูกประคำทุกวัน พร้อมกับแทรกบทภาวนาขณะสวดลูกประคำทุก 10 เม็ดว่า “พระเยซูเจ้าข้า โปรดยกบาปแก่เรา โปรดรักษาเราให้รอดพ้นจากไฟนรก และโปรดนำวิญญาณทั้งหลายไปสู่สวรรค์ เป็นต้น วิญญาณของผู้ที่ต้องการพระเมตตามากที่สุด” ในการประจักษ์ครั้งที่สามแม่พระบอกกับลูซีอา

ว่า ขอให้ทำพลีกรรมเพื่อคนบาป และ สวดบ่อยๆ เมื่อทำพลีกรรมว่า “ข้าแต่ พระเยซู พลีกรรมนี้เพื่อแสดงความรักต่อ พระองค์ เพื่อคนบาปจะได้กลับใจ และ เพื่อชดเชยบาปที่กระทำให้ขัดเคืองต่อดวง หนทัยนิรมลของพระนางมารีย์” ในการ ประจักษ์ครั้งที่ 4 แม่พระกล่าวว่า “จง สวดภาวนา สวดมากๆ และทำพลีกรรม เพื่อคนบาป วิญญานมากมายต้องตกนรก เพราะไม่มีใครทำพลีกรรมและสวดภาวนา อุทิศให้เขา” ในการประจักษ์ครั้งที่ 6 ซึ่งเป็นครั้งสุดท้าย แม่พระได้กล่าวคำพูด สุดท้ายพร้อมด้วยพระพักตร์เศร้าซึ่งว่า “อย่าทำเคืองพระทัยพระเจ้าอีกเลย เพราะมีผู้กระทำให้ผิดต่อพระองค์มากเกินไป แล้ว”

จากนั้นผู้เขียนนำผู้อ่านไตร่ตรอง การประจักษ์ของแม่พระฟาติมาด้วยบท เทศน์ของนักบุญยอห์น ปอล ที่ 2 พระ สันตะปาปา เมื่อเสด็จเยือนสักการสถาน แม่พระฟาติมาครั้งแรกในปี ค.ศ. 1982 เพื่อขอบคุณแม่พระที่ทรงช่วยพระองค์ ให้รอดพ้นจากความตายจากการถูกลอบ ปลงพระชนม์ วันที่ 13 พฤษภาคม ค.ศ. 1982 “พระศาสนจักรยอมรับสาร แห่งฟาติมา ก็เพราะว่าสารนั้นเป็น ความจริง และเป็นความจริงพื้นฐาน ที่มาจากคำสอนของพระเยซูเจ้าในพระ วรสาร “จงกลับใจ และเชื่อข่าวดีเถิด” (มก 1:15)

ผู้เขียนนำการไตร่ตรองว่าฟาติมา เปรียบเหมือนโรงเรียนสอนเราว่าการ ประจักษ์ของแม่พระชี้้นำเราไปสู่พระเยซู เจ้าและคำสอนของพระองค์ การที่แม่พระ เน้นให้เราสวดภาวนาโดยเฉพาะสวด ลูกประคำเสมอ เพราะการสวดลูกประคำ ก็คือการเพ่งพิศพระพักตร์ของพระเยซูเจ้า ผ่านทางแม่พระ และการภาวนาคือการ กระทำแห่งความรักและความสนิทสัมพันธ์ ที่เรามีต่อพระองค์ การภาวนายังเป็นการ วอนขอพระพรจากพระเจ้าด้วย ฟาติมา เปรียบเหมือนโรงเรียนที่แม่พระสอนเราให้ กลับใจและใช้โทษบาป และฟาติมาเปรียบ เหมือนโรงเรียนที่แม่พระสอนให้เรารู้จัก ภาวนาเพื่อผู้อื่น โดยเฉพาะเพื่อคนบาปจะ ได้กลับใจ

บทที่ 3 ความลับสามประการ ของฟาติมา ความลับประการแรกของ ฟาติมา คือ แม่พระเผยแสดงให้เด็กทั้ง สามเห็นนรกซึ่งมีปิศาจและวิญญาณกำลัง ทนทุกข์ทรมาน

ความลับประการที่สองของฟาติมา คือ การแผ่ขยายของลัทธิคอมมิวนิสต์ ซึ่งจะก่อให้เกิดสงคราม การเบียดเบียน พระศาสนจักร คนดีจำนวนมากจะถูกฆ่า เป็นมรณสักขี พระสันตะปาปาจะต้องทน ทุกข์ทรมาน หลายประเทศจะถูกทำลาย ลง แม่พระขอให้ถวายโลกแด่ดวงหนทัย

แนะนำหนังสือ “มารีอาฟาติมา ไชรหัสรักแห่งการประจักษ์ของแม่พระที่ฟาติมา ประเทศโปรตุเกส”

นิรมลของพระนาง และรับศีลมหาสนิท เพื่อชดเชยใช้โทษบาปในวันเสาร์ต้นเดือน หากทำตามที่แม่พระบอกประเทศรัสเซียจะกลับใจ และในที่สุดดวงหทัยนิรมลของแม่พระจะได้รับชัยชนะ

ความลับประการที่สามของฟาติมา คือ เหตุการณ์การลอบปลงพระชนม์นักบุญยอห์น ปอล ที่ 2 พระสันตะปาปา

หลังจากนั้นผู้เขียนนำผู้อ่าน ไตร่ตรองความลับทั้งสามประการของฟาติมาดังนี้ ผ่านทางความลับประการแรกของฟาติมา ฟาติมาเปรียบเหมือนโรงเรียนที่แม่พระสอนเราว่าพระเจ้าทรงรักมนุษย์อย่างมาก ไม่ทรงมีพระประสงค์ให้มนุษย์ตกอยู่ในบาป และต้องทนทุกข์ในไฟนรกนิรันดร์ ผ่านทางความลับประการที่สองของฟาติมา ฟาติมาเปรียบเหมือนโรงเรียนที่แม่พระสอนเราให้ภาวนาเพื่อสันติภาพของโลก และผ่านทางความลับประการที่สามของฟาติมา ฟาติมาเปรียบเหมือนโรงเรียนที่แม่พระสอนเราว่าแม่พระทรงคุ้มครองผู้ที่รักและวางใจในพระนางเสมอ

บทที่ 4 ฟรังซิสโก ยาซินทา และลูซีอา ผู้เห็นการประจักษ์ของแม่พระ ในบทนี้ผู้เขียนได้เล่าถึงประวัติชีวิตย่อๆ และคุณธรรม ของผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งสามท่านที่เห็นการประจักษ์ของแม่พระฟาติมา โดยเรียงลำดับจากผู้ที่สิ้นชีวิต

ก่อน คือ ฟรังซิสโก ยาซินทา และลูซีอา

ในท้ายบทผู้เขียนได้นำผู้อ่าน ไตร่ตรองว่า ชีวิตของนักบุญฟรังซิสโก นักบุญยาซินทา และผู้รับใช้ของพระเจ้าลูซีอา ทำให้ผู้เขียนคิดถึงพระคำรัสของพระเยซูเจ้าที่ตรัสว่า “ข้าแต่พระบิดาเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน ข้าพเจ้าสรรเสริญพระองค์ที่ทรงปิดบังเรื่องเหล่านี้ จากบรรดาผู้มีปรีชาและรอบรู้ แต่ทรงเปิดเผยแก่บรรดาผู้ต่ำต้อย” (มธ 11:25)

นอกจากนั้นชีวิตของท่านทั้งสามยังสอนเราให้เราน้อมรับพระประสงค์ของพระองค์ ด้วยความเชื่อ ความรัก และความกล้าหาญ และเป็นเครื่องมือชิ้นเล็กๆ ที่มีประสิทธิภาพของพระองค์ในการนำพระพรและความรักของพระองค์ไปสู่เพื่อนมนุษย์ เพราะไม่มีใครต่ำต้อยจนไม่อาจมอบความรักให้กับผู้อื่นได้ ขอให้เรามุ่งมั่นที่จะทำกิจการดีเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิตของเราด้วยความรักอันยิ่งใหญ่ เช่นเดียวกับนักบุญฟรังซิสโก นักบุญยาซินทา และผู้รับใช้พระเจ้าลูซีอา

ท่านทั้งสามก็ยังมีชีวิตอ่อนแอตามประสามนุษย์ แต่ก็พยายามแก้ไขจนก้าวหน้าในความศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งสอนเราว่านักบุญไม่ได้เกิดมาพร้อมกับความสมบูรณ์แบบ แต่นักบุญคือผู้ที่พยายามแก้ไขข้อบกพร่องและพัฒนาตนจนบรรลุถึงความศักดิ์สิทธิ์

การเห็นแม่พระไม่ได้เป็นสิทธิพิเศษที่ทำให้ใครเป็นบุญราศีหรือนักบุญ แต่คุณธรรมความดีต่างหากที่เป็นเครื่องชี้วัดการเป็นบุญราศีหรือนักบุญ ดังคำกล่าวของนักบุญยอห์น ปอล ที่ 2 พระสันตะปาปาที่ว่า “บุญราศียาซินทาและบุญราศีฟรังซิสโกได้รับการรับรองการเป็นบุญราศีจากพระศาสนจักรมิใช่เพียงเพราะท่านได้เห็นการประจักษ์ของแม่พระ แต่เพราะท่านทั้งสองมีฤทธิ์กุศลอันโดดเด่นชั้นวีรกรรมตามวัยของตน”

ท่านทั้งสามเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เราในการพลีกรรม และยอมรับความยากลำบากในชีวิตเพราะเห็นแก่ความรักต่อพระเจ้า เมื่อเห็นแบบอย่างชีวิตของท่านทั้งสามในเรื่องนี้ เราคงต้องถามตนเองเสมอๆ ว่า เมื่อเราเผชิญกับความยากลำบาก เรามีท่าทีอย่างไร ท้อแท้ บ่นต่อว่าพระเจ้า หรือยอมรับความยากลำบากในชีวิตเพราะเห็นแก่ความรักต่อพระเจ้าเหมือนกับพวกท่าน

บทที่ 5 สถานที่แสวงบุญที่ฟาติมา ในบทนี้ผู้เขียนได้เขียนถึงสถานที่แสวงบุญที่ฟาติมาได้อย่างครอบคลุมจุดสำคัญๆ ในทุกๆ จุด ในบทความนี้ขอยกตัวอย่างบางสถานที่ เช่น

วัดน้อยแห่งการประจักษ์ ซึ่งถือเป็นหัวใจสำคัญของสักการสถาน

แม่พระฟาติมา วัดน้อยหลังนี้สร้าง ณ แอ่งอีเรีย (Cova da Iria) บนสถานที่ที่แม่พระประจักษ์แก่ลูซีอา ฟรังซิสโก และยาซินทา ถึง 5 ครั้ง จาก 6 ครั้งคือ ในวันที่ 13 ของเดือนพฤษภาคม มิถุนายน กรกฎาคม กันยายน และตุลาคม ค.ศ. 1917 (มีหนึ่งครั้งคือในการประจักษ์ครั้งที่ 4 แม่พระประจักษ์แก่เด็กทั้งสามที่วาลินโฮส เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม ค.ศ. 1917) และแม่พระสั่งให้สร้างวัดน้อยเพื่อเทิดเกียรติพระนาง เมื่อเข้าไปบริเวณวัดน้อยแห่งการประจักษ์เราจะเห็นเสาแท่งทรงสี่เหลี่ยมที่ตั้งพระรูปแม่พระฟาติมา เสาที่ตั้งพระรูปนี้ถูกวางไว้บนจุดเดียวกับที่เคยเป็นจุดที่ต้นโอ๊กที่แม่พระประจักษ์มาเหนือต้นไม้ต้นยืนต้นอยู่

วาลินโฮส ในวันที่ 19 สิงหาคม ค.ศ. 1917 แม่พระประจักษ์มาแก่เด็กทั้งสามเป็นครั้งที่ 4 ที่วาลินโฮส ขณะที่พวกเขานำฝูงแกะไปเลี้ยงที่นั่น (วาลินโฮสอยู่ห่างจากบ้านของเด็กทั้งสามที่อัลยูลเตรล 400 เมตร และอยู่ห่างจากแอ่งอีเรีย 2 กิโลเมตร)

กาเบโซ เป็นสถานที่ที่ทูตสวรรค์แห่งสันติภาพ (ทูตสวรรค์แห่งประเทศโปรตุเกส) ประจักษ์มาครั้งที่ 1 และ 3 เพื่อเตรียมจิตใจของลูซีอา ฟรังซิสโก และยาซินทา และบ่อน้ำในสวนหลัง

แนะนำหนังสือ “มารีอาฟาติมา ไชรห์สรักแห่งการประจักษ์ของแม่พระที่ฟาติมา ประเทศโปรตุเกส”

บ้านของลูซีอาที่อัลยูสเตอร์เป็นสถานที่ที่ทูตสวรรค์แห่งสันติภาพ (ทูตสวรรค์แห่งประเทศโปรตุเกส) ประจักษ์มาครั้งที่ 2 เพื่อเตรียมจิตใจของลูซีอา ฟรังซิสโก และยาซินทา เป็นสถานที่เดียวกันนี้ที่ยาซินทาเห็นภาพนิมิตของพระสันตะปาปา กำลังคุกเข่าภาวนาและร้องไห้ในบ้านหลังใหญ่

มหาวิทยาลัยแม่พระลูกประคำ ตั้งอยู่บนสถานที่ที่ลูซีอา ฟรังซิสโก และยาซินทา วีนเล่นและเฝ้ากันและกันและกิ่งไม้มาสร้างเป็นบ้านเล่นกัน และเกิดแสงสว่างจ้าก่อนการประจักษ์ครั้งที่ 1 ของแม่พระฟาติมา

ต้นโอ๊กขนาดใหญ่ด้านข้างวัดน้อยแห่งการประจักษ์ ต้นโอ๊กขนาดใหญ่ต้นนี้มีอายุกว่า 100 ปี แม่พระไม่ได้เสด็จมาประจักษ์บนต้นโอ๊กต้นนี้ แต่มันเป็นต้นโอ๊กเพียงต้นเดียวที่ยืนต้นในช่วงเวลาการประจักษ์ของแม่พระฟาติมาที่ยังเหลืออยู่

กำแพงเบอร์ลิน บริเวณสักการสถานแม่พระฟาติมา มีอนุสรณ์สถานที่แสดงส่วนหนึ่งของกำแพงเบอร์ลิน กำแพงเบอร์ลินถูกสร้างขึ้นระหว่างคืนวันที่ 12 และ 13 สิงหาคม ค.ศ. 1961 เพื่อแบ่งแยกประเทศเยอรมันตะวันออกจากประเทศเยอรมันตะวันตก กำแพงแห่งการแบ่งแยกนี้ถูกทำลายลงเมื่อวันที่ 9

พฤศจิกายน ค.ศ. 1989 และประเทศเยอรมันตะวันออกรวมกับประเทศเยอรมันตะวันตกเป็นประเทศเดียวกัน เมื่อวันที่ 3 ตุลาคม ค.ศ. 1990 เมื่อเห็นกำแพงเบอร์ลินที่อนุสรณ์สถานนี้แล้ว เตือนใจเราให้ตระหนักถึงพลังอันยิ่งใหญ่ของคำภาวนาในการสร้างสันติภาพให้เกิดขึ้นในโลก

เส้นทาง (พลีกรรม) ของผู้แสวงบุญ เป็นเส้นทางที่ปูไว้สำหรับผู้แสวงบุญเพื่อคุกเข่าเดินจากมหาวิหารพระตรีเอกภาพไปยังวัดน้อยแห่งการประจักษ์ของแม่พระ เส้นทางนี้ผู้เขียนขอเรียกมันว่า “เส้นทางแห่งการภาวนาด้วยความวางใจ” เพราะธรรมเนียมการพลีกรรมโดยเดินเข้าสวดภาวนาเช่นนี้ เป็นการทำตามแบบอย่างที่คุณลูซีอาได้กระทำ ครั้งหนึ่งท่านภาวนาวอนขอแม่พระโปรดประทานสุขภาพที่ดีให้กับคุณแม่ของท่านที่ป่วยหนัก โดยท่านตั้งใจว่าจะคุกเข่าเดินภาวนาไปยังต้นโอ๊กที่แม่พระประจักษ์เป็นเวลา 9 วันติดต่อกัน หลังจากที่ท่านทำกิจศรัทธานี้ได้เพียงสามวัน คุณแม่ของท่านก็มีอาการดีขึ้น และในไม่ช้าก็หายจากอาการป่วย

บทสวดท้าย ผู้เขียนกล่าวถึงที่สักการสถานแม่พระฟาติมามีอนุสาวรีย์พระหฤทัยของพระเยซูเจ้าตั้งอยู่อย่างโดดเด่นตรงกลาง โดยมีวัดน้อยแห่งการประจักษ์อยู่

ด้านข้าง และมหาวิหารแม่ลูกประจำอยู่ ด้านหลัง ด้านหน้ามหาวิหารช่องกลาง ด้านบนประตูทางเข้ามีพระรูปดวงหทัยนิรมลของพระนางมารีย์ตั้งอยู่ สำหรับผู้เขียนสิ่งนี้สื่อถึงศาสนรักจากพระเจ้าโดยผ่านทางแม่พระฟาติมาอย่างชัดเจน นั่นคือพระหฤทัยของพระเยซูเจ้าและดวงหทัยนิรมลของแม่พระ เป็นหัวใจที่เปี่ยมด้วยความรักต่อเรามามนุษย์ พระองค์ปรารถนาให้มนุษย์ทุกคนมีความสุขทั้งในโลกนี้ และชีวิตนิรันดร์ในสวรรค์ พระองค์ทรงรักและห่วงใยต่อเรามามนุษย์ เพราะบาปและความชั่วร้ายที่มนุษย์กระทำ มัมนำมนุษย์ไปสู่ความทุกข์ในโลกนี้ อันได้แก่สงคราม ความเกลียดชัง การเบียดเบียนทำร้ายกัน ฯลฯ และสุดท้ายมันจะนำมนุษย์ไปสู่ความทุกข์นิรันดร์ในนรก สันติสุขจะกลับคืนมาสู่โลกนี้และมนุษย์จะบรรลุถึงความสุขนิรันดร์ในสวรรค์ได้ หากมนุษย์ให้พระเจ้าทรงนำชีวิตของพวกเขาด้วยหนทางแห่งความรักของพระองค์ตามคำสอนและแบบฉบับในการดำเนินชีวิตของพระเยซูเจ้า สุดท้ายแล้วปีศาจ บาป และความชั่วร้ายจะพ่ายแพ้ ในที่สุดพระหฤทัยของพระเยซูเจ้าและดวงหทัยนิรมลของแม่พระจะได้รับชัยชนะอย่างแน่นอน

ภาคผนวก ประกอบด้วย ลำดับเหตุการณ์การประจักษ์ของแม่พระฟาติมา

และเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องหลังการประจักษ์ของแม่พระ บันทึกประวัติการณ์ 13 วัน ในการเชิญพระรูปแห่งพระแม่เจ้า ณ ฟาติมาประทับในประเทศไทย เส้นทางสู่การเป็นนักบุญของฟรังซิสโก ยาซินทา และลูซีอา

ในที่นี้ขอกล่าวถึงอัศจรรย์ที่ทำให้พระศาสนจักรประกาศรับรองการเป็นบุญราศีและการเป็นนักบุญของฟรังซิสโก และยาซินทา

สำหรับกรณีอัศจรรย์ที่ทำให้พระศาสนจักรประกาศรับรองการเป็นบุญราศีของฟรังซิสโกและยาซินทา คือ กรณีของมารีอา เอมีเลีย ซานโตส สตรีผู้นี้ป่วยเป็นอัมพาตถึง 22 ปี โดยเป็นอัมพาตตั้งแต่เฒ่าถึงปลายเท้า เธอภาวนาและทำนพวารวอนขอพระเจ้าผ่านทางฟรังซิสโกและยาซินทาอย่างสม่ำเสมอ และในคืนวันที่ 25 มีนาคม ค.ศ. 1987 เธอได้ยินเสียงเด็กบอกกับเธอว่า “ลุกขึ้น เธอทำได้” เธอลุกขึ้นและต่อจากนั้นเธอสามารถใช้รถเข็นได้ เธอยังคงภาวนาและทำนพวารวอนขอพระเจ้าผ่านทางฟรังซิสโกและยาซินทาต่อไป ที่สุดเมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1989 ซึ่งเป็นวันครบรอบการเสียชีวิตของยาซินทา เธอสามารถลุกขึ้นด้วยตนเอง เดินก้าวแรกโดยปราศจากความเจ็บปวด และเดินได้เป็นปกติในที่สุด นักบุญยอห์น ปอล ที่

2 พระสันตะปาปา ทรงประกอบพิธีสถาปนาฟรังซิสโก และยาซินทา เป็นบุญราศี ณ สักการสถานแม่พระฟาติมา เมื่อวันที่ 13 พฤษภาคม ค.ศ. 2000 วันฉลองของท่านทั้งสอง คือ วันที่ 20 กุมภาพันธ์ (วันที่ยาซินทาสิ้นชีวิต)

อัศจรรย์ที่ทำให้พระศาสนจักรสถาปนาบุญราศีฟรังซิสโกและบุญราศียาซินทาเป็นนักบุญ เป็นกรณีการได้รับการรักษาอย่างอัศจรรย์ของลูกัส เด็กชาวบราซิล โดยผ่านทางการเสนอวิงวอนของบุญราศีฟรังซิสโกและบุญราศียาซินทา โจเอา บาติस्ता และลูซิลา ยูรี บิดามารดาของลูกัสได้เล่าว่า เมื่อวันที่ 3 มีนาคม ค.ศ. 2013 ก่อนเวลา 08.00 น. ลูกัส (เวลานั้นอายุ 5 ปี) กำลังเล่นกับน้องสาวชื่อเอดูอาร์ดา เขาพลัดตกจากหน้าต่างซึ่งสูง 20 ฟุต ศีรษะกระแทกพื้นและมีอาการสาหัสมาก เบื้องต้นเขาได้รับการรักษาพยาบาลที่เมืองยูรันดา และถูกส่งไปที่โรงพยาบาลในเมืองกัมโป มูรา ปาราน่า ลูกัสอาการโคม่า หัวใจหยุดเต้น 2 ครั้ง หมอได้ทำการผ่าตัดฉุกเฉินเพื่อช่วยชีวิตเขา ในช่วงเวลาวิกฤตนี้บิดามารดาของลูกัสได้ภาวนาวอนขอพระเยซูเจ้า และแม่พระฟาติมาที่พวกเขามีความศรัทธาเป็นพิเศษ วันรุ่งขึ้น พวกเขาขอให้ซิสเตอร์อารามคาร์แมลที่กัมโป มูรา ช่วยภาวนาให้ลูกของเขา แต่ว่าเป็นช่วง

เวลาที่ซิสเตอร์ถือเจียบ ซิสเตอร์จึงไม่ได้รับทราบคำขอของเขา เวลาผ่านไปอาการของลูกัสแย่ลง จนถึงวันที่ 6 มีนาคม ค.ศ. 2013 บรรดาแพทย์ได้ตัดสินใจส่งลูกัสไปรักษาที่โรงพยาบาลอีกแห่งที่มีอุปกรณ์การแพทย์ที่ดีกว่า และบอกกับบิดามารดาว่า โอกาสที่ลูกัสจะรอดมีน้อยมาก และถ้าเขารอดชีวิต ร่างกายของเขาจะฟื้นตัวช้ามาก หรือบางทีเขาอาจไม่สามารถรับรู้หรือตอบสนองได้อีกต่อไป วันที่ 7 มีนาคม ค.ศ. 2013 บิดามารดาของลูกัสไปขอให้ซิสเตอร์ในอารามช่วยสวดให้ลูกัสอีกครั้ง ซิสเตอร์คนหนึ่งวิ่งไปอยู่ต่อหน้าพระธาตุของบุญราศีฟรังซิสโกและบุญราศียาซินทา ซึ่งอยู่ใกล้ตู้ศีลมหาสนิท พร้อมทั้งภาวนาว่า “ผู้เลี้ยงแกะช่วยเด็กคนนี้ด้วย เขาเป็นเด็กเหมือนท่าน” และซิสเตอร์ยังได้ขอให้ซิสเตอร์ท่านอื่นในอารามภาวนาวอนขอบุญราศีทั้งสองเพื่อลูกัสด้วย ครอบครัวของลูกัสก็สวดขอบุญราศีทั้งสองด้วยเช่นกัน 2 วันต่อมา คือวันที่ 9 มีนาคม ค.ศ. 2013 ลูกัสฟื้นขึ้นมา เริ่มพูดได้ และยังสามารถถามน้องสาวด้วย วันที่ 11 มีนาคม ค.ศ. 2013 เขาออกจากห้อง ICU และอีก 2-3 วันก็ออกจากโรงพยาบาล ลูกัสหายเป็นปกติ มีสติปัญญาและอาการเป็นปกติเหมือนเดิมที่เขาเคยเป็นก่อนเกิดอุบัติเหตุ บรรดานายแพทย์ (ซึ่งบางคน

ไม่มีความเชื่อในพระเจ้า) ได้กล่าวว่าในเรื่องที่เกิดขึ้นกับลูกส์นี้พวกเขาไม่มีคำอธิบายทางการแพทย์ พระสันตะปาปาฟรังซิสทรงประกอบพิธีสถาปนาบุญราศีฟรังซิสโกและบุญราศียาซินทาเป็นนักบุญเมื่อวันที่ 13 พฤษภาคม ค.ศ. 2017 ณ สักการสถานแม่พระฟาติมา โอกาสฉลอง 100 ปีแห่งการประจักษ์ของแม่พระฟาติมา

สำหรับกรณีของซิสเตอร์ลูซีอา เมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2008 หลังจากที่ท่านเสียชีวิตได้เพียงสามปี พระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 ทรงอนุญาตให้ดำเนินเรื่องตามกระบวนการการรับรองการเป็นบุญราศีและนักบุญของซิสเตอร์ลูซีอาได้ทันที โดยไม่ต้องรอรระยะเวลา 5 ปีหลังเสียชีวิต ปัจจุบันเอกสารในการพิจารณาเป็นบุญราศีของผู้รับใช้

พระเจ้าลูซีอาได้ถูกส่งไปยังสมณกระทรวงเพื่อการแต่งตั้งนักบุญ (Sacred Congregation for the Cause of Saints) เพื่อไปสู่ขั้นตอนการรับรองฤทธิ์กุศลอันโดดเด่นขึ้นวีรกรรมของผู้รับใช้พระเจ้าลูซีอา และเสนอต่อพระสันตะปาปาเพื่อประกาศให้ท่านเป็น “บุคคลผู้นำเคารพ” (Venerable) ต่อไป

นอกจากนั้นในภาคผนวกยังกล่าวถึงการเสด็จแสวงบุญของสมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส ณ สักการสถานแม่พระฟาติมาในโอกาสฉลอง 100 ปี แห่งการประจักษ์ของแม่พระฟาติมา ระหว่างวันที่ 12-13 พฤษภาคม ค.ศ. 2017 และหนังสือเล่มนี้จับลงที่เรื่องพระคุณการุญครบบริบูรณ์โอกาสฉลอง 100 ปี แม่พระฟาติมา

วารสารแสงธรรมปริทัศน์

ใบสมัครสมาชิก/ต่ออายุสมาชิก/ยกเลิกสมาชิก/เปลี่ยนที่อยู่

ข้าพเจ้า บาทหลวง/ภคินี/นาย/นาง/นางสาว.....มีความจำนง

() 1.สมัครสมาชิกใหม่ ในนาม () องค์กร (โปรดระบุชื่อ).....
() บุคคล (โปรดระบุชื่อ).....

โดยเริ่มตั้งแต่ ปี พ.ศ..... (หรือ ปีที่..... ฉบับที่.....) (ปีละ 3 ฉบับ อัตราค่าสมาชิก ปีละ 300 บาท)
ที่อยู่ในการจัดส่งวารสาร เลขที่.....วัด/โรงเรียน.....

ถนน.....ซอย.....แขวง/ตำบล.....

เขต/อำเภอ.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

โทรศัพท์.....มือถือ.....โทรสาร.....

() 2.ต่ออายุสมาชิก หมายเลข.....ปี พ.ศ. (หรือ ปีที่).....

() 3.ยกเลิกการเป็นสมาชิก หมายเลข.....ตั้งแต่ปี พ.ศ. (หรือ ปีที่).....

() 4.เปลี่ยนที่อยู่ในการจัดส่งวารสาร ของ.....สมาชิกเลขที่.....

เป็นดังนี้ เลขที่.....วัด/โรงเรียน.....

ถนน.....ซอย.....แขวง/ตำบล.....

เขต/อำเภอ.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

โทรศัพท์.....มือถือ.....โทรสาร.....

() 5.สมทบทุนในการจัดพิมพ์วารสารแสงธรรมปริทัศน์ ปีที่.....ฉบับที่.....(หากต้องการระบุปี/ฉบับ)

พร้อมกันนี้ ขอส่งเงินค่า () สมาชิกใหม่ () ต่ออายุสมาชิกใหม่

() ยอดค้างชำระค่าสมาชิก () สมทบทุน

เป็นจำนวนเงิน.....บาท (.....)

โดยช่องทาง

() เงินสด

() โอนเข้าบัญชี ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาเทสโก้ โลตัส สามพราน นครปฐม

บัญชีเงินฝาก ออมทรัพย์ ชื่อบัญชี นายอภิสิทธิ์ กฤษเจริญ เลขที่บัญชี 403-613134-4

โดยกรุณาส่งสำเนาใบนำเข้าบัญชี (Pay-in-Slip) พร้อมระบุ ชื่อ-ชื่อสกุลและหมายเลขสมาชิก

(ถ้ามี) มาทางโทรสาร หรือ โทร.แจ้งการนำเงินเข้าบัญชีมาที่ ฝ่ายจัดทำวารสารแสงธรรมปริทัศน์

ลงชื่อ.....ผู้สมัครสมาชิก

วันที่...../...../.....